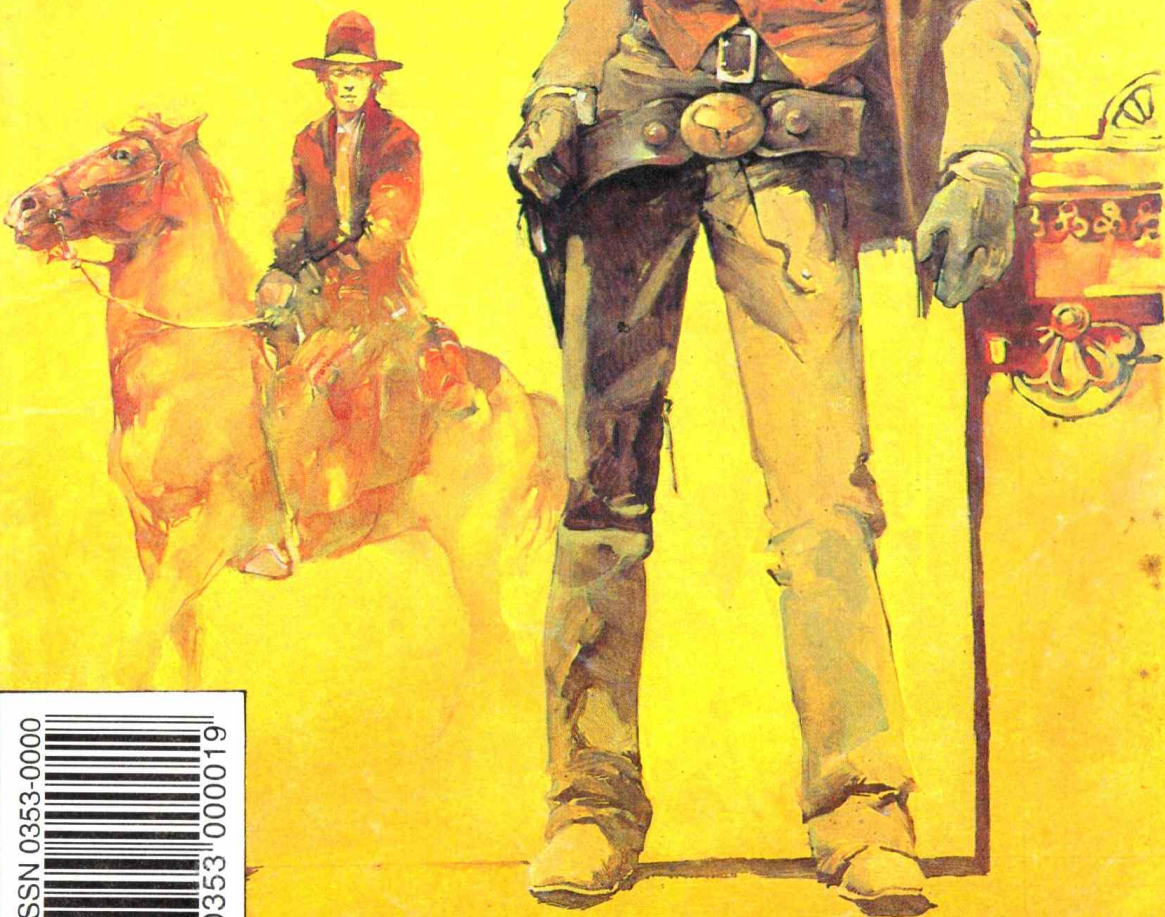

FRENK LARAMI

BOOK HOLIDAY

BROJ 245 • CENA 9,90 DIN.

DOŠAO JE TIHO I UŠAO

YU ISSN 0353-0000

9 770353 000019

ZAROBLJENIK SNEŽNE SIERE

★ DOK HOLIDEJ ★

KIRK HAMILTON

ZAROBLJENIK SNEŽNE SIÈRE

NIŠRO FORUM • OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

DOK HOLIDEJ

Broj 245

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala

Kirk Hamilton

DAY OF THE WOLF

Recenzija

Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Prevod i adaptacija

Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Đorđe JOVANOVIĆ

Ilustracija na naslovnoj strani

Branislav PERKOVIĆ

Branislav KERAC

Naslovna strana

Ferenc BARAT

Korektori

Ilona TAKAČ

Julijana BUZOGANJ-KARDOŠ

Štampa:

Tržište: 7. I 1991.

Izdaje: DIP „FORUM-MARKETPRINT“, Novi Sad, Radnička 32

Štampa: DP „FORUM“ „ŠTAMPARIJA“, Novi Sad, Vojvode Mišića 1

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ, Urednik: Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala: Kirk Hamilton – DAY OF THE WOLF

Copyright: UNIVERSUM PRESS

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Godišnja pretplata za inostranstvo u stranoj valuti: Austrija 135 ATS, Australija 15 AUD, Francuska 68 FRF, Švedska 68 SEK, SR Nemačka 20 DEM, Švajcarska 18 CHF, SAD 12 USD. Uplate slati na devizni račun: PANONSKA BANKA DD, Novi Sad, 65700-620-219-1261 FORUM-MARKETPRINT, Novi Sad sa obaveznom naznakom: Pretplata za „DOK HOLIDEJ“.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, br 413-279/73. od 10. maja 1973. godine

Otvaranje nove Timber Krik pruge bio je jedan od glavnih prodora koje je civilizacija izvela osamdesetih godina i njenim završavanjem odzvonilo je posmrtno zvono dugim i napor-nim dogonima stoke kojima su stočari dotada morali pribegavati da bi svoju stoku doterali na unosnije tržište. Za izgradnju pruge bila je angažovana čitava armija radnika i inženjera. Tako je nastalo ono što je skoro čitav vek bilo poznato kao najduža pruga na svetu.

Svečano otvaranje praćeno masovnim rodeom i drugim zapadnjačkim zabavama odigralo se u Čejenu, gradu svojevrsnog stila poznatom kao kaubojska prestonica. Guverner Teksasa Lester nije mogao da prisustvuje pa je kao svog zamenika i predstavnika vlasti poslao senatora Džonasa Loka. Jedan iz specijalne grupe rendžera, Džon Ket, određen je da prati Loka kao njegov telesni čuvar i zaštitnik.

Ket je malo znao o Loku. Čuo je jedino da ga je guverner Lester, koji je inače bio odličan poznavalac ljudi, smatrao za čoveka velike vrednosti. Ketu se, međutim, činilo da je senator malo usko orijentisan da bi mogao da bude zanimljiv. Nikada nije govorio o svojoj prošlosti i Ket nije imao pojma gde je živio i šta je radio pre nego što je ušao u politiku.

Mali rendžer je želeo da se njegova misija što pre završi. Nekoliko dana provedenih po punom protokolu učinili su da opet zaželi akciju, nešto što bi ga podsetilo na njegovog prijatelja

Doka Holideja. Koliko mu je dolazilo do ušiju, Holidej je špartao negde duž granice sa Meksikom obilazeći salune i kockarnice u koje se slivalo zlato i novac opljačkan u obema državama. Bande meksikanskih desperadosa isto kao i teksaških ostavljale su tamo ono što su pobrale u svojoj banditskoj žetvi. Neki su zbog toga smatrali da Dok Holidej nije ništa drugo nego revolveraš i kockar bez morala, ali, Ket je znao da njegovim postupcima treba tražiti drugi uzrok. Dok je bio rob svoje nesrećne reputacije i bežao je od samog sebe. U opasnosti i lutanju tražio je utehu za zlu kob koju mu je donela njegova slava.

Najzad je došao dan zvaničnog otvaranja, dan simboličnog ukucavanja zlatnog eksera i fiksiranje poslednjeg komada tračnice za prag načinjen od drveta iz sve četiri države kroz koje je prolazila pruga. Posle gromoglasnih govora došli su na red rodeo i druge uzbudljive priredbe, ali, Ket nije mogao da vidi mnogo od toga spektakla. Dužnost mu je bila da se drži blizu senatora dok se ovaj kretao kroz okupljenu gomilu.

– Kakav prokleti zadatak – gundao je u sebi dok je pratio Loka i njegovog sekretara, jednog mršavog, tihog i poslovnog čoveka po imenu Bakster, ka njihovom hotelu. Pa dobro, pomislio je, sada je već skoro završeno. Sutra će krenuti nazad za Teksas, prvim vozom koji će novom prugom krenuti iz Čejena.

Kada su ušli u blistavo osvetljeno predvorje hotela „Midvestern“, Džo-

nas Lok se, odvezujući svoju tamnu kravatu, obratio Baksteru.

Senator je za svoje godine bio dobrodržeci čovek. Visok, prijatnog izgleda sa prosedim dugačkim uvijekim brkovima koji su se lepo slagali sa gustom talasastom kosom.

– Kreg, proveriti da li hotelska poslugua zna da treba da odnese moj prtljag na stanicu. Putujemo jutarnjim vozom kao što znaš. Mogao bi isto tako da sad središ i naš račun. Zahvali im na pažnji i što su u svemu izašli u susret našim željama i tako dalje.

– Odmah senatore – odgovorio je Bakster. – Da li će vam noćas trebati još nešto?

Lok je odmahnuo glavom.

– Idi i ti da se odmoriš, Kreg. Videćemo se na stanici.

Bakster je klimnuo glavom, okrenuo se i sišao niz stepenice pored Keta na koga je gledao s jedva prikrivenim neprijateljstvom.

Skoro jednu stopu niži od senatora, Ket je pogledom ispratio Bakstera, a onda pošao uz stepenice.

Zastao je naglo, jer je primetio da se Lok nije makao sa mesta gde je stajao. Prolaz mu je bio zatvoren. Zabacio je glavu i pogledao senatora koji je skinuvši mašnu počeo da otkopčava dugmad na košulji.

– Ovo je bio dosadan zadatak za vas, zar ne Džone? – zapitao je svojim bogatim glasom koji se kao bujna reka valjao iz njegovih grudi.

Ket je slegnuo ramenima. – Moram da priznam da u poslu volim malo više dinamike. Ali, ovaj zadatak je, ako ništa drugo, bar bio lak. Niste mi zadavali mnogo muka, senatore.

Lok se nasmešio. – Možda sam vam tu muku čuvao za kraj.

Uprkos navici da sve očekuje, Ket se malo trgao i uznemireno pogledao

Loka. – Šta bi to trebalo da znači, senatore?

Džonas Lok je razvukao usne u širok osmeh.

– To znači da vas puštam sa lanca, Džone. Od sada pa nadalje, više nije potrebno da me čuvate.

– Ali, moj zadatak je da vas čuvam sve dok se ne vratite u Ostin. A mi smo još uvek vrlo daleko od toga.

Lok se uozbiljio. Gledao je Keta tvrdim pogledom koji nije trpeo pogovora. – Je li guverner rekao da slušate moja naređenja? – upitao je.

– Jeste, ali mislio je da...

– Mislio je baš to što je rekao! „Da slušate moja naređenja“.

Osmehnulo se na silu. – Budući da svojevolumno nećete da učinite ništa što bi vas odmorilo i pružilo vam priliku da se opustite, ja vam naređujem da negde izađete i da se malo zabavite. Jesam li bio jasan, Džone?

Ket je dugo gledao Loka pravo u oči. – Šta imate na umu, senatore?

Političar je hteo da odmahne glavom, ali je Ket hitro digao ruke i prekinuo ga. – Ne trudite se i ne pokušavajte da poričete. Imate nešto... Nemam ništa protiv da posle svih ovih formalnih gnjavaža uzmete sebi neki trenutak slobode. Dosta sam već stvari video da bih znao kad je vreme da isparim... Mislim, ako vi i neka dama zaželite da pročaskate nasamo. Ali ipak, moram biti negde u blizini, senatore. To je nešto što se ne može izbeći.

Lok je bez osmeha na licu lagano klimnuo glavom.

– Da, vi imate izgled odanog i saveznog čoveka. Naravno, ne biste ni bili prvi u rangi među rendžerima da niste do krajnosti predani svojoj dužnosti. – Nasmejao se kratko i nastavio. – U redu, Džone, čini mi se da smo se razumeli.

Pogledao je Keta i nasmejao se. Ket se takođe osmehnulo, jer mu se sena-

tor u tom momentu učinio simpatičan.

– Vi volite društvanje lepšeg pola. Šta kažete na to da potražimo neko koje bi nam odgovaralo? – upitao je Lok.

Ket je digao obrve. Nije očekivao da će ga senator pozvati da zajedno pođu u avanturu.

– Ovaj... možda je vaš smisao za provod i zabavu drukčiji nego moj, senatore – uzvrpoljio se Ket. – Hoću da kažem, pre nego što sam postao rendžer bavio sam se puškarskim zatomom u Laramiju, a pre toga sam bio železnički radnik, gradio sam pruge. Bio sam neko vreme i u armiji, i uopšte pravio sam dosta buke i gužve na severozapadu. Ja volim da se zabavljam na svoj način.

Lok je stavio ruku Ketu na rame i veselo se nasmejao.

– Smatrate da bi vaš način zabavljanja mogao biti suviše bučan i razuzdan za mene?

Ket je slegnuo ramenima. – Ne to, ali možda neprikladan.

Lok je nastavio da se smeši vrteći lagano glavom. – Znete li šta sam bio pre nego što sam se bacio na politiku? Između ostalog bio sam i federalni šerif! Daa... od toga što ste čuli došlo vam je da sednete, zar ne? Ali, to je istina. Uočio sam da zakoni i ovlašćenja koja ima policija mogu biti mnogo bolji i efikasniji. Počeo sam da to svoje mišljenje javno iznosim. Mora biti da sam nalazio prave reči, jer je od mene zatraženo da govorim pred Kongresom. Da; jedan običan federalni šerif, koji se neposredno pre toga vratio sa indijanske teritorije. To je bio prvi korak na lestvici koja me je odvela u politiku. – Prekinuo je i nagnuo se malo bliže Ketu.

– A sada, recite mi možete li da zamislite kako se zabavlja federalni šerif kada se vrati u bazu sa zatvoreni-

kom, nekad živim nekad mrtvim i prebačenim preko sedla? Posle mnogo nedelja traganja za koje vreme je živio i spavao u istom odelu, upola mrtav od gladi zbog toga što, u strahu da vatra ne izda njegovo logorište neprijatelju, nije smeo ni da je zapali i zgotovi sebi nešto za jelo? Imate li najblažu predstavu o tome?

Ket je klimnuo glavom. – Imam. Video sam kako izgleda policajac posle takvog zadatka.

– Onda vam je sve jasno – zaključio je Lok.

– Stvar je u tome, senatore, što sada ne možete sebi dozvoliti takvu vrstu ludiranja. Čak i kada je protokolarni deo puta završen, vi ste i dalje guvernerov predstavnik.

Lok se nasmešio i mahnuo odvezanom mašnom od čega mu se košulja na prsima malo otvorila.

– Zašto, kog vraga, mislite da ću izaći u ovom odelu? Kad navučem farmerice i kariranu košulju, stavim na glavu šešir kakav nose u prerijama i oko pojasa zategnem opasač sa revolverom, neće se u ovom gradu naći mnogo ljudi koji će prepoznati senatora Džonasa Loka. Šta kažete na to, Džone?

– Pa... to bi možda bilo neko rešenje ali...

– Bez „ali“ prijatelju. Ovaj grad je pun saluna koji su otvoreni celu noć... i drugih mesta za zabavu gde čovek može naći... pa eto, može naći sve što želi: hranu, piće, prijatno društvo. A ja čeznem za svim tim stvarima. Hoćete li da mi se pridružite?

Dok su prolazili kroz polumračan hodnik ka svojim sobama, Ket je razmišljao o Lokovom predlogu. Pred vratima je slegnuo ramenima kao da se miri sa sudbinom.

– Izgleda mi da ću morati, zar ne?

Lok je razvukao usne u osmeh i klimnuo glavom. – Ako želite da svoj

posao obavite do kraja savesno i da motrite na mene.

Uozbiljio se malo i zastao sa rukom na bravi.

– Još jedna stvar, Džone. Rekoste da imate dovoljno iskustva da znate kad treba da nestanete. Mogu li da računam na to?

Ket se lukavo nasmešio. – Možete. Pitam se samo da li i ja mogu sa vaše strane da računam na isto?

Smeh Džonasa Loka razlegao se hodnikom. Sa rukom oko Ketovih ramena, senator je ušao u svoju sobu.

II

Čejen je u noći ostavljao utisak razuzdane varoši naročito tih dana kada su se ulicama valjale gomile ljudi prisutnih zbog otvaranja nove železničke pruge. Grad je bio širom otvoren svima. Gradski oci su unapred kratkim i jasnim rečima objasnili šerifu i njegovim pomoćnicima šta se od njih traži. Uglavnom sasvim malo. Da za vreme proslave neupadljivo nađu sebi neki posao van grada.

Objašnjenje je razumno prihvaćeno i na ovaj ili onaj način svi oni zaduženi za održavanje javnog reda našli su neki zadatak van grada. Sve živo je nameravalo da tu prednost iskoristi. „Sve živo“ uključivalo je Džonasa Loka i Keta, koji je, još uvek sa senkom podozrenja u srcu, pratio ovog prvog, udaljen samo nekoliko koraka iza njega.

Kao što je Lok predvideo u čoveku koji je vrludao mutno osvetljenim ulicama i zajedno sa svojim znatno nižim pratiocem ispijao viski iz krčaga zabačenog na rame, teško je bilo prepoznati malopredašnjeg uštogljenog, mnogopoštovanog i uvaženog senatora. Ketu nije trebalo mnogo da se uživi u nastalu situaciju.

– Vaše dobro raspoloženje je zara-

zno, senatore – rekao je u predahu između dva gutljaja.

Umesto odgovora Lok je gromoglasno podvrisnuo.

– Slušajte, ako ovako nastavimo Čejen će postati bučan kao u vreme prvih dogona stoke.

Lok je ponovo podvrisnuo. Ovaj put još jače.

Zatim je u jednom salunu nastalo nekoliko uzbuđljivih minuta. Lok se upleo u tuču sa jednim neznancem krnjeg nosa i pakleno živahnog jezika. Ket se činilo da je za nekoliko minuta kauboj izručio više psovki nego grupa momaka sa nekog manjeg ranča, a tukao se kao pomahnitali bik. Ali, nije bilo potrebe za brigu. Lok je zadobio nekoliko ogrebotina i izgubio nekoliko kapi krvi, ali, iz gomile polomljenog nameštaja ispod koga je ostao da leži onesvešćeni kauboj, kao pobednik je izašao senator.

Taj okršaj je, izgleda, zaista potpalio senatora. Posle tuče, u kojoj je mogao da izivi dugo uzdržavane strasti, on je još više živnuo. Kupio je još jedan krčag viskija i praćen u stopu malim rendžerom uputio se pravo gradskoj četvrti obeleženoj crvenim sijalicama.

Ket je zaista počeo da se zabavlja u pravom smislu te reči, a kada je Džonasa Lok skrenuo i ušao na kitnjasta, obojenim ogledalima ukrašena vrata „Kuća madam Silver“, pomislio je da će ta noć uskoro dostići svoj vrhunac.

– Ostatak noći pripada samo meni, Džone – rekao je Lok svom pratiocu dok su prilazili bogato izrezbarenom šanku i grupi blagonaklono nasmejanih žena koje su im odmah pošle u susret.

Dok je grlio oko struka jednu visoku plavušu, sa mladežom na vratu koji je golicavo delovao na onoga ko ga je gledao, Ket se nasmešio Džonasu Loku koga je u tom trenutku jedna

riđokosa devojka vodila ka plišanom kanabetu.

– Čini mi se da je ovaj trenutak pogodan kao i svaki drugi da... ovaj... isparim, senatore?

Lok se nasmejao.

– Džone, ti si pravi, prirodni džentlmen! Dakle laku noć, prijatelju. Viđećemo se sutra ujutru u hotelu „Mivedestern“.

Ket je hteo da se usprotivi, ali Lok nije gubio vreme. Pogurao je riđokosu ispred sebe uz stepenice ka plišem tapaciranim sobama na spratu. Protesti su zamrli na Ketovim usnama prigušenim dodirrom rumenih, vlažnih usana plavokose devojke koja se privijala u njegovo naručje...

Ujutru, međutim, nije bilo ni traga od Džonasa Loka. Ket ga je uzalud čekao u hotelu.

III

Kada se Ket vratio do „Kuće madam Silver“, namrgođen zbog dugog uzaludnog čekanja i slutnje da je, možda, prvi put u toku rendžerskog službovanja propustio da svoj zadatak obavi kako valja, devojka Ketu sa kojom je proveo večer odbila je da ga primi pod izgovorom da je zauzeta.

Portir je bio jedan mesnati čovek lešinarskog izraza lica, sa ušima nalik na glavice karfiola i nosom koji se prostirao preko celog od boginja išaranog lica. Nadvisivao je Ketu za celu stopu, a ramena su mu bila široka kao dvokrilna vrata. Kad mu je Ket pokazala na malog rendžera, svi prisutni u plišem tapaciranom salonu odmahнули su sažaljivo glavom. Računali su da će prisustvovati ubistvu.

Ali, Ket nije bio ni malo naivan. Zaključio je da ovom čoveku njegovi udarci ne bi ništa mogli da naude: vratar je bio mašina programirana za

tuču i ne bi prestao da se bori sve dok se ne nađe nokautiran na podu.

Napravio je nekoliko brzih koraka unazad, a portir je pojurio za njim. Onda je rendžer odjednom stao, sagnuo se i oborene glave kao bik jurnuo na napadača. Temenom glave udario je protivnika u pleksus, odskočio unazad, odmerio u magnovenju odstojanje koje ga je od njega delilo i munjevito mu desnom nogom zadao strahovit udarac u prepone.

Portir se zgrčio i njegovo lice rošavo od boginja je pobledelo do sivila. Noge su mu počele klecati i on se pijano zaturetao. Džoni Ket je potegao svoj veliki „menstoper“, pištolj težak više od dva kilograma i jednim dobro odmerenim udarcem složio onesvešćenog siledžiju na tepihom zastrt pod.

U odaji je zavládala tišina. Vika, klicanje i navijanje je prestalo, kao da je neko poplavio odaju tonama vode. Ket se okrenuo od oborenog čoveka šarajući dvostrukom cevi svog pištolja levo-desno po odaji. Ketu, bleđa i preplašena, pohitala je da zamakne iza vrata skrivenih zavesom od damasta.

– Vрати se ovamo!

Na ton Ketovog glasa ona je zastala kao ukopana. Vidno drhteći okrenula se i poslušno pošla nazad. Iza zavesom zaklonjenog hodnika pojavila se lično madam Silver, a iza nje ukazala su se bleđa lica nekoliko njenih devojaka.

– Dođi ovamo, Silver i dovedi te svoje lepojke – naredio je Ket.

Madam Silver, izgledom nalik na amazonku, pogledala je sićušnog rendžera, a zatim krvlju oblivenog portira ispruženog na podu. Napučila je debelo namazane usne i lagano ušla u predvorje, praćena oskudno odevenim devojkama. Ljudi koji su se tu zatekli zainteresovano su gledali Ketu i njegov neobičan revolver.

– Nisam raspoložen za igre – procedio je Ket. – Svakako znate zašto sam ovde.

– Naravno da ne znamo kauboju – rekla je madam Silver bez dvoumljenja i sa osmehom na usnama, ali su iz njenih očiju izbijali hladnoća i neprijateljstvo. – Ako imate nešto da se žalite, to jest ako mislite da prošle noći za vaš novac niste dobili ono što je trebalo da dobijete, nema teškoća da nađemo neko rešenje.

Ket je ćutao i ispod oka odmeravao madam Silver. Namerno ju je pustio da govori, jer je iz iskustva znao da krivac najlakše sam sebe uvuče u klopku. Naročito onda kad ne zna koliko drugi o njegovoj krivici znaju.

– Nema potrebe da ovako ulazite – nastavila je madam Silver. – Spustite taj revolver, hoćete li? I kakav vam je to pištolj? Nikada dosada nisam videla ništa slično...

Namignula je na goste koji su nespokojni i preplašeni stajali pored zidova. – Ja sam dama koja je naviknuta na druga oružja.

Njene reči su izmamile nervozan smeh kod svih sem Keta. On je i dalje držao revolver tako da se na obaraču mogla videti metalna udarna igla.

– Ovo je moja lična rukotvorina – odgovorio je rendžer.

Ket je, zaista, sam načinio taj revolver na bazi osnovne konstrukcije konjičkog „kolta“ 44. Cilindar tog revolvra bio je veći od normalnog, jer je sadržavao osam metaka „kolta“ 45. Umesto uobičajenih šest. Ispod normalne cevi bila je pridodata još jedna veća, šireg promera.

Ket je zategao obarač i udarna igla se još više otkrila. Začulo se slabo, uljem prigušeno metalno „klik“. Osvrnuo se po odaji i pogledom prošarao po gipsanim i mermernim ukrasima. Na kraju mu se pogled zadržao na ogromnom kristalnom lusteru koji je

na sjajnom metalnom lancu visio iz tavanice sa koje su se smešili naslikani amori i nimfe.

Mali rendžer je kliznuo pogledom do madam Silver i zapazio je da je sa njenog lica nestalo lažnog osmeha. Hladno neprijateljstvo u njenim očima zamenio je strah.

Ketove usne su se rastegle u jedva primetan osmeh i on je dižući cev pištolja uvis učinio nekoliko koraka nazad. Pritisnuo je prstom i obarač se spustio u svoje ležište.

Odaju je zatresao gromovit pucanj revolvra. Specijalno pravljen patron, napunjen tucetom komada olova najkrupnijeg kalibra, planuo je iz deblje cevi. Luster se razleteo u hiljade komada, a žene su zavrištale u pobegle prema hodniku iz koga su došle.

Ket ih je pustio da odu. Sve sem madam Silver. Preprečio joj je put sa revolverom koji se još pušio u ruci. Kada se glomazna cev zaljulala ispred njenog lica, ona je prestravljena ustuknula.

– Tek sam počeo, Silver. Kuda ćeš? – rekao je Ket.

Madam Silver ga je gledala širom razrogačenih očiju. Nozdrve su joj podrhtavale a grudi su joj se burno dizale kao posle napornog trčanja.

– Šta... Šta hoćete?

– Džonasa Loka.

Ona je nabrala obrve kao da se pri-seća. – Onog senatora koji je otvorio novu prugu?

Ket je ćutke klimnuo glavom.

Ona je odrečno odmahнула glavom. – On nije dolazio ovamo.

– Prestani da lažeš, Silver. U džepu imam još punu šaku onakvih metaka. – Izbacio je iz cevi ispaljenu čauru i izvadio iz džepa drugi patron. Brzo i vešto stavio ga je u ispražnjenu cev. Primetio je da je madam Silver još više prebledela.

– Prošle večeri sam došao s njim – rekao je gledajući je u oči. – Otišao je sa riđokosom sa kojom sam maločas razgovarao. Ja sam bio sa Ket. Mislio sam da sam na nju ostavio povoljan utisak i da se zbog toga nećkala da me pusti da odem. Razmišljao sam kasnije o tome. Prisetio sam se da je nastojala da me zadrži tek pošto se u neko doba noći na vratima sobe začulo kucanje. Ona je odgovorila.

Ket je zastao. Posle nekoliko sekundi muklog ćutanja nastavio je. – Došao sam do zaključka da joj je neko dao uputstvo da me zadrži.

Pred njegovim ledenim pogledom Silver je oborila oči. – Ja... ne znam šta hoćete da kažete...

– Kako je ime riđokosoj?

– Robin, ali ja...

– Dovedi je odmah ovamo. Požuri.

Madam Silver nije trebalo dvaputa govoriti, jer je zapeti revolver dovoljno ubedljivo delovao. Pohitala je do hodnika zakrivenog zavesom, a Ket ju je zadržao dohvativši je rukom za zadnji kraj haljine.

– Pozovi je.

Glasom promuklim od uzbuđenja, madam Silver je pozvala riđokosu i nekoliko trenutaka kasnije uplašena devojka je lagano sišla niz stepenice i ušla u predvorje. Pri pogledu na masivni pištolj u Ketovoj ruci njene zelene oči su uplašeno zasijale. Rendžer je odgurnuo madam Silver uza zid i posvetio svu pažnju Robin. Ona je stajala nema, zgrčena od straha.

– Džonas Lok. Bio je sinoć ovde. Šta se desilo posle pošto si kucala na Ketina vrata i rekla joj da me zadrži kod sebe?

Robin je otvorila usta kao da bi da nešto odgovori i donja usnica joj je zadrhtala. – Ja... ja nisam htela. Madam Silver mi je rekla...

Ket se okrenuo ka staroj matroni i uhvatio ljutit pogled koji je dobacila

riđokosoj. Prišao je korak i prislonio cev revolvera između njenih nabujalih grudi.

– Mogao sam da pretpostavim da si to bila ti. E pa dobro, reci mi šta se desilo ili će ovaj revolver slučajno da opali. Mogao bih da te raznesem u komade kao što sam razneo tvoj luster ali na taj način ne bih dobio odgovor. Ali, ako bih okrenuo cev u stranu... na primer ovako... levo ili desno... Recimo levo... – Ket je zaista okrenuo cev pištolja prema levoj strani grudi madam Silver.

– Eto, možeš i sama da vidiš šta bi se desilo – nastavio je posle kraćeg ćutanja. – Takav nesrećan slučaj ne bi doneo nikakvo dobro ženi tvog zanata, Silver.

Silver je sada bila više uplašena i drhtala je vidljivije nego maločas riđokosa. Ketova pretnja prestrašila ju je do te mere da je izgubila moć govora. Uzalud je micala usnama preko kojih nije prelazila nijedna reč.

Videvši svoju poslodavku u takvom stanju, riđokosa je progovorila sipajući provalu reči prigušivanih jecajima.

– Došla je do mojih vrata... rekla mi je da naspem neke kapljice za uspavljivanje...

– Znam šta je to! – prekinuo ju je Ket nestrpljivo.

Robin je uzdisala. – Dobro, kako kažete. Rekla mi je da mu stavim nešto u piće i da je pozovem čim zaspi. To sam učinila i posle toga sam otišla u svoju sobu i tamo ostala... Učinila sam samo ono što mi je naređeno, mister! Ne znam šta su učinili s njim, verujte mi. Nisam ni najmanje kriva...

Ket je klimnuo glavom i ponovo pogledao Silver prodornim pogledom. Ona je sad izgledala malo pribranije. Obliznula je nervozno usne i stala ruku prekrštenih na grudima,

kao da želi da sebi da samopouzdanja i više važnosti.

– Dobro – rekla je – nemam nameru da budem ubijena zbog tog medveda od čoveka... niti želim da mi kuća bude demolirana... Kod mene je došao jedan čovek, ne znam njegovo ime ali sam čula kad ga je jedan od njegovih ljudi nazvao imenom Volf. To ime može nešto da znači, ali može da ne znači ništa...

– Pređi na stvar – prekinuo ju je Ket.

– Tutnuo mi je sto dolara u ruku. Rekao je da poznaje čoveka koga je video da je otišao u sobu kod Robin. Dodao je da mu nešto duguje. Predstavio je to kao da se radi o nekoj šali, a ne o ozbiljnoj stvari. Zatražio je od mene da gostu stavim u piće neko uspravljajuće sredstvo, a posle, kada senator zaspi, da će ga on i njegovi ljudi odneti. Ubedio me je da namerava da mu skine odelo i da ga onako u donjem vešu odnese na stanicu tako da ga u tom stanju mogu videti oni koji budu došli da prisustvuju odlasku prvog voza za Teksas.

Slegnula je ramenima. – Nije mi izgledalo da u tome ima nečeg lošeg, a sto dolara je prilično velika svota novca.

– Tako si ti pristala na njegov predlog i on ti je naredio da mene zadržiš ovde?

Silver je odmahнула glavom. – Koliko znam on vas nije video. Ali vi ste na mene ostavili utisak opasnog čoveka i pošto nisam želela u svojoj kući nikakve izgrede, naredila sam Ketu da vas zadrži kod sebe dok taj Volf i njegovi ljudi odnesu vašeg prijatelja.

Ket je hladno pogledao madam Silver. – Želim da znam nešto više o tom Volfu.

– Nisam ga nikada ranije videla. Mora biti da je došao u grad zbog proslave. Kao i mnogi drugi.

Ket je jače pritisnuo cev na levu stranu grudi madam Silver. Ona je počela brže da diše, a lice joj je još više pobledelo.

– Priseti se malo bolje – rekao je.

– Či-čini mi se da je i ranije dolazio ovamo... jednom ili dva puta, kad bolje razmislim... gonio je stoku... ili je dovozio drvenu građu ili tako nešto. – Okrenula se naglo riđokosoju. – Dolazio je jednom kod tebe u sobu, je li tako bilo?

Na to neočekivano, direktno postavljeno pitanje, Robin je zatrepala i širom otvorila oči. – Ja... ne znam... mislim da je tako bilo... stočar je. Sve što sam čula to je da su ga zvali Volf.

– Odakle je došao, vrag ga odneo? – resko je odsekao Ket.

Robin je bez dvoumljenja odmahнула glavom.

Silver je nabrala obrve kao da se priseća. – Mislim da je odnekud s juga, iz Kolorada... Naziv mesta me podseća na nešto u vezi sa životinjama.

– Kao recimo „Kanjon divljeg konja“ ili nešto slično? Jesi li to mislila?

– Da. To „Divlji“ mi zvuči poznato... Može biti da je baš to ime. – Izgledalo je kao da Silver zaista pokušava da se priseti.

– „Vodopad divlja mačka“! – uzviknula je Robin piskavim, uzbuđenim glasom i madam Silver ju je pogledala ozbiljno.

– Vajldket Fols – ponovio je Ket za njom.

– Da. Sećam se da je jednom kada je bio pripit, rekao da je šteta što nikada nisam bila u „Vodopadu divlje mačke“ da ga vidim.

– Je li rekao tačno gde?

– Nije. Zaspao je odmah posle toga. Kad se probudio nije znao ni kako se zovem...

Ket ju je namrgođeno pogledao. –

Za tebe bi bilo najbolje da je tačno ovo što si mi rekla. – Zatim se zagledao u madam Silver. – I za tebe. Pomisli kako bi izgledala ova kuća kad bi od nje ostala samo gomila krhotina i nagorelih greda.

Obe žene su se uplašeno zgrčile od reči ovog sićušnog čoveka sa velikim revolverom.

Ket je lagano spustio obarač revolvera i vratio ga u futrolu. Laganim korakom, kao da mu se ne žuri, izašao je iz odaje.

IV

Sekretar Baekster kao da se trudio da izazove sve moguće vrste neprilika. Ponašao se skoro histerično, optuživao je Keta za ležerstvo pa čak i nemarnost u poslu, tražio je da se sačeka dolazak šerifa koji je pozvan da se vrati u Čejen. No Ket, nestrpljiv da podnosi histerične izlive učutkao je sekretara.

– Priberite se, Bakstere! – ošinio ga je Ket rečima. – Niste mi potrebni vi da bih znao da svoj posao nisam obavio kako treba. Nije mi potrebna ni vaša panika. A najmanje od svega mi je potrebna intervencija čejskog šerifa!

Bakster je lagano klimnuo glavom.

– Izvini Ket ... I ja nisam... obavio svoj posao kako valja. Trebalo je da se držim blizu senatora. Sad znam da me je udaljio samo zato da bi imao priliku da se izvuče i zabavi bez moje kontrole.

Ket je klimnuo glavom. – Dobro. A sad sledeće pitanje: ko je Volf? Jeste li ga ikada čuli da izgovara to ime.

– Nikada. Kako izgleda taj čovek?

– Krupan, oko četrdeset godina star. Stočar koliko sam saznao. U svakom slučaju neki vrlo opasan tip. Ne znam ništa više o njemu.

– Ne znam ni ja. Bar ne mogu da se

setim da sam čuo. Čujte, Kete, šta mislite da učinimo?

– Vi idite na voz kao što je planirano. Ukrcajte se i putujte – odgovorio mu je Ket posle kratkog razmišljanja. – Putovanje traje nedelju dana. Ako za to vreme ne nađem senatora mislim da ga nikada neću ni naći. Bar ga neću naći živog. U tom slučaju vi ćete obavestiti guvernera o događaju i izneti sve što smo zajedno saznali.

– Ali ... šta ćete vi da preduzmete?

– Najpre ću poslati telegram jednom mom prijatelju. Zamoliću ga da se nađemo u Vajldket Folsu. Nadam se samo da nije otišao nekuda gde ga pošta ne može naći.

– Šta...? Pa to znači da i ne znate gde se taj vaš prijatelj nalazi!

– Trenutno ne znam, ali ću saznati. On nije neka anonimna ličnost nego čova za koga je čulo svako dete. Radi se o Doku Holideju.

– Doku Holideju?! Čuo sam za njega. Hm... Ako je tako, pozovite ga što pre, jer ćete zaista biti u nevolji ako ne pronađete senatora.

– I hoću. Pretpostavljam da ću tako stići pre njega i da ću do njegovog dolaska već nešto saznati. Zajedno ćemo tragati za senatorom i onim lupežom Volfom.

Bakster je duboko uzdahnio i lagano zaklimao glavom. – Dobro... Ali se svim srcem nadam da ćete senatora naći živog i zdravog.

– I ja se nadam. Što se vas tiče trebalo bi da požurite da ne biste propustili voz za Teksas.

Bakster je još jedan trenutak neodlučno stajao i gledao svog sagovornika, a onda se okrenuo po senatorovoj sobi proveravajući da nešto možda nije zaboravljeno.

Ket je na brzu ruku napisao telegram. Adresirao ga je na ime Dok Holidej, Hotel „Alamo“, Ostin i dalje. Poruka je jednostavno glasila:

„Dođi na sastanak u Vajldket Fols, Kolorado. Što hitnije. Ket.“

Holidej će iz reči „što hitnije“ shvatiti da je mali rendžer u nevolji i znajući kakvim se pozivom bavi svakako će naslutiti da ta nevolja nije sitna i da mu je pomoć neophodno potrebna. Za ljubav starog drugarstva sigurno neće propustiti da se odazove pozivu.

Vraćajući se iz pošte nazad u svoj hotel, Ket se nadao da uopšte neće biti potrebno da bilo ko sazna nešto o senatorovom nestanku. Nadao se jednostavno da će ga u roku od nedelju dana naći. Ukoliko kasnije, posle bezbednog povratka u Ostin, senator nađe za shodno da o celoj aferi ispriča, to će onda biti njegova lična stvar.

Pod uslovom da senatora nađe živog.

*

Put od Čejena nije bio vrlo dugačak ali je, u svakom slučaju, bio naporan i težak. Vajldket Fols, izgleda, nije bilo baš omiljeno i rado posećeno mesto. Do tog grada nije postojala redovna linija dilijanase, a železnička pruga nije dosezala dalje od Denvera, daleko na jugu od reke Plate. Istina, postojao je put kojim su stočari dogonili stoku na Čejensku pijacu, ali taj put je sada bio zakrčen nepreglednim stadima goveda koja su se kretala na sever, tako da je Ket izabrao put kroz planinske predele. Računao je, opet, da se može osloniti na mapu na kojoj je pisalo da je „prilaz do Vajldket Folsa lak i prohodan“.

Možda i jeste lak i prohodan, ali za divlje koze... pomislio je Ket. Za rendžera na konju koji je bio toliko glup da se uvali u ovakvu nevolju, šanse da lako prođe tom kozjom stazom bile su daleko manje!

Vreme koje mu je bilo potrebno da

prođe kroz jedva naseljeni predeo nazvan „Veliko Razvođe“ skoro je omogućavalo Doku Holideju da u Vajldket Fols stigne pre njega, mislio je Ket.

Bilo bi divno kada bi u Vajldket Folsu zatekao Holideja koji ga čeka...

Ali kada je to popodne Ket prozebao sjahao u Vajldket Folsu, Holidej još nije bio prispeo.

Više po instinktu i osećanju, nego po izgledu zgrade, Ket je našao hotel u gradu. Sam hotel izgledao je mnogo bolje iznutra nego što je ostavljao utisak spolja. Portir u loži imao je neki samozadovoljan i samouveren stav koji je bez obzira na nedostatak uniforme, podsećao na držanje penzionisanog generala. Pri pojavi gosta on je to lice razvukao u namešten i poslovan osmeh.

– Izvolite gospodine?

– Treba mi soba – rekao je Ket. –... i neka obaveštenja.

– Za sobu je lako – rekao je službenik okrećući se da skine ključ sa jedne kuke na tabli koja se nalazila na zidu iza njega. – Broj devet, pravo gore. – Pokazao je Ketu rukom u pravcu stepenica. – Dolar i dvadeset pet centi za noć. U cenu su uključeni večera i doručak. Za ručak se morate snaći sami. Topla voda se plaća posebno. Ako vam je potrebno još ćebadi recite to spremačici...

Govoreći to, ljuljao je ključ na srednjem prstu i gledao Keta kao čovek koji ne želi da se raspravlja. Na kraju je dodao:

– Ovo je jedini hotel u gradu.

– Tako? U tom slučaju odlučio sam da ostanem kod vas – odgovorio je Ket kopajući po džepu da izvadi novac i pošto je izbrojao dva dolara i pedeset centi, pružio ih portiru.

– To je za dve noći unapred – rekao je uzimajući ključ. Namerno nije od-

mah vratio ostatak novca u džep, jer je zapazio portirov pohlepan pogled. – Obaveštenje koje tražim je jednostavno. Rekoste da je ovo jedini hotel u gradu?

– Tačno.

– Onda ste vi čovek koga treba da pitam da li je doputovao jedan moj prijatelj.

– Tako je, ja sam pravi čovek – rekao je službenik piljeći u novac. – Kako se zove vaš prijatelj?

– Holidej. Dok Holidej. Iz Džordžije... Trebalo je da se nađemo u Vajldket Folsu. Moje ime je Ket.

Činovnik je izgledao razočaran i lagano je odmahnuo glavom. – Mrsko mi je da kažem, ali još se nije pojavio. Bar ne pod tim imenom. Kako izgleda?

– Visok, crnomanjast, sivoplavih očiju. Nosi „linkoln“ sa belom drškom.

– Ne, nije došao.

– U redu. U svakom slučaju još ima vremena da stigne. Samo sam prove-ravao – rekao je Ket, vrebajući portira kao mačka miša. – Ne brinite, još uvek postoji mogućnost da zaradite neki ekstra dolar.

– Treba vam još neko obaveštenje?

– Da. Poznajete li u gradu nekoga ko se zove Volf?

Činovnik je prebledeo i kao da se podigao na prste. Stajao je tako čvrsto naslonjen na pult. Činilo se da je uznemiren, jer je u nekoliko navrata nervozno pogledao u pravcu ulaza.

– Volf? – ponovio je mehanički. – Je li to ime ili prezime?

– I jedno i drugo. To je sve što znam – rekao je Ket spremno, ne skidajući pogled sa mladog čoveka.

Činovnik je zadobovao po pultu prstima grizući jedva primetno donju usnu. Pogled mu se ponovo zadržao na novcu koji je Ket još uvek držao u ruci. – Ah, do vraga, mislim da bi

vam to svako mogao da kaže. U stvari, čovek koga tražite je Volf Duan. Jedan krupan stočar iz okoline. U zavadu je sa svima.

– Je li odlazio u Čejen ovih dana?

– Čulo se da će ići na otvaranje nove železničke pruge. Ne znam da li je išao ili nije.

– Hm. To je sve?

– Pa, ovih dana sam video da su njegovi ljudi visili ovde po gradu iz čega izvlačim zaključak da je bio odsutan.

– Reklo bi se da je to čovek koga tražim. Gde bih mogao da ga nađem?

– Njegov ranč je tamo nazad u brdima. Nosi naziv „Dijamond-D“. Ne znam tačno gde se nalazi, verujte mi. To bi vam bolje mogli reći oni preko puta u salunu. Kod njih ima više posetilaca sa njegovog ranča nego kod mene.

– Dobro, raspitaću se.

– I... još nešto, ser. Čuvajte se.

– Zašto?

– On ima uz sebe priličnu bandu nevaljalaca spremnih na sve.

– Znam. Ipak, hvala na upozorenju – rekao je Ket i izvukao iz svežnja nekoliko novčanica. Kad ih je mali rendžer tutnuo portiru u ruku ovaj je zadovoljno žmirnuo očima.

Ne čekajući reči zahvalnosti, Ket je dograbio svoju putnu torbu i mašući ključem, pošao uz stepenice ka sobi broj devet. Na stepeništu se upola okrenuo i doviknuo preko ramena.

– Pošaljite mi tople vode, amigo – nasmejao se šeretski i nastavio. – Možete to naplatiti od onog malog dodatka koji sam vam platio.

Činovnik je klimnuo glavom u znak da je napomenu primio znanju i ušavši u jedan hodnik iza portirske lože, pozvao nekog ko se zvao Sindi. Ket je nastavio uz stepenice do svoje sobe a kratko vreme kasnije jedna Indijanka, verovatno Sindi, donela je

najpre malu limenu sedeću kadu, a zatim dva vedra vrele vode. Indijanka je bila vitka, očiju crnih kao trnjine i ozbiljnog, čak tužnog lica. Pošto je sipala vodu u kadu, Indijanka je izašla, a Ket se svukao i zakoračio u kadu. Dodir sa toplom vodom izmamio mu je uzdah blaženstva i on je lagano seo u kadu. Uzeo je mali komad sapuna koji mu je devojka ostavila i počeo je da se sapuna. Sapunica je bila bogatija nego što se nadao, što je Ket pripisivao mekoći kišnice od snega. Nasapunao je kosu i zažmurio kada mu je sapunica ušla u oči. Dok je rukom napipavao ubrus da bi se obrišao, čuo je da su se vrata otvorila.

– Hej, ako voda nije i suviše vrela polij me po glavi, hoćeš li? – rekao je žurno. – Sapunica mi vraški peče oči.

Ledena voda ga je poškopila po glavi i telu i on je zadržavši dah otvorio oči. Ugledao je kako se teško drveno vedro ponovo diže uvis i sledećeg trenutka osetio je bolan razlajajući udarac po glavi. Učinilo mu se kao da je svet oko njega eksplodirao i odmah zatim utonuo je u doboku komu.

V

Kada je došao svesti, Ket nije imao ni najmanju predstavu o tome gde se nalazi. Oko njega je vladao mrak. Ležao je opružen na nečem tvrdom. Instinkt ga je potaknuo da pokuša da pomakne noge i ruke, oprezno i neprimetno, tek po koji santimetar, ali sasvim dovoljno da se uveri da nije vezan ili okovan. U ovom trenutku to mu je malo značilo, bar je malo značilo njegovom svesnom delu bića, jer mu je proces razmišljanja bio zamagljen bolnom agonijom buđenja. U glavi je osećao stalan, jak pritisak. Bubne opne su mu podrhtavale do praskanja, oči su ga pekle u dubini

kao da u njima gori ugljeglje, nos mu je bio zapušten, verovatno njegovom sopstvenom krvlju. U ustima je osećao bljutav ukus prašine i miris stočne balege.

Ma gde da se nalazio, oko njega su vladali mrak i ledena hladnoća. Na sebi je još uvek imao svoju debelu jaknu. Učinio je napor da sedne, ali je odmah glasno jauknuo i zaneo se nazad stežući glavu obema rukama.

Ništa se nije desilo: niko ga nije ponovo udario; niko nije utrčao u odaju sa revolverom u ruci; u njegovom zatvoru nije se čuo drugi šum sem njegovog sopstveno disanja.

Ohrabren time, počeo je da razmišlja o svojoj jakni. Kada je poliven ledenom vodom i udaren drvenim vedrom sedeo je u kadi nag kao od majke rođen. Neko ga je znači obukao. Ma ko da su bili ljudi koji su ga ova-mo doveli očigledno da su ga želeli živog. A to je moralo da ima neke veze sa nestankom senatora Džonasa Loksa...

Ket se trgao. Napolju je začuo bat koraka, grebanje čizama o busenje trave, kloparanje šipke na vratima i grube glasove. Vrata su se s treskom otvorila i svetlost fenjera preplavila je odaju. Žmireći očima, video je da se nalazi u odaji ili kolibi od brvana, sa podom od grubo tesanih dasaka i malim prozorom zakrivenim drvenim komadom krpe.

Tek kada je osmotrio prostor oko sebe, Ket je pogledao čoveka koji je držao fenjer. Prepoznao je u njemu jednog od ljudi koje je video u Vajldket Folsu. Iza njega dvojica drugih vukli su između sebe trećeg. Ket je odmah prepoznao senatorovu procedu kosu i sa strepnjom zatvorio oči kada su oni što su ga nosili bacili da telo svom težinom tresne na pod.

Čovek sa fenjerom je hramajući ušao u odaju vukući nogu umotan u

zavoje i stegnutu kožnim povezom. Nadneo se nad Keta i prinoseći fenjer njegovom licu primetio da je mali randžer pri svesti. Besno je iskezio zube i sagnuvši se zgrabio Keta za jaknu i upola ga podigao sa poda. Počeo je da ga drmusa i od klimanja glave napred nazad Ket je bolno zastenjao.

Onda je nasilnik odjednom skoro poleteo nazad preko odaje i tresnuo o suprotni zid jedva zadržavši da mu fenjer ne ispadne iz ruke. Ket se zagledao u četvrtog čoveka koji je malo pre toga neprimećen ušao u odaju, čoveka uzanog, koščatog, vukolikog lica, snažno građenog, surovog izgleda i zapuštene, neobrijane brade. Novopridošli je nosio kožne rukavice i prišavši ošamućenom snagatoru ošnuo ga je nadlanicom tako da je ovome ostao crven trag na licu. Udareni je ćutke primio udarac i pokorno se izmakao u ugao.

– Ja sam Duan – rekao je dubokim glasom čovek vukolikog lica. – Zovu me Volf Duan. Zabadao si nos u moje poslove i zato ćeš morati da trpiš ono što će te snaći.

– Šta sve ovo znači? – prevaleo je Ket preko usana.

– On će ti reći – rekao je Duan pokazujući rukom prema senatoru, ali gledajući na drugu stranu kao da ne želi da ga vidi.

– Znete li vi da sam ja rendžer i da predstavljam vlast guvernera Teksasa?

Duanove tanke usne su se lako izvile. – Znam sve o tebi, Kete. Čuo sam o tvojoj puškarskoj veštini još u vreme kada si radio u Laramiju. U to vreme su te zvali Ket „Kolt“.

Ket ga je ćutke posmatrao, ali se po iskrenju njegovih očiju videlo da pokušava da se nečega seti.

– Ne, nemoj se mučiti da me se setiš. Moje ime tada nije bilo Duan.

– Navukli ste na sebe mnogo nepriključika, mister. Niste nikako smeli oteti mene i senatora.

– Mislim da nisam ništa navukao. Ovo je moje parče šume, moja teritorija, Kete. Ja posedujem ovde mnogo zemlje. Ovde sam ja svoj zakonodavac i izvršilac zakona.

Ket je prkosno digao glavu. – To vam neće mnogo vredeti kad šerif sazna...

– Ah, da, postoji oblasni šerif koji s vremena na vreme navrati u Vajldket Fols. Ali mi taj ne zadaje glavobolju. Pametan je on. Niko meni ne zadaje glavobolju, Kete. Uključivši i guvernera Teksasa.

Pomenuvši guvernerovo ime, Volf se hrapavo nasmejavao. – Guverner? Do đavola čoveče, pa ja se ne plašim ni samog predsednika.

Odjednom se okrenuo i dao znak ostalima da pođu za njim. Dok su izlazili, Ket je zapazio da jedan od Volfovih ljudi nosi za pojasom njegov revolver. Na vratima je Duan zastao i uzeo fenjer iz ruke čoveka sa zavojem na nozi. Dok ga je spuštao na pod, oči su mu zadovoljno sijale.

– Da možete da vidite šta radite – rekao je smešeći se okrutno i izašao.

Vrata su se s treskom zatvorila i Ket je čuo kako težak drveni šip ulazi u ležište. Bat koraka je počeo da se udaljava. Osluškiavao je pažljivo. Svi su normalno hodali. Nije se čulo hranjenje niti vučenje noge. Po tome je zaključio da je čovek sa povređenom nogom ostao na straži pred vratima.

Pri pokušaju da se pomakne, Ket je otkrio da bol u glavi nije ništa manji. Ipak je, stenjući, dopuzao do fenjera i primeo ga bliže senatoru. Uvijen u prljavo čebe, Džonas Lok je duboko i ujednačeno disao. Primevši fenjer bliže, Ket je široko razrogačenim očima na sivkasto tkanini ručne izrade ugledao tamne mrlje. Napetih nerava

do pucanja, držeći fenjer u ruci koja je podrhtavala od napora, on je drugom lagano podigao kraj čebeta i pažljivo ga povukao naniže. Senatrovo telo se zgrčilo i sa usana mu se oteo prigušen, bolan uzdah. Ket je odbacio čebe u stranu i od onoga što je video, lice mu se zgrčilo u grimasu zgražanja i jeze.

Senator je ležao obnažen do pojasa, a njegova leđa su bila masa krvavog mesa, izbrazdanog uzduž i popreko crvenim masnicama i brazgotinama, išarana komadima oderane i pokidane kože zbog čega je senatorovo telo ličilo na raščerupano goveće iz klaničnice.

– Volf Duan – promrmaljao je sedajući s mukom. Spustio je fenjer na pod i ostao da sedi posmatrajući kako se svetlost fenjera poigrava po senatorovim ranama.

– Da, mora biti da je lud – uzdahnuo je Džonas Lok, bauljajući nazad u ugao gde je Ket od čebeta i nekoliko starih džakova napravio ležaj.

Pritulili su plamičak u fenjeru što je moguće više da bi prištedeli gorivo i ispružili ruke ka žućkastoj svetlosti da bi koliko toliko osetili toplotu koja je zračila od stakla. U kolibi je bilo vrlo hladno i mada je Lokovo toplo odelo ležalo bačeno pored njega na pod brvnare, to mu nije mnogo koristilo. Senatorova leđa su bila suviše izranjavana da bi mogao da se obuče.

Neposredno posle posete zarobljeničkoj kolibi, Duan im je poslao malo slane i hladne vodnjikave čorbe i lončić tople kafe, a Ket je sa svoje strane pregledao i previo Lokove rane što je bolje mogao.

– U Čejnu su mi dali neku drogu i uspavali me. Celim putem dovde maltretirali su me i tukli kao životinju – ispričao je senator glasom umornim od bolova. – Koristili su svaki trenutak da ubiju boga u meni,

a onda odmah pošto su vas doveli, Duan me je svukao do pojasa, izvukao me napolje i vezao me za drvo. Tako vezanom udario mi je pedeset šiba bičem od crne zmije.

Zastao je i opet odmahnuo glavom. – Sasvim je lud.

– Izgleda da je opasan i zao kao zmija otrovnica, ali mora biti da u njemu ključa paklena mržnja zbog nečega. Po onome što mi je rekao, protiv mene nema ništa naročito. Ali, što se vas tiče, senatore, biće da je to druga priča.

Lok je lagano klimnuo glavom. – Vi ste ovde samo zbog toga što ste tražili mene. Oni momci koje ste videli pred hotelom, Hog i Slip se zovu, saznali su od hotelskog portira da ste se raspitivali za Duana Volfa. Računali su da će biti najbolje ako vas dovedu ovamo s obzirom da su saznali da očekujete nekoga. Prepostavili su da to može biti neki šerif.

Senator je začutao i pogledao Keta.

Njegov glas i pogled izražavali su pitanje i Ket je odgovorio. – Ne... nije šerif već neko mnogo korisniji i pouzdaniji od najboljeg šerifa.

Lok se iznenadio. – Ko bi to mogao da bude. Ne znam nekog pouzdanijeg od vas.

– Možda sada ne znate ali ćete brzo videti da takav čova i postoji. Zove se Dok Holidej.

– Dok Holidej? Onaj poznati kockar i pustolov? Kakve on veze ima sa nama?

– Sa vama, možda, nema ali ima sa mnom. Već nekoliko puta mi je pomogao u teškim situacijama. On je moj prijatelj i čovek koji ne zaboravlja učinjene usluge.

– Verujem – rekao je Lok obeshrabreno. – Ali, ne znam kako bi on mogao da nam pomogne. Po mom mišljenju više bi nam vredelo par dobrih rendžera.

– A ne, tu se varate. Uostalom, vi-dećete. Pre polaska iz Čejena poslao sam mu telegram. Ali, kasnije mi je palo na pamet da ga možda nije pri-mio. Znam da se u poslednje vreme motao po granici i nisam siguran da mu je telegram dostavljen.

Lok je uzdahnio. – Nadajmo se da ga je primio i da će doći. Ali, ne bi trebalo da čeka suviše dugo, jer će inače naći samo naše lešine. Ne, ni-sam tačno rekao. Neće naći ništa od nas, baš ništa. Duan će nas pobiti i naša tela će baciti negde gde nikada neće biti nađena.

Na Ketovom licu nije se pomerila nijedna crta. Senatorovo razmišlja-nje nije na njega ostavilo nikakav utisak.

– Šta to Duan ima protiv vas?

– Kao što sam vam rekao, ja sam nekad bio federalni šerif. Strpao sam ga u zatvor u Jumi sa presudom na dvadeset godina. To se odigralo posle napada na njegov logor u kome su poginula njegova dva brata. Napad sam vodio ja.

Ket je tiho zviznuo. – Među vama, onda, postoji poveliki račun koji tre-ba likvidirati.

– Naravno. Ali, to nije sve. Duan je sadista. Ne uzima svojoj žrtvi samo život već je i muči. On čak i divljač ne bi ubio jednim hicem već bi je ra-nio... u nogu ili negde na drugo me-sto tako da se muči dok on gleda i uživa u njenim mukama.

Ket se namrštio. Na licu mu se is-kazao izraz negodovanja i gađenja.

– Takav je čovek sa kojim imamo posla. Na našu nesreću uspeo je da pobegne sa robije. Organizovao je bekstvo i umakao poterama. Njegovi saučesnici su pohvatani, ali on je ne-stao kao da je u zemlju propao.

– Sećam se toga. Pričalo se da je to bila najveća potera u istoriji Sjedi-njenih Država.

– I bila je, ali rezultat je izostao. I možda više nikada ne bismo ni čuli za Volfa da nismo otišli u kuću madam Silver. Tamo me je video. Nije mogao da odoli iskušenju da propusti prili-ku koja mu se pružila. Uz to je bio i pripit što svakog čoveka čini agresiv-nijim.

Ket se počeo glavi. – Izgleda mi da smo upali u nevolju.

– Žao mi je što ste i vi upali u ovo, Džone. Znam kako se osećate. Ali, nemate nikakvog razloga da sebe kri-vite za bilo šta.

– Šta možemo, uhvatio nas je i ka-ko izgleda ne namerava da bilo koga od nas brzo likvidira. Ne bi se zama-rao da nam šalje kafu i ostalo kada bi mislio drugačije. Slutim da je za nas smislio nešto posebno. Ali, mi nema-mo nameru da sačekamo da vidimo šta je to.

Lok ga je iznenađeno pogledao i nabrao obrve. Napravio je kružan pokret rukom pokazujući debele zi-dove od brvana. – Ne vidim nikakav izlaz, Džone. Čak je i tavanica zako-vana, a nema ni najmanje šanse da se tim putem probijemo. Na prozorima su spolja teški drveni kapci. Vrata se zatvaraju spolja, a u ovom momentu su dobro zamandaljena.

– Gde je ova koliba? Je li u sklopu Duanovog ranča?

– Ova koliba? Malo je udaljena od drugih zgrada na ranču i zavučena u šumu. Izgleda da ju je Duan namerno izgradio tako skrivenu od očiju. Bar tako pretpostavljam.

– Možda, ali to je dobro.

– Ne znam zašto, ali ako mislite na zakon koga ovde ima malo... Manje ili više Duan sam vlada u ovom kraju i kuje zakone kako voli. Izgleda da je vrlo moćan.

Ket je ustao, uzeo fenjer i laganim korakom obišao njihov mali zatvor. Pod je bio od dobro nabijene zemlje

pokrivene daskama i za probijanje prolaza tim putem trebalo je dosta kopanja, jer je temelj kolibe verovatno dopirao nekoliko stopa u dubinu.

Digao je fenjer uvis i pogledao tavanicu. I ona je bila solidna, baš kao što je senator rekao.

Spustio je fenjer na zemlju i pojačavši plamičak, tako da je svetlost jasno obasjala vrata, prišao je da ih pogleda. Debele hrastove daske bile su čvrsto zakucane jakim ekserima za ukrštene još deblje nosače. Kvaka je bila napravljena od kovanog gvožđa i mada se mogla skinuti iznutra, još uvek je ostajao težak drveni šip koji se otvarao samo spolja. Između dovratka i vrata postojao je samo mali prorez širok jedva dva santimetra. Hladan vetar duvao je kroz njega i Ket je ustuknuo da izbegne njegov ledeni dodir, ali je onda, zanemarujući hladnoću, ponovo prišao i prislonio lice, sasvim uz pukotinu.

Začuo je korake na smrznutoj zemlji. Koraci su se utišali.

– Dobro si se setio da dođeš Slipe – začulo se stražarevo gundanje. – Noge su mi se smrzle.

– Prestani da cmizdiš – Volf je rekao čuvaru da ti spremi neko toplo jelo. Klopa te čeka gotova, pa zašto ne bi otišao do kuhinje da prezalogajiš umesto što stojiš ovde i kukaš na zimu.

Pridošlica je bio Slip. Čuvši kako stražar grdi i proklinje, on se kratko nasmejao. Posle toga Ket je čuo šum šepavih koraka koji se udaljavao od kolibe.

Ket se okrenuo i prišao mestu gde je sedeo Džonas Lok skrhanog i umornog izraza lica. Rendžer je seo pored njega i zamišljeno se počeo po glavi.

– Hej Hog! – začuo se Slipovo dozivanje. – Volf je otišao u grad. Rekao je da u ponoć zameniš Čarlija na stra-

ži. – Nasmejao se obesno i Ket i Lok su začuli Hogove udaljene korake.

– Bar znamo da još uvek nije ponoć – rekao je Ket. – Senatore... vi ste se nalazili i izvan ove kolibe. Jeste li zapazili kakve su šarke na vratima?

Lok se stresao od hladnoće i privukao oko sebe cebe kojim je bio ogrnut. – Šarke... ne sećam se da sam ih video.

Ket je razočarano uzdahnuo. – Nabrojao sam tri šarke kroz prorez između vrata i dovratka. Pitam se od čega su... Nisam čuo škripanje kad su se vrata otvorila... A nije verovati da su baš redovno podmazivana.

Lok je naglo digao glavu. – Tačno! Sad se sećam da sam i ja to primetio svaki put kada su ulazili i izlazili. Mislio sam da su ih dobro podmazali.

– Ili su, možda, šarke od kože. U ovim zabačenim mestima gde drveta ima u izobilju, ljudi vrlo često koriste kožu od starih sedala za šarke, na vratima i prozorima.

– Ali, to za nas nema mnogo značaja, zar ne?

– Čujte – zapitao je Ket, ne odgovorivši na senatorovo pitanje. – Kako radi šip? Je li to greda koja se svaki put diže i ponovo spušta u gvozdeno ležište s obe strane vrata?

Lok je nekoliko trenutaka razmišljao, a onda odmahnuo glavom. – Ne. Reza klizi u duboko ležište urezano u dovratak.

– Ako su šarke kožne, senatore – rekao je Ket lagano – možemo se izvući odavde.

Lok je nabrao obrve. – Mislim da uglavnom shvatam šta imate na umu. Pretpostavljam da je vaša ideja da šarke mogu biti presečene. Jeste li to mislili?

– Baš to sam mislio, senatore.

– Žao mi je što moram da vas razočaram, Džone.

– Kako?

– Ovde nemamo nikakav oštar predmet koji bismo mogli da upotrebimo za tu svrhu.

Ket je klimnuo glavom. – Da, znam. Ono što nam treba to je nož s oštricom oštrom kao brijač, dugačkim sedam, osam santimetara... kao na primer ovaj.

Dodirnuo je masivnu bakarnu kopču svog opasača i iznenađeni senator je ugledao odblesak svetlosti fenjera na plavkastom čeliku. Ket je pritisnuo jednu nitnu na kopči i metalna kopča se odvojila od širokog opasača, otkrivši sedam santimetara dugačku dvoseklu oštricu zavučenu u minijaturnu specijalno napravljenu kaniju skrivenu ispod kopče.

Videvši senatorovo iznenađenje, Ket se slabo osmehnulo.

– Standardna oprema rendžera – rekao je. – Ovaj komadić čelika me je već više puta izvukao iz škripca. Uz malo sreće, to bi i ovog puta moglo da se ponovi.

– Ali, Slip je na straži pred vratima.

– Znam – klimnuo je Ket glavom.

– Ma koliko tiho radili, on će sigurno čuti struganje oštrice po suvoj koži.

– Računam na vetar koji napolju urla kao besan pas. Ne verujem da će čuvar mrznuti stražnjicu na vetrometini. Verovatno da je potražio zaklon među drvećem i da će tamo čučati dok mu ne dođe smena.

– Moguće. Vetar probija do kostiju.

– To je naša šansa. Njegov huk će prigušiti struganje kože.

Prvi put od kako se osvestio, iskra nade je zasijala u senatorovim očima. Šansa da se spasu odagnala je bol iz njegovog tela i sa lica mu je iščezao izraz umora.

– Mislím da mi guverner nije mogao dati boljeg pratioca od vas, Kete – rekao je gledajući rendžera.

VI

Hvatao se sumrak kada je Dok Holidej našao put iz planinskog bespuća do neravne široke staze koja je vodila kroz šumu do Vajldket Folsa. Jahao je na konju koga je iznajmio u Denveru, jer je njegov Mig nesrećno stao na rupu prerijskog zeca i uganuo nogu, zbog čega je morao ostati u štali bar dve nedelje. Za sobom je vodio tovarnog konja sa namirnicama za nedelju dana.

Vajldket Fols je bio izgrađen na padinama planinskog venca upravo neposredno ispod linije do koje se prostirala šuma. Niko nije znao zašto. Neki starosedeoci su pričali da je postojao i plan za izgradnju tobogana kojim bi se prosečena debela spuštala od mesta eksploatacije do grada i strugare, ali ni tobogan ni strugara nikada nisu nikli iz zemlje. Kasnije su došle kompanije za eksploataciju drveta, izgradile privremene strugare i radeći na principu koncesije sekle šumu, pretrađivale drvo i završivši posao odlazile da se ponovo pojave tek onda kada dobiju neku veliku porudžbinu. Izgledalo je da niko nije imao dovoljno poverenja u budućnost Vajldket Folsa da bi izgradio stalnu strugaru.

Holidej je čuo za čoveka po imenu Volf Duan koji je, kako se pričalo, držao sve u svojim rukama i praktično vladao gradom. Taj Volf je živio u zavadi sa naseljenicima, svojim susedima rančerima, sa kompanijama, jednom rečju sa svima. Živeo je u zavadi i borio se protiv svih, ali ne pred sudom nego na način koji je, srećom, sve manje korišćen i u graničnim oblastima: revolverom. Revolver je bio jedini zakon koji je Duan poznavao i bilo je opšte poznato da je on neka vrsta nekrunisanog kralja tog

dela šume. On sam smatrao je Vajldket Fols za svoj domen i posed.

Holideju je bilo hladno, iako je pre polaska obukao toplije odelo. Ipak, nije računao da grad leži tako visoko i ledeni planinski vazduh i vetar koji je sekao kao nož naveli su ga na odluku da kupi zimsku odeću.

Topla žuta gradska svetla učinila su mu se kao dobrodošlica kada je sjahao pred zgradom na kojoj je krupnim slovima pisalo „Trgovina“. Kupio je toplo odelo i obukao ga u maloj odaji iza prodavnice. Vunena postavljena jakna činila ga je još krupnijim i zbog svoje visine mogao je nekome izgledati smešan. Ali, oni mudriji koji su se usudili da pogledaju njegove ledene sivoplave oči uzdržali bi se da to kažu glasno.

Ali, nisu svi bili mudri. Jedan čovek sa nisko opasanim revolverom, očigledno meštanin, naviknut na planinsku hladnoću, jer je na sebi imao samo košulju i prsluk, nije se potrudio da u Holidejevim očima pročita znak preteće opasnosti. Kada je Holidej izašao iz trgovine i zastao na ivici drvenog trotoara da bi osmatrao ulicu, on je prekrštenih ruku stajao naslonjen na drveni zid. Videvši Doka, on se premestio s noge na nogu kao da ima nešto na umu.

Holidej je nekoliko trenutaka šetao pogledom po siluetama zgrada zaronjenim u večernju tminu. Grad je ležao razbacan po planinskoj padini, a visoki borovi kao da su izrastali iz kuća čiji su prozori žmirkali žučkastom svetlošću. Vazduh je mirisao na borovinu i u odnosu na stočarske gradove mirisao je kao da se čovek nalazi u vazdušnoj banji.

– Prvi put u životu vidim čoveka koji pod jaknom nosi uvijeno čebe – primetio je čovek u prsluku, osmehnuvši se na svog prijatelja, snažnog

kauboj sa belom mrljom na jednom oku.

Snažni kauboj se zacerekao i gucnuo viski iz boce koju je držao za grlić. Na sebi je imao samo košulju sa rukavima zasukanim do lakata. Nekoliko dugmadi na košulji bilo je otkopčano.

– Izgleda da mu je hladno – primećio je kad ih je Holidej leđeno pogledao. – Možda bi trebalo da ga malo potpalimo i da ga zagrejemo.

Brknuo je u džep i izvukao nekoliko žižica, a čovek u prsluku je uzeo flašu iz njegove ruke i pljusnuo mlaz viskija po rukavu Holidejeve jakne. Kockar je odskočio kada je siledžija u košulji kresnuo šibicu i prineo je navlaženom rukavu. Alkohol je planuo i u deliću sekunde plamen je zahvatio rukav od šake do ramena. Dok se Holidej batrgao da svuče sa sebe zapaljenu jaknu, glasan smeh dvojice nasilnika izmamio je ljude koji su se u tom trenutku našli u trgovini u salunu s druge strane ulice. Holidejevo očajničko nastojanje da, skinuvši jaknu, nogama ugasi vatru svi su smatrali za dobru šalu.

– Au, grom i pakao – uzviknuo je razočarano čovek sa zasukanim rukavima. – Pa on će se smrznuti.

– Hajde da ga još malo zagrejemo – dodao je siledžija u prsluku.

Rekavši to, ponovo je digao bocu sa viskijem i polio Holideja, ali je ustuknuo kada je u Holidejevoj ruci blesnuo „linkoln“. Blesak i pucanj i flaša u nasilnikovoj ruci se razletela u hiljade komada. Siledžija je jauknuo i lica iskrivljenog od bola pogledao ruku iz koje je curila krv. Krupniji nasilnik je glasno opsovao.

– Prokleti smrdljivče! Zar ne razumeš šalu!

– Kako da ne! – odgovorio je Dok hladno. – A vi?

Holidej je ponovo pritisnuo obarač i krupni kauboj je zaurao i počeo da

poskakuje na drugoj nozi jer se metak zario u vrh njegove čizme. Posle nekoliko skokova pao je, a iz rupe na čizmi pocureo je mlaz krvi. Holidej je stao iznad njega, stavljajući bez žurbe nov metak u doboš.

– Videću da li ćeš se tako šaliti kad budeš šetao bez palca na nozi – rekao je bez žurbe. – Sledeći put prosviraću ti lobanju zajedno sa šeširom.

Siledžije su stenjući slušale. Tek sada su osetili ledenu jezu Dokovog pogleda.

– A sada, dugujete mi trideset dolara za novu jaknu. Hoćete li da platite?

Veliki kauboj je bio suviše zaokupljen bolom od rane na nozi i nije čuo pitanje. Dok ga je lako dodirnuo pištoljem po glavi i ovaj se umirio.

Zavukao mu je ruku u džep i izvukao deset dolara. Prišao je siledžiji sa ranjenom rukom i pružio otvorenu šaku. Nasilnik je progutao pljuvačku i zdravom rukom izvadio nekoliko novčića. Novac se zveckajući našao u Dokovoj šaci.

– Sedam dolara je sve što imam – zacvileo je.

Holidej ga je ledeno pogledao i prišao ljudima okupljenim kod vrata trgovine. – Maločas ste mislili da su ovi majmuni sa mnom izveli zgodnu šalu. Sad morate da platite predstavu koju ste gledali.

Gledaoci su zbunjeno ćutali. Nisu očekivali takav obrt.

– Hoću trideset dolara... Od vas. Brojaću do deset. Posle toga mnogi od vas će skakutati kao ovaj majmun maločas. Dakle... jedan... dva...

Imao je svih trideset dolara pre nego što je izbrojao do šest. Trgovac ga je čekao sa spremljenom jaknom. Kada je Holidej prišao tezgji, ovaj mu je bez reči pomogao da je obuče.

Posle toga, sa novom jaknom na sebi, Holidej je prošao pored snuženih

posmatrača koji su ćutke zurili u njega. Kada je poveo svog konja niz ulicu ka hotelu, oni su ga ispratili pogledom.

– Volfu se neće dopasti što su dvojica njegovih ljudi ovako udešeni – rekao je jedan čovek ne obraćajući se nikome posebno.

– Sami su tražili – rekao je neko iz gomile. – Ali ipak, ne bih voleo da se nađem u koži tog čove.

Holidej se zaustavio pred hotelom i prebacio vođice svog konja preko privežišta, a tovarnog konja vezao pored njega. Ne skidajući tovar, požurio je u hotelski foaje i prišao malom kaminu u kome je gorela slaba vatra. Klimnuo je glavom mladom portiru tužnog izraza lica koji je stajao iza portirskog pulta i počeo da greje ruke.

– Noćas kao da je vazduh pun ledenih bodlji – rekao je činovnik.

Holidej se namešteno osmehnulo. – Tamo odakle sam došao kaže se još nešto gore.

– Pretpostavljam da ste vi sa juga ili iz prerije. Da li se varam?

– I da i ne. Iz Džordžije.

Činovnik je digao obrve i Dok je shvatio da je portir uplašen. Zaključio je da taj strah treba iskoristiti, pa se laganim korakom uputio ka pultu. Nemarnim pokretom raskrilo je krajeve svoje jakne i otkrio pojas sa nizom metaka u njemu. Zapazio je da se portirov pogled zadržao na nisko prikopčanom opasaču u pištolju sa belom drškom koji je visio u uglačanoj futroli privezanoj za butinu.

– Imate li slobodnih soba?

– Izaberite koju hoćete – rekao je službenik, načinivši rukom širok pokret u pravcu table na kojoj su okačeni o sjajne metalne kuke visili ključevi. – Koliko mislite da ćete ostati?

– Ne znam. Trebalo bi da se ovde nađem sa jednim mojim prijateljem.

Holidej je bio siguran da se portir trgao. Ispravivši se sa namešteno ležernim izrazom lica, mladić je nastojao da prikrije podrhtavanje tanko stisnutih usana.

– Tako? Kako se zove taj?

– Džoni Ket.

Holidejev pogled se kao oštrica noža zario u portirove oči ali je ovaj odmahnuo glavom i pogledao u stranu praveći se da je zauzet papirićima koji su se tamo nalazili.

– Ne. Taj još nije stigao. Bar ne u ovaj hotel. A nigde sem ovde ne može dobiti sobu. Salun ima samo bar-kafe i sobu za vlasnika na spratu.

Holidej je lagano klimnuo glavom, a onda iznenada odlučio da pokuša još nešto. – A šta je sa Džonasom Lokom?

Portirovi prsti su pobelesli od grčevitog stiskanja olovke. Trepnuo je kratko na Holideja i istog trenutka skrenuo pogled u stranu. Energično je odmahnuo glavom.

– Niko sa tim imenom nije odseo u ovom hotelu. Hoćete li da platite unapred? Cena je dolar i dvadeset pet centi.

Holidej je klimnuo glavom i dok je vadio novac nastavio je da fiksira pogledom portira. Ovaj je izdeklamovao napamet naučenu priču da se topla voda plaća posebno i sve ostalo što je obično govorio gostima. Holidej je prekinuo njegov monolog pitanjem da li neko može da se pobrine za njegove konje. Činovnik je odgovorio da će on lično učiniti sve što je potrebno i viknuo!

– Sindi!

Kad se Indijanka pojavila, on joj je naredio da Holideju pokaže sobu broj devet i dao joj ključ. Dok je sačekao da mladić izađe iz predvorja hotela, a onda je pošao uz stepenice za Indijankom. Kad je zastala pred rđavo upasovanim vratima sobe

broj devet i predala mu ključ, on joj je klimnuo glavom u znak zahvalnosti.

– Jeste li čuli za nekog čoveka po imenu Ket, devojko? – upitao je iznenada.

Pogledala ga je svojim očima crnim kao trnjine i odmahnuo glavom.

– A za Džonasa Loka?

Još jednom je devojka, ne skrećući pogled, jedva primetno odmahnuo glavom. – Želite li kupanje? Toplu vodu?

Holidej je dodirnuo prstima njene okrugle čvrste obraze. Odmahnuo je glavom. – Ne, ne sada. Možda kasnije. Vode uvek imate na raspolaganju.

– Recite kad hoćete, ja ću vam doneti. – Onda se bez osmeha na licu okrenula i pohitala niz stepenice.

Holidej ju je ispratio pogledom i ušao u sobu.

*

Kasnije je Holidej napustio svoju sobu da bi procunjavao po gradu. Ulazeći u salun, primetio je hotelskog portira kako se, dolazeći jednom alejom iza zgrade saluna, žurno vraća preko ulice ka hotelu. Taj čovek se toliko žurio da je izgledalo kao da trči.

Unutra u salunu bilo je toplo i zadržano, ali je posetilaca bilo malo, jedva dvanaestak. Kada je Holidej ušao, zavladała je tišina. Iako se pravio da to nije primetio, Holidej je zapazio da su ga svi ispratili pogledom kada je od vrata prišao izgrebanom šanku gde je barmen apatičnog izgleda ravnomernim mahinalnim pokretima brisao praznu čašicu od viskija.

Iako je morao da primeti Dokov dolazak, on se pravio da ga ne vidi.

– Brendi – rekao je Holidej stavljaćući zvonko metalni novčić na šank.

Barmen je stavio na sto čašu koju je

dotle držao u ruci, sagnuo se i ispod teže izvukao bocu sa brendijem. Izvadio je čep zubima, nasuo malo tečnosti u čašu, vratio zapušač u grlić flaše na isti način kao što ga je izvadio i nabio ga palcem.

Tek tada je Holidej primetio da barmen nema jednu ruku.

Prikrivajući svoju opreznost Dok je uvežbanim pokretom uzeo čašu, brzo je prineo usnama i zabacivši glavu sasuo tečnost u usta. Učinilo mu se da je u grlo sasuo žeravicu i oči su mu se napunile suzama.

– Sto mu paklenih vatri! Pa, ovo je kao benzin!

Barmen je ravnodušno slegnuo ramenima i stavio novac sa šanka u jednu drvenu činiju. Očigledno da nije hteo da se sa Holidejem raspravlja o kvalitetu pića.

Onda se sa svoga mesta za jednim stolom u prikrajku digao čovek izduženog oštrog lica i crne neobrijane brade i klackajući namerno nogama došetao do šanka. Ostavljao je utisak opasnog, preteći nastrojenog čoveka, a uprkos naizgled nespretnom hodu kretao se nečujno kao mačka. Dodirnuo je Holideja po ramenu i kad se okrenuo da se s njim nađe licem u lice, kockar je s dosta muke prikrio svoju napetost.

– Vi ste Holidej?

– Možda.

– Vi ste taj, znam sigurno. Tek ste dojahali iz Teksasa a već ste postavili mnogo pitanja zbog kojih dosta ljudi mogu imati neprilike. Sad se opet žalite na kvalitet brendija u ovom salunu. Čini mi se, Holideje, da vi svećom tražite lekciju pristojnog ponašanja.

Holidej je mirno pogledao čoveka koji mu je prišao.

– A vi ste taj koji će mi dati, zar ne?

– Ja sam Volf Daun – Volf se turobno nasmešio. – Možete da uštedite sebi gomilu neprijatnosti ako se lepo

pokupite i odjašete iz grada s izlaskom sunca. – Raširio je ruke kao da time pokazuje svoju dobronamernu širokogrudost. Vidite? Dopustićemo vam da se preko noći odmorite i gredite u sobi broj devet.

– Nemojte mi udeljivati nikakvu milostinju, mister – rekao je Holidej bez oklevanja. – Recite mi: kakva sam to pitanja postavljao koja mogu da uvale u neprilike mnogo ljudi? Samo sam pitao za jednog mog prijatelja koga sam očekivao da ću ovde sresti. Taj prijatelj se zove Džon Ket.

Duan je nabrao obrve. – Ket? Je li to njegovo ime. Do vraga, mladi Hemond, onaj hotelski momak, vas je pogrešno čuo. Njemu se učinilo da ste rekli Kajzer...

– Zar to ima neke veze? – zapitao je Dok.

– Do vraga, kako da nema. Taj Kajzer je prava kuga od čoveka. Radi za kompaniju sa kojom sam ja u zavadi zbog mog ranča. On je nadzornik goroseča i čuli smo da je u poslednje vreme iz Teksasa najmio izvestan broj probisveta... – Volf se odjednom nasmešio.

– Znae kako je to. Ceo grad je nesпокоjan kao da sedi na buretu baruta.

Dok je sa razumevanjem klimnuo glavom.

– Kada ste zapitali za Kajzera – nastavio je Volf – mladi Hemond je pomislio da ste vi jedan od tih revolveraša... zapravo, njemu se učinilo da ste vi rekli Kajzer... Ali, pošto je u pitanju neki Ket, to je sasvim druga stvar.

– Milo mi je da to čujem.

– Kako izgleda taj Ket?

– Omanjeg rasta, oko sto šezdeset visok, težak oko šezdeset kilograma...

– Nosi pištolj sa dve cevi i cilindrom velikim kao pivska krigla?

Holidej je lagano klimnuo glavom još uvek pogleda prikovanog na Duanu.

– Ah, da, pre dva dana je prošao ovuda.

– Prošao? Hoćete da kažete da se nije zadržavao?

– Zaustavio se samo toliko koliko mu je trebalo da kupi nešto namirnica. Bio sam baš ovde u baru kad je svratio da popije piće. Reče da ide na sever negde još severnije od predela gde se seče šuma. Pokušali smo da mu objasnimo da je u ovo doba godine opasno zalaziti u planine. Na ogoljenim vrhovima snežne oluje su već počele i mrazevi su jaki. Mnogi ljudi su viđeni da su odlazili gore ali nikada nisam čuo da se neki od njih vratio nazad.

Holidej ga je pogledao ispod oka.

Duan je slegnuo ramenima. – Tako je bilo Holideje. Nemojte se iznenaditi ako više nikada ne vidite vašeg prijatelja. Snežne oluje odjednom dunu, a da se čovek ni najmanje ne nada. Tu su i lavine, duboke jaruge. Onaj ko u ovo doba krene u planinu mora da dobro poznaje svaku stazu, drvo i kamen.

– Nije ostavio nikakvu poruku za mene?

Duan se obratio barmenu. – Lu?

Jednoruki je ravnodušno slegnuo ramenima.

– Sećam se samo da je kazao da se nada da niko neće biti toliko lud da pođe za njim. Pomenuo je nešto da to što radi mora učiniti sam.

– Nije pomenuo Džonasa Loka? – zapitao je Holidej.

Nastalo je kratko ćutanje, a onda je barmen ponovo slegnuo ramenima i odmahnuo glavom. Duan je izgledao zagonetno ozbiljan.

– Ne bih rekao da ga je pomenuo – izustio je najzad – ali mi se to ime čini

nekako poznato. Da li bi trebalo da poznajem tog čoveka?

– Možda. Uostalom, pošto je Ket otišao i nije ostavio nikakvu poruku, onda i ja mogu ujutru dići sidro i odjedriti.

– Ma ne, to je bilo rečeno onda kad smo bili naoštreni na vas misleći da ste revolveraš na Kajzerovom platnom spisku – rekao je Duan. – Možete ostati ako želite. Mada, sigurno, nema ničeg interesantnog što bi moglo da vas zadrži u ovom zabačenom kraju šume. No, bez obzira, popijte nešto na naš račun i mirno spavajte, Holideje.

– Ne, hvala. Vaš brendi mi se ipak ne dopada.

– Za prijatelje imamo brendi iz druge boce – rekao je barmen, ali je Holidej odrečno odmahnuo rukom.

– Dobro, nećemo vas prisiljavati – rekao je Duan. – Žao mi je što je u početku došlo do nesporazuma, Holideje.

Volf je pružio desnu ruku Holideju. Kockar je kratko pogledao pruženu ruku a onda se oštro zagledao u Duanove tamne oči, sjajne od pritajene vatre.

– Nije bilo nikakvog nesporazuma, Duane – rekao je bez oklevanja, a njegov dubok glas razlio se po prostranoj odaji. – Samo gomila laži... sa tvoje strane.

Nastala je potpuna i bezglasna tišina. Sve u salunu zastalo je kao ukočeno, čak se činilo da su i muve prestale da zuje oko grlića boca. Dok su se Duan i Holidej gledali kao uhvaćeni u koštac pogledima, nije se čulo čak ni nečije disanje. Onda se Duanova ruka lagano spustila nazad na kuk i šuštanje odeće glasno se začulo u odaji kao škripanje zardalog metala. Volf je stajao lica zategnutog kao lobanja presvučena bledom kožom, očiju preteći ustremljenih na Doka kao cev napunjenog pištolja. Nasme-

šio se svirepo otkrivajući bele, oštre zube ispod tankih, zategnutih usana.

Tako izobličen, Volf je ličio na vizi-ju smrti.

– Malo sam se pribojavao da ćeš bi-ti suviše pametan da nasedneš mojoj priči – više je prosiktao nego šapnuo Volf. – Ali sam računao da ćeš biti još pametniji i da ćeš znati šta je za tebe dobro, Holideje. No, vidim da stvari ne idu dobro. Mogao si da živ i zdrav odjašeš. Ovako ćeš morati da budeš odnet... sa čizmama napred.

Volf je skočio još pre nego što je za-vršio reč, dograbio flašu koju je bar-men ostavio na šanku i njome ubilač-ki zavitlao prema Holidejevoj glavi.

Holidej je rukom dočekaio razlama-jući udarac. Istovremeno je šakom druge ruke načinio polukrušan za-mah i pogodio rančera sa strane u vrat. Duan se zateturao, ali nije ispu-stio flašu. Holidej je digao nogu i šti-klom čizme iz sve snage pribio Volfu ruku za šank. Duan je bolno zgrčio lice i opsovao, ali su mu se prsti na ruci otvorili i flaša je pala na pod.

Staklo se razletelo u stotinu koma-da i pre nego što je Duan uspeo da napadne, Holidej mu je priskočio i iz-vukavši revolver iz futrole zadao mu nekoliko snažnih, kratkih udaraca po glavi. Duan je zastenjao i srušio se na pod.

– Nećemo tako mister. Za ovo bih imao pravo da te ubijem – izustio je pustolov i vratio revolver u futrolu.

Dok je Duan ležao na podu one-svešćen, krvavog, izubijanog lica, Holidej je stisnutih pesnica stajao nad njim, čekajući da vidi da li je u njegovom protivniku ostalo još želje za borbom. U tome je začuo šum kli-zanja metala po koži i zatezanje fede-ra na orozu pištolja. Holidej se mu-njevito okrenuo i vadeći pištolj ugledao u maloj skupini ljudi čoveka koji je nišanio revolverom njemu u leđa.

„Linkoln“ u njegovoj ruci je planuo i od udara olovnog taneta čovek se trgao kao zategnuta opruga. Ljudi oko njega su se raspršili levo i desno pre nego što je revolverašev pištolj bljunuo vatru u pod. Padajući na ko-lena, revolveraš je ponovo pokušao da digne revolver, ali ga je drugi hi-tac iz Dokovog pištolja oborio na le-đa.

Nesuđeni ubica se kratko trgao i onda se njegovo telo umirilo.

Još zadimljenim revolverom, Holi-dej je napravio polukrug da bi ostali-ma stavio do znanja da ih drži na ni-šanu. No, niko nije pokazao želju da se maši revolvera. Pored Holidejevih nogu, izubijani Duan se s mukom di-gao na lakat i dva puta preleteo po-gledom sa svog mrtvog kauboj na Doka. Kockar mu se ozbiljno upiljio u oči.

– Može se završiti na ovome, Dua-ne, a možemo ići i dalje. Izaberi.

Duan je obrisao krv sa čela i lagano ustao na noge. Holidej je uperenim revolverom budno pratio svaki nje-gov pokret. Duan se zaljuljao, pri-držao rukom za ivicu šanka i osvrnuo se po prisutnima koji su obazrivo motrili iz prikraja.

– Samo recite jednu reč, mister Duane – promrmljao je jedan kauboj surovog izgleda, primičući ruku dršci revolvera – i biće sređen. Lif je bio moj prijatelj. – Surovi je širokim po-kretom ruke pokazao na mrtvog čo-veka.

Holidej je bez trunke respekta ukr-stio pogled s izazivačem. – Ne raču-naj da ću vratiti pištolj u futrolu da bi ti pružio poštenu šansu, – rekao je Volfom plaćeniku. – Imam pred-nost i nameravam da je zadržim. Ako hoćeš da se obračunaš sa mnom onda potegni pištolj. Sada odmah. Ne vo-lim da živim u neizvesnosti.

Revolveraš je pogledao Holideja i

za trenutak je izgledalo kao da će prihvatiti izazov, a onda je kratko odmahnuo glavom i digao ruke do polovine grudi dajući time na znanje da odustaje.

– Ovaj put si pobedio, stranče! – promrmljao je namrgođeni.

Holidej je bacio kratak pogled na ubilački raspoloženog Duana. – Jesi li se odlučio?

Duan je upravio svoje crne oči ka Holideju. – Kao što Pidž reče, Holideje, ovaj put si pobedio.

Holidej je klimnuo glavom. To mu je odgovaralo. Držeći prisutne na oku izašao je natraške iz saluna i žurnim koracima prešao preko ulice do hotela. U predvorju je ugledao portira Hemonda, koji je, skriven iza pulta, uplašenim očima posmatrao njegov dolazak. Indijanska spremačica je stajala u podnožju stepenica sa namramkom opranog veša u rukama.

Holidej je izvukao „linkoln“ iz futrole i službenik se trgao od strepnje. Devojka je stala kao ukopana. Holidej je zastao u blizini pulta i odmerenim pokretima počeo da izbacuje ispaljene čaure i da na njihovo mesto stavlja nove metke iz svog opasača.

– Vi... vi ste to pucali? – zagraktao je portir promuklim glasom, misleći, očevdno, da treba da nešto kaže.

Holidej ga je hladno pogledao, okrenuo rutinskim pokretom pun cilindar i spustio oroz. A onda je odjednom ponovo zapeo oroz i prineo cev pištolja pod bradu uplašenog činovnika. Indijanka je instinktivno kriknula.

– Suviše mnogo pričaš, mladi čoveče. Bolje da pripaziš na svoj jezik ili ti se može desiti da nastradaš. Jesi li razumeo?

Hemond je zatreptao i nekoliko puta žurno klimnuo glavom. Holidej je još nekoliko sekundi držao pištolj na-

slonjen portiru na bradu, a onda ga spustio i vratio u futrolu.

– A sada: Džoni Ket je svraćao ovde. Tačno?

Činovnik je pogledao prema Indijanki, zatreptao očima i porumeneo zbog saznanja da ona prisustvuje sceni sa Holidejem.

– Vрати se na svoj posao, neka te nosi vrag! – dreknuo je. Kada se ponovo okrenuo Holideju, sa lica su mu se slivale graške znoja. – Da, bio je ovde. Ali je odjahao pre dva dana.

– Zašto me lažeš?

Hemond je nemoćno klimnuo ramenima. Pogledao je brižno prema ulazu u hotel i salunu na drugoj strani ulice. – Duan je tako želeo... On bi me ubio kad bi saznao da sam vam ovo rekao.

Mali portir se vrpeljio kao na ugljenu.

– A možda bih te ja ubio da nisi. A možda ću te ubiti ako mi ne kažeš sve što znaš... Ili ako me lažeš. Gde je otišao Ket?

Hemond je slegnuo ramenima. – Negde gore u planinu.

– Zašto?

– Otkud bih, do đavola, to mogao da znam? – žustro je odgovorio portir.

– Zašto? – ponovio je Holidej ravnodušnim glasom.

Hemond je uzdahnio i još jednom bacio zabrinut pogled prema vratima hotela i saluna. Nagnuo se preko pulta ka Holideju. Činilo se da se znoji više nego maločas.

– Holideje, bojim se Duana. Svi ga se bojimo. On je sumanut. Ako ga neko ne spreči on će nas sve pobiti, počistiće ceo grad. S onom bandom koju ima, on to može učiniti. Možda ga čovek kao što ste vi može onemogućiti... i zato ću rizikovati s vama.

Holidej je strpljivo čekao.

– Ket je bio ovde. Kada je došao verovatno ga je video neki od Duanovih

ljudi. To nije čudnovato, jer je dolazak stranca u grad retkost. Duanovi ljudi su došli kod mene i ja sam im rekao da se Ket raspitivao za Duana.

– To mi već liči na istinu – procedio je Dok.

– Istina je, kunem vam se. Potom su njih dvojica uzeli vedro vode od Indijanke i popeli se do njegove sobe. Odneli su ga onesvećenog i samo upola obučenog. Rekao sam vam suštu istinu, tako mi boga.

Holidej je ćutke klimnuo glavom.

– Duan mi je rekao da vam, ako se pojavite, kažem neku laž i da ga obavestim da ste došli.

– Gde su odneli Keta? – upitao je Holidej mrgodno.

– Pretpostavljam da su ga odneli na Duanov ranč. „Dijamond-D“. To je negde u Sijeri, ali ne znam tačno gde. Jedino znam da je negde na severoistoku.

Holidej je zadovoljno klimnuo glavom. – Dobro momče. Ovo ti neću zaboraviti. Budi bez brige. Ja ću se pobrinuti za Duana.

Zadovoljan onim što je čuo, Dok se popeo do svoje sobe, ali čim je otvorio vrata znao je da nešto nije u redu. Hladan vetar zastrujao mu je oko ušiju na osnovu čega je zaključio da je prozor otvoren. A bio je zatvoren kada je izašao iz sobe. Znao je sasvim sigurno da je bio zatvoren.

Kleknuo je na koleno i mašio se pištolja, ali je nečije telo grunulo u njega snagom topovskog đuleta i ponelo ga do zida. Vrata su se zaletela ali se nisu sasvim zatvorila i pri slaboj svetlosti koja je dopirala do hodnika, blesnula je oštrica noža zamahnutog ka Dokovom grlu. Dok se mahnuto revolvera i rukom dohvatio napadača za članak ruke. Osetio je u šaci snažne kosti, malje i mišice. Njegov nesuđeni ubica bio je čovek velike snage. Nalegao je svom težinom na Holideja

da bi mu izvio ruku i zario mu oštricu u grudi.

Holidej je zastenjao i napeo svu snagu da otkloni tu opasnost. Znoj je izbijao iz svake pore njegovog tela. Drugom rukom je dohvatio članak svoje ruke i svom snagom odgurnuo napadača, ali je ruka bila klizava od znoja i vrh noža je počeo da se bliži njegovom grlu. Stenjući od napora i proklinjući kroz stisnute zube, napadač je kolenima pritiskao Holideja u trbuh i rebra, oslanjajući se čizmama o dovratnik mogao je da pritisak pojača do maksimuma.

Holidej je odlučio da iskoristi šansu koju je u tom trenutku ulučio, vrlo opasnu šansu, ali jedinu koja mu se ukazala. Zapeo je iz sve snage, a zatim naglo pustio napadačevu ruku koju je dotle čvrsto držao, a istovremeno je, dignuvši levo rame sa poda, izvio gornji deo tela pred smrtonosnom oštricom. Vrh noža je probio gusto izatkani štof rukava jakne i on je osetio oštar bol kada je sečivo zaseklo mišicu. Ali, rizik se isplatio. Od siline zamaha, vrh noža se zario par santimetara duboko u pod i napadač je izgubio dragocenu sekundu dok ga je izvukao. Holidej ga je udario rukom po usnama, svalio ga na stranu i otkotrljavši se nekoliko koraka dočekao se na noge i ustao u pravi čas da svom snagom dočeka na pesnicu napadača koji je sa zamahnutim nožem jurnuo na njega.

Udarac je pogodioubicu u lice i on se zateturao, ali je široko zamahnuti nož zviznuo kroz vazduh prema Holideju. Dok je odskočio unazad i izbegao ubod. Ubica se uspravio i ponovo nasrnuo, ovaj put držeći nož visoko zamahnut iznad glave.

Kockar je vrlo vešto uhvatio napadača rukama za prsa i povukavši ga za sobom pružio se na leđa dižući istovremeno savijene noge uvis do na-

padača. Holidej je napeo svu snagu i naglo ispružio noge. Odbačen nogama uvis, napadač je zaurao od iznenađenja i besa. Bačen uvis napravio je u vazduhu pola okreta i tresnuo svom težinom u prozor. Razlegao se zveket polomljenog stakla, praskavo lomljenje drveta i zaglušujući kratak krik. Kao izbačen iz katapulta, napadač je proleteo kroz prozor i uz jedno muklo „tup“ tresnuo na ulicu.

Holidej je skočio i sa revolverom u ruci istrčao iz sobe. Preskačući po dve-tri stepenice sjurio se kroz predvorje na ulicu gde je ležalo napadačevo telo. Vrhom čizme okrenuo je revolveraša na leđa i po tome kako se glava mlitavo zakrenula, zaključio da je nesretnik slomio vrat.

Bio je to kauboj Pidž koji je, najverovatnije, želeo da osveti čoveka usreljenog u salunu.

Dok se okrenuo oko sebe da osmotri ljude koji su u tom trenutku nagnuli sa svih strana. Nije se iznenadio kada je među radoznalcima ugledao Duana i hotelskog portira. Sagnuo se i digao nož koji se nalazio nedaleko od nepomičnog tela, okrećući svetlosti fenjera rasparani rukav jakne mrko obojen, sad već upola sasušenom krvlju.

– Čekao me je u zasedi u mojoj sobi. S ovim.

Bacio je nož ispred Duanovih nogu i vrh oštrice se zabio u zemlju. Rančer je odskočio korak nazad od noža koji je još podrhtavao i pobledelo. Zatim je, vidljivo stiskajući vilice, ledenim pogledom odmerio Holideja.

– On je bio tvoj čovek, Duane.

– Ubio si mu prijatelja – rekao je Duan bez oklevanja. – Pretpostavljam da je hteo da se osveti.

– Pre bih rekao da je bila nečija namera da se stvar tako predstavi – rekao je Dok.

Duan je iskezio zube kao zver kad

se sprema za ujed. – Nikad nećeš moći da dokažeš ništa drugo.

Holidej nije video nikakvog razloga da se upušta u dalju diskusiju. Vratio je svoj „linkoln“ u futrolu, kratko klimnuo glavom Hemond u bez žurbe se odšetao nazad u hotel.

Do ulaza u predvorje ispratilo ga je mnogo pari očiju. Ali, bar u jednom od njih mu je bila zapisana smrt.

VII

Od dugog napornog pritiskanja i hladnoće, Ketovi prsti su već bili obamrli. Ledeni vetar duvao je kroz pukotinu između vrata i dovratka, hladeći bakarnu dršku nožića, tako da se Ketu činilo da u ruci drži komad leda. Uz to je stisak smanjio cirkulaciju krvi u prstima pa se osećaj hladnoće vremenom pretvorio u osećaj bola.

Ali, Ket se na to nije obazirao. Pritiskao je nožić, vukao ga napred i nazad. Prsti su ga boleli, ali je on uporno strugao kožne šarke.

Skoro da je već završio sa struganjem druge šarke. Prva, donja, već je bila naprsla od stalnog otvaranja i zatvaranja vrata i uticaja atmosferskih pritisaka. Čelična oštrica rendžerovog nožića lako je presekle već polutrlu kožu. Ali, sa srednjom šarkom nije išlo tako lako. Ta srednja šarka je, izgleda, bila od novije kože, malo uvijena i nekako tvrda, tako da se kratka oštrica često zaglavljivala i kada je nastojao da je izvuče, povremeno je škripala kao gudalo po violinskoj žici.

Posle svakog cijuka, Ket i senator su napeto osluškivali da li će čuti Slipove korake. Strepeli su da li će njihov čuvar nešto posumnjati i doći da proveriti otkuda ta neobična škripa. Ali, ma gde da je izabrao da se skloni od naleta hladnog vetra, Slip je bio suviše daleko da čuje škripavi zvuk

struganja. Ili je bio neobazriv. Bilo kako bilo, Ket je nastavio da struže, ali malo pomalo prsti su mu tako obamrli da uskoro nije osećao dodir.

Džonas Lok je pokušao da pomogne i da izvesno vreme zameni Keta na struganju, ali je bio suviše slab. Sem toga, pokreti ruku i ramena nanosili su mu žestok bol. Senator je pokušao ponovo, ali je uspeo samo da mu rame ponovo prokrvari. Zastenjao je i oduštao.

Ket je izvesno vreme strugao, a onda je odjednom legao na bok i huknuo od umora. Obrisao je znoj, iako je u kolibi bilo toliko hladno da mu se činilo da mu se znoj leđi na licu. Fenjer je jedva škiljio i Ket je malo povećao fitilj.

– Ako ćemo već ostati bez svetlosti, onda da iskoristimo što bolje možemo ovo malo što je ostalo – rekao je. – I druga šarka je prerezana. Ali će sa trećom ići nešto drukčije. Kad budem presekao i nju, može se desiti da cela vrata padnu napolje. Ako bi se to desilo, buka bi opomenula Slipa i mi bismo se našli na meti. Ma gde da se nalazi, kladim se da je u mogućnosti da vidi kolibu i ulazna vrata. Zbog toga će nam trebati: broj jedan – nešto što će vrata zadržati da ne padnu i broj dva – moraćemo da namamimo Slipa da dođe ovamo.

– Ovamo? – ponovio je senator.

– Da. Moraću da uzmem vaše bebe, senatore. Ako bih odsekao nekoliko kaiševa mogli bismo da napravimo konopac i da privežemo vrata. Vi biste mogli da ih pridržite dok sečem. Da li ćete imati dovoljno snage?

Senator je neodlučno pogledao svog sagovornika. – Nadam se da hoću.

– Mislim da neće biti teško. Vetar duva sa spoljašnje strane i drži vrata priljubljena uz zid. Možda će najmanja snaga biti dovoljna.

– Pokušaću – rekao je Lok ozbiljno. Znao je da im životi zavise od toga da li će uspeti da izađu.

Ket je od čebeta izrezao nekoliko dovoljno širokih kaiševa i povezao ih tako da je dobio uže dugačko oko desetak stopa. Zatim je odrezao isti toliki broj kaiševa i napravio konopac iste dužine koji je zatim uvio zajedno s onim prvim. Na taj način je dobio komad primitivno napravljenog ali dosta jakog konopca. Vezao je jedan kraj za poprečnu gredu na vratima, a drugi kraj je odneo do mesta gde je senator ležao. U polutami kolibe, jer umirući žuti plamičak fenjera nije više bio u stanju da ih jasno osvetli, tutnuo je konopac senatoru u ruke. Primetio je da konopac mlitavo visi, iako se ranjenik napregao da ga drži što je moguće čvršće zategnutog. Očigledno da u njegovim rukama nije bilo snage.

– Žao mi je, Džone – uzdahnuo je Lok neraspoloženo.

– Mislim da bi ionako bilo bolje da sačuvate snagu za važnije stvari. Kad budemo napolju, snaga će vam i te kako trebati. Svaki atom.

Lok je klimnuo glavom i počeo s mukom da navlači vunenu košulju, uzdižući svaki put kada bi ga grubi šavovi zagrebali po sveže ranjavim leđima. Ket se za to vreme osvrtao po sobi ne bi li našao nešto za šta bi mogao da priveže improvizovano uže, ali nije našao ništa pogodno. U tome mu se pogled zadržao na prozoru. Nategao je konopac i našao da mu preostaje višak od dvadesetak santimetara.

Ali, problem je bio kako pričvrstiti konopac. Na prozoru nije bilo nikakve rupe, ekser ili drugo pogodno mesto da se konopac pričvrsti. Onda se dosetio. Pritisnuo je konopac kolenom uz zid dok je probao da li se prozor može odvojiti od ležišta. Srećom,

pod pritiskom ruku, prozor se pomorio tri-četiri santimetra. Zadovoljan tim saznanjem, Ket je pustio prozor i na kraju konopca zavezao čvor dovoljno veliki da se zaglavi u propust. Onda je ponovo odgurnuo prozor od rama, ugurao čvor kroz procep i pustio prozor da se vrati na svoje mesto.

Čvor je ostao napolju, a konopac je bio dovoljno zategnut da izdrži težinu vrata. Bar toliko dugo dok prereže šarke.

Ket se vratio vratima, uzeo svoj nožić i zavukao oštricu u prorez. Počeo je da reže poslednju, gornju šarku. Koža je bila suva i tvrda i u početku mu se činilo da oštrica uopšte nije zarezala u nju ni milimetar. Zatim je oštrica prodrila kroz spoljni, od toplote i vetra, otvrdnut sloj kože i počela da zaseca mekši, masniji deo. S nešto napora uspeo je da provuče kažiprst i napipa donji deo kožne šarke. Procenio je da mu je ostalo da prereže još santimetar ili nešto više. Bilo bi suviše riskantno ostaviti toliki komad zdrave kože, jer se moglo desiti da šarke pod pritiskom ne popuste i tako uspori ili čak sasvim onemogućiti izvođenje njihovog plana. Trebalo je prestrugati kožu do kraja ili bar ostaviti najviše milimetar-dva.

Uzdahnivši duboko, Ket je huknuo u šake da zagreje prste i u potpunom mraku, jer se fenjer neprimetno ugasio, nastavio da struže sve dok nožić nije kliznuo kroz poslednju šarku. Vrata su kliznula na prag i odškrinula se dva-tri santimetra. Zaustavio je dah nadajući se, ipak, da se neće otvoriti toliko da to postane suviše vidljivo. Ali, njegov strah je bio suvišan. Vrata su kliznula na dovratnik i tu se zadržala. Konopac od čebeta bio je zategnut kao struna na gitari.

– Kako ide, senatore?

– Snalazim se nekako, Džone!

Ket je prišao senatoru i pomogao

mu da navuče jaknu. Zatim mu je pomogao da ustane na noge, ali se Lok nesigurno ljuljao. S naporom je učinio nekoliko koraka i pridržao se rukom za zid da ne bi pao.

– Držite se samo uspravno, senatore – hrabrio ga je Ket. – Pravite manje korake, lakše ćete održati ravnotežu. Kako se osećate?

– Do-dobro – promrmljao je Lok slabim glasom i Ket je zaključio da će im trebati mnogo, mnogo sreće da se živi izvuku sa ranča „Dijamond-D“.

Ket se vratio do vrata držeći u ruci mali oštar nožić. Prislonio je usne na pukotinu između vrata i okvira i doviknuo:

– Hej! Hej ti napolju koji si na straži! Dokle ću da cepam pluća vičući za pomoć! Ovaj čovek, senator, nekako se čudno ponaša. Diše bučno i hrpavo... i isprekidano. Čini mi se da će umreti...

Ket je začutao i oslušnuo. Napolju se čulo samo zavijanje vetra, a u kolibi je jedino ubrzano senatorovo disanje remetilo tišinu.

– Do sto vragova, gde su do đavola? Kažem ti čoveče, ako senator umre zato što nam nisi pomogao, ja ću se postarati da Duan sazna da si se skrivao u nekakvom toplom skrovištu umesto da čuvaš stražu kod kolibe... kao što je trebalo.

Opet je učutao. Čekao je dosta dugo da se neko javi i već je hteo da ponovo vikne i pokuša da namami stražara, kad je začuo grebanje na vratima. Stražar je dizao šip. Ket je tiho opsovao. Stražar se nećujno prikrao do kolibe, skoro ih iznenadio. Ket se nije dvomio. Dograbilo je konopac i pokušao da ga preseče nožićem zatupljenim od struganja tvrde kože. Uspeo je da preseče vunene niti i odmah zatim začuo je kako su vrata kliznula još santimetar ili dva.

Stražar je očigledno primetio da se

sa vratima događa nešto neobično i sa usana mu se otela kletva. Ket je pustio konopac i svom snagom se bacio na vrata.

Pod naletom njegove težine vrata su se srušila napolje i njihov tresak prigušio je krik bola. Slip je pokušao da se izmakne i potegne revolver, ali su vrata već letela na njega. Digao je ruku da se zaštiti i kriknuo, jer su se vrata svom težinom sručila na njega i pritislula ga na zemlju. Posle prvog iznenađenja, Slip se pribrao i počeo da viče. Ket je preskočio vrata, sagnuo se i zamahnuo nožem. Oštrica se zarila duboko u levu stranu grudi. Slip se stresao u samrtničkom ropcu. Natprirodnom snagom Ket je odbacio vrata.

Veštim pokretima skinuo je opasač sa mrtvog stražara i pripasao ga sebi oko bedara. Opet je imao svog „menstopera“.

Brzo je pretresao čuvara i u njegovim džepovima našao samo četiri metka. Glasno je izustio kletvu i potrčao nazad ka kolibi gde je senator, pokušavajući da teturavim korakom izađe napolje, pao na kolena. Ket ga je dohvatio za ruku i uspravio. Tek sada kada se u njemu stišao borbeni žar osetio je da ledeni vetar ujeda za obraze. Senator je bolno jeknuo, ali Ket na to nije obratio pažnju. Malo rečima, malo rukama požurivao ga je da pođe ka šumi.

– Požurite! Trčite! Možda je neko čuo njegov krik!

Jedva da je Ket izustio poslednju reč, a na dvadesetak metara daleko začuo se glasan povik nekog čoveka koji je dolazio preko uzvišenja koje je kolibu delilo od zgrade ranča. Prasnuo je i pucanj. Ket je gurnuo senatora i ovaj je posrćući zamakao u šumu, a sam je kleknuo na jedno koleno i pogledao u mrak.

Ugledao je trojicu koji su sa revol-

verima u rukama trčeći dolazili preko uzvišenja. Izvukao je svoj „menstoper“, palcem napipao krestu oroza i zategao ga u položaj za okidanje. Kada se trojka približila i pripucala, kuršumi su zazujali Ketu oko glave i on je zaključio da je trenutak došao. Pritisnuo je obarač i teški „kolt“ je grunuo. Grmljavina metka velikog kalibra prolomila je noćnu tišinu i dvojica napadača su pali na zemlju stežući rukama izranjavane noge i urlajući od bola. Treći je pobegao nazad i zaklonio se iza uzvišenja.

Ket je to iskoristio i zamakao u šumu. Dok je uzmicao, vratio je okidač u položaj za ispaljivanje normalne municije kalibra 45. Naišao je na Loka naslonjenog na drvo jedva sposobnog da hoda i ne obazirući se na senatorovo jaukanje, dohvatio ga je oko pojasa i povukao dublje u tamu guste šume.

Pre nego što su odmakli stotinu metara duboko u šumu, začuli su iza sebe udaljeno zavijanje.

– Psi! – izustio je Lok bez daha.

– Da – rekao je Ket dajući na znanje svom sagovorniku da zna šta to znači. – Prokleti psi!

Podsticani mišlju o novoj opasnosti koja im je iznenada zapretila, nastavili su da gacaju kroz šumu. Neprijetno ali stalno peli su se uz planinsku padinu.

Lok se zanosio i povodio kao pijan, umoran od napornog penjanja kroz šumu. Sa svakim učinjenim korakom sve više se naslanjao na Keta i mali rendžer je, posrćući i sam pod teretom, hrapavo disao od napora.

U ušima mu je stalno odzvanjalo zavijanje pasa.

U prvom momentu, Ket se pitao zbog čega su se Duanovi ljudi zamlačivali sa psima. Da je on bio na njihovom mestu, razmišljao je, on bi naredio ljudima da pojašu konje i bez od-

laganja krenu za beguncima. Ali, kada je bolje razmislio, shvatio je da bi za konjanike bio vraški težak i nezhvalan posao goniti begunce kroz tako gustu šumu, a uz to imati protiv sebe još i vetar koji je zavijao kroz granje, naročito ako je nekoga trebalo goniti po tako mračnoj noći kao što je bila ova. Čak i oni su, u mraku koji je oko njih vladao, naletali pokatkad na drveće i planinske vrhove koji su se dizali iznad njih i mogli su da vide samo na mestima gde je drveće bilo donekle prореđeno. Belina snežnih oblaka nošenih vetrom služila im je kao neka vrsta putokaza: naspram njih podizale su se siluete drveća i tako im se koliko toliko pred očima otkrivao cilj prema kome su stremili.

U tom trenutku vetar se utišao i do njih je jasno doprlo kevtanje pasa. Begunci su do tada išli koso uz padinu, uglavnom zato da bi iscrpljenom Loku penjanje bilo lakše, ali gonioci nisu išli uzbrdo u vidu serpentina, već pravo naviše, sekući po serpentinama pravom linijom.

Ako tako nastave, ubrzo će ih stići i zato je Ket odlučio da više ne gube vreme. Počeli su da se penju pravo uz okomitu padinu ka vrhovima gde je prestajala linija šume. Peli su se toliko brzo koliko su mogli.

Senator je pao i povukao za sobom Keta koji se zadržao na kolenima. Silno umoran, rendžer nije imao daha da rečima obodri Loka, nego je jednostavno prihvatio svoj balast drugom, odmornijom rukom, odupro se nogama o tle i podigao ga, osećajući po težini tela da mu senator pomaže ostacima snage.

– Nismo – više – daleko! – jedva je našao daha da izgovori, mada rastojanje koje su morali da pređu nije u ovakvim okolnostima imalo neki značaj. U svakom slučaju, i kada pređu to rastojanje, to neće značiti da su

bezbedni. Ali, pomisao da do cilja nije daleko mogla je Loku uneti neku iskru dopunske snage i omogućiti mu da još malo izdrži.

U tom trenutku malo niže na padini su razigrano zakevtali. Očigledno da su bili namirisali trag i Ket se zapitao šta im je dato da omirišu kao putokaz koji trag da traže. Verovatno neki deo njihove odeće koji su ostavili u kolibi. U svakom slučaju, psi su se sada brzo približavali i Ket ih je čuo mnogo razgovetnije nego glasove ljudi.

Uostalom, nije ni bilo potrebno da ih ljudi stignu. Dovoljno su bili psi. Neki od tih pasa koji su dugo živeli u divljini, bili su opasniji i krvooločniji i od samih divljih vukova. Mogli su čoveka da raskomadaju za nekoliko sekundi.

Pomisao da će biti živ prožderan, ubrizgala je očajničku snagu u Ketove umorne mišice i on je, prigušivši čvršće senatora, nastavio da se penje. Padina je sada bila još strmija.

Tle pod njihovim nogama bilo je pokriveno tankim slojem snega koji je, gore više uz planinu, postajao sve dublji, pokrivajući Sijeru kao veliki beli tepih. Tamo, na toj ledenoj pustoši noć se poigravala belinom leda i snega, stvarajući fantastične siluete od tamnih procepa u stenama i ogolelih, ledom pokrivenih šibljaka koje su, onako bez lišća, podsećale na kosture iz bolesnog sna.

Vazduh je sada bio već vrlo redak i hladnoća je rezala pluća. Oči su im rosile suze koje su se ledile na obrazima. Beguncima se činilo da će im uši otpasti ako ih dodirnu, a vrhovi noseva su im bili promrzli i utrnuti. Ket je spustio senatora na smrznutu zemlju, huknuo u šake da bi zagrejao prste, a zatim proverio da li mu pištolj lako klizi iz futrole. Pogledao je naniže u pravcu šume.

Kroz drveće, na padini ispod njih, videlo se neko kretanje, kao podrhtavanje svetlosti na vetru, ali Ket nije mogao da odredi koliko je daleko. Psi su nervozno kevtali i skičali. No, kako se Ketu činilo, na nešto većoj udaljenosti nego nekoliko minuta ranije. Istina, možda se samo činilo da su na većoj udaljenosti, jer je proređen vazduh slabije prenosio zvuk, a možda je neki komad guste šume ili šikare odbijao zvuk na drugu stranu. Nije bilo razumnog razloga zašto bi psi zaostali iza begunaca. Logično je bilo da ih još više sustignu, jer nije bilo ničega što bi ih zadržavalo, a tamo gde su se begunci teško kretali oni su lako prolazili.

– Nema smisla čekati i razmišljati – promrmljao je Ket. – Biće pametnije da odmah potražimo neko skrovište koje će nam pružiti kakvu takvu zaštitu od vetra... i kuršuma.

Nije bilo sumnje da će za kratko vreme kuršumi zaprašiti po ledenoj goleti i da će se fijuk kuršuma izmešati sa fijukom vetra. Keta je brinulo što ima sasvim malo municije. Četiri patrone koje je našao u čuvarevim džepovima i nešto malo u opasaču. Nameravao je da patrone sa sačmom sačuva za pse. Ako bi psi nasrnuli na njih, Ket je računao da ih može pobiti sačmom i da metke kalibra 45 sačuva za gonioce na dve noge. Gajio je nadu da će mu to poći za rukom.

Ket se sagnuo i senatorovu ruku prebacio sebi preko ramena. Lok je automatski, mada klimavo, pošao za njim.

– Ako nađemo neko skrovište za noć, to će biti izvanredna sreća – izustio je Ket više za sebe.

Zametnuo je glavu i ugledao kišu pahuljica koje su se u oblacima kovitlale iznad njihovih glava. – Bogami, ovo je već prava snežna bura – pro-

gundao je kroz zube. – Možete li senatore? – zapitao je reda radi.

Lok je samo lagano sklopio oči. To je trebalo da znači da može.

Ket je skrenuo malo u stranu da bi izbegao najteže nalete vetra, ali se odjednom predomislio i pošao direktno uz strminu, ka vunasto mekim snežnim oblacima.

Možda će im mećava smrznuti repove, ali će sneg zasuti njihove tragove i sakriti ih od njihovih gonilaca. Nije bilo drugog izlaza, drugog pravca kuda su mogli da pođu. Zato su se uputili u snežnu oluju, znajući da će im tamo hladnoća biti najveći neprijatelj.

Ali, Ket se prevario! Izenada se s leve strane začulo otegnuto zavijanje od koga je rendžer poskočio kao oparen. Sree mu je burno i ubrzano zakucalo u podgrlcu.

– Do vraga – štreću se Ket. – Nemoguće je da su psi stigli već toliko blizu. Zavijanje se čuje skoro na istoj visini na kojoj smo mi, ili neki metar niže.

A onda ih je ugledao. Mučnina u trbuhu razlila mu se po grudima do grla i zažarila ga kao žeravica.

To nisu bili psi sa ranča „Dajamond-D“. Okruživao ih je čopor divljiv zveri, čopor izgladnelih vukova koji su se iskeženih oštih zuba i zapenušanih čeljusti spremali da ih napadnu.

VIII

Holidej nije nameravao da spava. Pazeći da ne pravi buku, preneo je svoje stvari iz sobe sa polomljenim prozorom u susednu sobu, ne kazavši ništa o toj svojoj nameri čak ni Hemond. Uzeo je nekoliko čebadi, savio ih u rolnu i pokrio ih belim posteljinim čaršavom, a onda još jednim čebetom, tako da su naličila čoveku u postelji. Kada je sve to završio, kli-

znuo je tiho u hodnik i otvorivši na silu vrata susedne sobe ušao unutra.

Posle obračuna sa čovekom koji ga je napao nožem iz zasede, Holidej je zaključio da ima dovoljno osnova za obračun sa Duanom i njegovim ljudima. No, pretpostavljao je da Duan sada, kada zna da je Holidej tvrd orah i da traga za Ketom i Lokom, neće dugo ostati u gradu i da će otići što pre može, možda još noćas.

Duan svakako nije računao da će protiv sebe imati jednog rendžera i jednog autsajdera... ali u svakom slučaju, nezgodnog protivnika koji ne zna za šalu. U svakom slučaju, morao je računati da Ket i Holidej, kada su već uspeli da nađu trag senatora, neće lako odustati od namere da ga oslobode.

Holidej se ne bi čudio ako bi Duan poslao nekoga da ga ubije. Zbog toga je, iako se nalazio u drugoj sobi, ostao da sedi budan pored kreveta sa zapetim revolverom u ruci načuljenih ušiju, spreman da u svakom trenutku skoči ako zatreba.

Dremao je izvesno vreme, nije mogao tačno da odredi koliko, ali se odjednom trgao. U prvom trenutku nije znao šta ga je probudilo ali je instinktivno kliznuo iz stolice i kleknuvši na pod naperio zapet revolver u pravcu vrata.

Začuo je bat koraka na stepeništu, koje su vodile od predvorja ka spratu. Dok je načuljio uši: koraci su se udaljili niz stepenice. Laknulo mu je i on je odahnuo. Iako je bio naviknut na život sa rizikom, ipak mu je prijalo da neće morati da upotrebi oružje.

Bar za sada!

Zatim je začuo frktanje konja na ulici, a odmah zatim topot kopita konja u trku. Prišao je prozoru i priljubio se uz zid i vrhom pištolja pomerio zavesu malo u stranu. Duanova banda je odlazila iz grada prema severu.

Jahali su brzo kao da ih gone svi đavoli iz pakla. Mesečina je bila dovoljno jasna da ih prepozna i da izbroji pet ljudi.

Holidej je dograbio svoje bisage i sa zapetim revolverom izašao u hodnik. Sišao je niz stepenice i žurnim koracima prošao kroz zamračeno pusto predvorje do ulice. Konji su mu se nalazili u štali iza hotela, ali, Dok je pomislio da nema smisla zadržavati se oko tovarnog konja. Nije želeo da gubi vreme sedlanjem tovarnog konja i tovaranjem džakova sa hranom, već je u svoje bisage potrpao onoliko konzervi i druge hrane koliko je u njih moglo da stane. Čušnuo je dodatnu kutiju metaka u džep svoje jakne i onda nabacio sedlo mrkovu na leđa i pritegao kolan.

Nekoliko minuta kasnije izjahao je iz štale i poterao mrkova glavnom ulicom ka putu kćji se peo uz planinu. Nije se nadao da će po mraku moći da prati Duana do njegovog ranča, ali je pretpostavljao da će banda za sobom ostaviti dosta vidljiv trag koji će ga ujutru, po dnevnoj svetlosti, odvesti na „Dijamond-D“. Kad se jednom nađe tamo, imaće dosta mogućnosti da osmotri situaciju i odluči šta da preduzme.

Posle otprilike pola časa jahanja, mesec se zaklonio iza poderanih oblaka i Holidej je sebi u bradu izustio kletvu. Da bi sa pristojne udaljenosti mogao da prati Duanovu bandu, neophodna mu je bila mesečina.

Sa desne strane puta primetio je tamnu siluetu nekog uzvišenog grebena i bez mnogo razmišljanja poterao je mrkova uz padinu. Računao je da će sa uzvišenja lakše videti one koje je pratio ili da će bar oceniti pravac kojim idu.

Dunuo je hladan vetar i Dok je zadrhtao. Pomislio je da u planini mora biti vraški hladno. Kada je sti-

gao do grebena, mesec je već bio zašao za oblake. Od Duanove bande nije bilo ni traga ni glasa, a fijukanje vetra onemogućavalo mu je da čuje topot kopita njihovih konja ili neki drugi šum.

Izgledalo je da ih je izgubio i da bi, ako bi nastavio da jaše, cele noći mogao da luta po brdima bez ikakvog uspeha. Moglo se desiti da se ujutru, kad svane, nađe izgubljen u planini.

Zabrinut tim saznanjem, pustio je mrkova da sam odabere kojim će se pravcem vratiti na glavni put. Računao je da neće pogrešiti ako tim putem jaše izvesno vreme dok bar ne nađe neko pogodno mesto gde bi se mogao ulogoriti za noć. Jedini zahtev koji bi takvo mesto moralo da zadovolji bio bi da je zaklonjen od vetra.

Dve milje dalje niz put i malo uvučeno u padinu našao je jedno takvo mesto. Oko njega je rasla gusta šuma i Holidej ga je ugledao pukim slučajem, bacivši slučajno pogled između dve grupe gusto zbijenog drveća. To mu je odgovaralo, jer je morao da vodi računa ne samo o vetru već i o ljudskim očima. U okomitoj strani brda kao da je izrastala jedna široka pljosnata stena obrasla po ivicama žbunjem koje se povijalo na vetru.

Ako je neko mesto izazvalo pomisao da u blizini postoji pećina, onda je to bilo takvo mesto, pomislio je Holidej. Poterao je konja uz padinu do stene koju je uočio i kada je stigao do nje, otkrio je da gore nema pećine, ali da se stena nadvija nad prostor od nekoliko kvadratnih metara zaklonjen od vetra i udoban za logorovanje kao i pećina. Sjahao je, raširio svoje čebe za spavanje po mekanoj naslazi suve paprati i borovih iglica, zapalio vatru u uglu, tako da kameni zidovi reflektuju toplinu do ležaja i navukao drugo čebe do brade.

Spavanje na takvom ležaju neće bi-

ti tako udobno kao na krevetu u spavaćoj sobi, ali u svom životu proveo je priličan broj manje ugodnih noći.

Sklopio je oči i odmah zaspao.

*

Dok su gazili kroz sneg mali renđer se još više učvrstio u zaključku da treba da se desi neko čudo da se izvuku. Mestimično su nailazili na jaruge u kojima su do pojasa upadali u duboke smetove, a pored toga Ket je morao bukvalno da nosi senatora.

Ket je osećao da nije daleko do krajnje iscrpljenosti i trenutka kada više neće pomoći nikakav napor volje.

A iza njih su se šunjali vukovi, očekujući da se skupe u čopor i napadnu. Vatrenim očima pratili su svoje buduće žrtve, a njihovo zavijanje ledilo je krv u žilama.

Mesec je zašao za oblake i Ket nije mogao da prebroji koliko proždrljivaca ih prati, ali je znao da će, kada samo jedan pođe u napad i padne mrtav od njegovog metka, ostali pomahnitati od mirisa krvi.

Tada ih više ništa ne može zadržati.

Vukovi su osećali da su ovi ljudi ranjeni. Te životinje su imale neko šesto čulo koje ih je nepogrešivo vodilo ka bespomoćnom plenu.

S vremena na vreme dole niže na padini čulo se lajanje pasa, ali sada udaljeno, znatno udaljenije nego ranije. Ket je pomislio da su ljudi sa „Dijamond-D“ možda odustali od gonjenja u toku noći. Izgledalo je kao da su se ulogorili negde u šumi, s namerom da sačekaju jutro i gonjenje nastave pri dnevnoj svetlosti.

Kako sada stvari stoje, razmišljao je Ket, naći će samo komade njihovih raskomadanih odela razbacane po izgaženom krvavom snegu.

Jedan od vukova je otegnuto zaur-

lao i Ket je osetio da mu se koža ježi. Stenjući od napora i umora, podigao je poluonesvešćenog senatora nadajući se da mu ruka neće biti suviše umorna da čvrsto stisne pištolj kada se čopor vukova ustremi na njih.

*

Bilo je suviše hladno da bi se oči spavača sklopile u čvrst san i Holidej se probudio pre nego što je dan potpuno osvanuo. Trebalo je da pre polaska pripremi nešto za doručak i on je ustao da potpali vatru, a zatim se vratio na ležaj.

Ako bi sada krenuo, mogao bi stići Duanovu bandu pre nego što stignu logor, a dim logorske vatre pokazao bi mu pravac kuda treba da ide.

Odsekao je nekoliko komada tvrde i presušene slanine i stavio ih u tiganj zajedno sa komadom skorelog hleba. Stavio je lonac sa vodom pored vatre i voda je ubrzo provrila. Dodao je u vodu kašiku kafe izmešane sa cikori-jom i lonče sa vrijućom kafom uklonio sa vatre. Prevrnuo je slaninu i hleb u tiganju i deset minuta kasnije žvakao je poslednji komad ukusnog i mekog hleba. Brišući jednom rukom ostatke masnoće razmazane po bradi, pružio je ruku da dohvati lonče sa kafom, ali je u tom trenutku lončić eksplodirao kao raznet dinamitom. Mlazevi vrele kafe prsnuli su na sve strane poprživši Doka po ruci.

Holidej se pručio po zemlji vadeći istovremeno pištolj. Tek tada začuo je praskav odjek pušcanog hica kako višestruko odzvanja od neravnog lica planine. Priljubio se još više uz zemlju jer je njegov logor zasulo, jedan za drugim, nekoliko kuršuma koji su se pršteći odbijali od stena.

Konj je njisnuo i nemirno ustuknuo na svom mestu, dižući prednje noge visoko u vazduh. Holidej se otkotr-

ljao metar-dva dalje, bežeći pred kopitama od čijih udara o kamen su vrcale varnice. Dok se sa pištoljem u ruci kotrljao dalje od domašaja kopita, kroz jutarnju maglu ugledao je oblačić barutnog dima iz napadačeve puške. Oblačić se video negde na polovini litice, iznad jedne okomite glatke stene sa malim ispustom na vrhu.

Dobro izabrana pozicija, pomislio je Holidej. Ako brzo nešto ne preduzme biće prikovan za mesto na kome se nalazi i neće moći ni prst da promoli iz zaklona. Jednom reči biće bespomoćna meta za vežbanje svirepog strelca.

Morao je da se okane puške koja se nalazila privezana za sedlo podalje od vatre na sasvim izloženom mestu. Pribravši svu pažnju, nogu skupljenih za skok, Holidej se trgnuo kada je jedno tane otkinulo nekoliko komadića stene pored njegovog lica, a onda se bacio preko vatre i jednim skokom preskočio niz stena koji ga je odvajao od padine. Olovo je zviždalo i praštalo oko njega, a onda je najednom nastala tišina.

Dok je znao da je napadač ispraznio magacin puške i da će morati da ga napuni.

Iskoristivši trenutnu prednost koji mu je pružao zastoj u paljbi, Holidej je, umesto da potraži zaklon, za tren oka doneo odluku i panteriskim skokovima pojurio uz padinu.

Lomeći žbunje i preskačući stene pred sobom on se uputio pravo ka zaklonu nepoznatog strelca.

U trku je video da se tamo promolila nečija glava, zapravo samo čelo i oči, ali to mu je predočavalo da je primećen.

Preostalo mu je da trči još nekih pedeset metara i to uzbrdo. Vrludao je pored isprepletanog šiblja, preskakao stene, sagingao se pored oborenih

debala ali nije zastajao, sve vreme se približavajući mestu gde se nalazio neprijatelj.

Znao je da mu nije preostalo još mnogo vremena. Ubica je do sada bar delimično napunio magacin puške a preostalo mu je samo da rutinskim pokretom ručice ubaci metak u cev.

Holidej je ugledao da se iza stene polako pomalja nečija glava zajedno sa puščanom cevi. U trku je ispružio napred ruku sa revolverom i ispalio ne nišaneći jedan za drugim dva hica. Tek izvireli strelac je nestao u zaklonu, a odmah zatim ponovo se pojavio baš u trenutku kada je Holidej, preskočivši hrabro poslednju prepreku, zamahnuo revolverom. Pri udaru pištolja o puščanu cev, metal je zazvonio i cev je odletela u stranu. Holidejevo telo je u zaletu grunulo u telo čoveka u zasedi i odbacilo ga unazad. U padu je Dok svom težinom pritisnuo napadača, i ovaj je, izdušivši vazduh iz pluća, muklo zastenjao.

Našavši se iznad nesuđenog ubice, Holidej mu je zabio koleno u stomak s namerom da mu pištoljem zada udarac po glavi, ali je zastao. U padu je sa napadačeve glave odleteo kožni šešir i otkrio lice Indijanke Sindi, mlade spremačice iz hotela u Vajldket Folsu, čije su oči sijale od mržnje.

Iznenaden tim otkrićem, Holidej je jednom rukom pritisnuo devojkicu, a drugom zamahnuo pištoljem tako da je svakog trenutka mogao zadati onesvešćujućim udarcima. Ali, devojkica se nije predavala. Koprčala se, otimala, uvijala, udarala ga rukama u prsa i lice, a onda se mašila rukom ka pojasu.

Krajičkom oka Holidej je spazio bljesak čelika. Ka njegovom boku spustio se oštar nož. Holidej se bacio u stranu da izbegne vrh noža koji ga je zakačio i prerezao kožnu polučizmu. Oštrica je zarezala kožu, ali ne

toliko duboko da dohvati nogu. Udar čizme odbio je drugi udarac noža. Jauknula je kad ju je čizma udarila po podlaktici, a odmah zatim Dok je skočio, uhvatio je za ruku i snažno je izvio. Ona je iskrivila lice od bola i ispustila oružje.

Na zemlju je pao oštar kao guja, kratak indijanski nož sa drškom od roga.

Dišući ubrzano, Holidej ju je gurnuo na zemlju i udaljio se nekoliko koraka. Dok je duboko disao da bi povratio dah, držao ju je na nišanu svog „linkolna“. No, Indijanka nije ni pokušavala da napadne ili da pobegne. Ležala je tamo gde je pala, očiju tamnih od mržnje.

– Šta ti je do vraga, da pucaš u mene? – upitao je Holidej predišući od umora.

Devojkica nije odgovorila ništa. Sekla ga je pogledom kao usijanim čelikom.

– Slušaj, nemam vremena da se ovde motam – rekao je Holidej ozbiljno. – Moj drug je ovde negde u planini i sam đavo zna u kakvoj je opasnosti. Ti si ili uz mene ili protiv mene. Po izrazu tvog lica i po silnim kuršumima koje si na mene ispalila, rekao bih da si protiv mene. Voleo bih da znam zbog čega.

Holidej je začutao i Indijanka se je dva primetno trgla.

– Uzeću ti čizme i konja, i pustiću te da se pešice vratiš u grad. Nemam nameru da se zamajavam s tobom.

Kad je Dok pošao ka njoj, devojkica se uznemirila. – Noge će mi se smrznuti!

Dok je slegao ramenima. – To je za mene bolje nego da dobijem metak u leđa. A to bi mi se moglo desiti ako te ostavim pokretnu.

– Čekajte! – Pogledala ga je otvoreno u oči kada je Dok pretećim pokre-

tom pištolja dao znak da skine čizme. – Pucala sam na vas zbog Hemonda!

Holidej je iznenađeno nabrao obre. – Zbog hotelskog portira? Šta ja imam veze s njim?

Sindi je stisnula usne. – Ubili ste ga pre nego što ste otišli iz grada!

Iznenađenje se sada sasvim jasno iskazivalo na Dokovom licu i on je mršteći se odmahivao glavom. – Ne, bogami, nisam! Ako ga je neko ubio to sigurno nisam učinio ja. Kad sam ga poslednji put video bio je živ i zdrav. Bilo je to u predvorju pre nego što je onaj čovek pokušao da me ubije u mojoj sobi. Ah, da, video sam ga i posle, na ulici u gomili koja se okupila oko leša... Da, da... tako je. Tada sam ga video poslednji put. Tako je bilo časna reč... a ja reč ne dajem tek tako! – Dok je zastao i namrštio se kao da se priseća. – Ali... čekaj malo. Nešto me je probudilo. Čuo sam korake na stepeništu. Neko je silazio, a nije dolazio gore kao što sam očekivao. Gde je Hemondova soba?

– Na vrhu stepeništa... – rekla je Sindi tiho. – Zar ga zaista niste vi ubili?

– Najiskrenije ti kažem da nisam. To su učinili Duan ili njegovi ljudi.

Sindi je lagano klimnula glavom. – Da. – Upiljila se u Holideja prateći pokret njegovog lica. – Vi ostavljate utisak časnog i poštenog čoveka. Ali, videla sam vas da pretite Hemond. Ne znam šta ste hteli, ali pretili ste mu. Posle toga vi ste otišli a Hemond je ostao da leži mrtav na podu svoje sobe... Neko mu je prerezao grkljan.

– Nož...? ne, to svakako nije moj metod. Ja koristim samo revolver, to je manje lično. A... je li ti Hemond nešto značio?

Bezizraznog lica Sindi je lagano klimnula glavom. Ali nije ništa rekla.

Holidej ju je zamišljeno pogledao. – Dobro. Ali, ja ipak nemam vremena

za gubljenje... Ako mi veruješ, pomoz mi da uhvatim ljude koji su ubili tvog čoveka. Možeš li da mi pokažeš put do ranča „Dijamond-D“?

– Znam put.

– Da, da, u to ne sumnjam. Ali, da li hoćeš da mi ga pokažeš?

Sindi se dvoumila. U njoj su se borila protivrečna osećanja, sumnja u ljude kojima nije mnogo verovala i želja da njen čovek bude osvećen. Najzad je klimnula glavom. – Dobro, mislim da ste govorili istinu. Ako ste me lagali, ja ću to saznati i znajte da ću vas ubiti.

Holidej je znao da Sindi misli ozbiljno to što kaže. Pružio je ruku i pomogao joj da ustane.

– Hajdemo – rekao je.

IX

Volf Duan je sedeo u sedlu i ozbiljna lica gledao s visine nervoznog kauboj kome je pala u dužnost neugodna obaveza da svom gazdi saopšti da su Ket i senator pbegli.

– Kako je došao do noža? – upitao je Duan usiljeno tihim glasom.

– Ne, ne znam Volfe... Kada su ga Hog i Slip doveli nije imao pri sebi ništa od oružja. Pretresli smo ga...

– Gde su sada?

– Hog je u planini... pošao je da ih goni... Poveo je pse... Nas nekoliko ostavio je ovde da vas pričekamo i obavestimo o događajima. Slip je mrtav. Ket ga je likvidirao nožem... Udarac u srce.

Duan je stisnuo usne u tanku liniju. – Srećan je. Da sam ja bio ovde ne bi umro tako brzo i lakom smrću. Koliko ima da su pbegli?

– Otkrili smo bekstvo negde posle ponoći. Računam da nisu umakli mnogo pre tog vremena.

– I Hog ih do sada nije pohvatao? – grmnuo je Duan.

– Ovaj – počeo je kauboj zbunjeno

– prošle noći duvao je jak i hladan vetar. Na vrhovima je verovatno besnela snežna oluja, a begunci su se uputili ka predelima gde nema šume.

Duan se podbočio u sedlu, kratko ošinuo pogledom neobrijane ljude koji su ga pratili, a zatim digao pogled ka vrhovima planine obavljenim gustim oblacima.

– Dobro. Ubacićemo nešto da zagrejemo trbuhe, a onda ćemo svi poći gore – odlučio je naglo. – Hoću da do mraka budu vraćeni na „Dijamond-D“... ili da vidim njihova mrtva tela... hoću ih živu ili mrtve... – Rekavši to, Duan je sjahao s konja. – Dok mi doručujemo, ti i ostali nam pripremite odmorne konje. Moraćemo naporno da jašemo.

– Odmah gazda – prihvatio je naredbu kauboj s olakšanjem. Očigledno da je jadnik bio presrećan što Duan nije na njemu iskalio bes zbog nepažnje i grešaka njegovih drugova.

Duan se uputio ka zgradi, skidajući usput kožne rukavice. Pretrešće planinu uzduž i popreko, smrznuće se do kostiju ako to bude neophodno, ali će vratiti senatora Džona Loka na „Dijamond-D“. Dovešće ga tu gde može uživati u njegovoj laganoj smrti.

*

Čopor vukova se još šunjaao oko njih i Ket je znao da neće proći još mnogo vremena pre nego što prvi prikupi dovoljno hrabrosti da iskeženih čeljusti krene u napad.

Begunci su zastali da odahnu pored nekih stena koje su ih malo zaklanjale od vetra. Lok je takoreći visio sa Ketove leve ruke, skoro bez svesti, a Ket je, pažnje podeljene između vukova koji su vrebali i senatora kome je snaga bila na izmaku, šarao očima kroz pomrčinu ne bi li ugledao neki pogodan zaklon.

U jednom trenutku učinilo mu se da je našao ono što je želeo. Spustio je senatora na zemlju i sa revolverom u ruci opreznim korakom prišao ka jednom zaklonu od stena, uvučenom u liticu, i sa tri strane zaklonjenim od vetra. Iznad te niše nadnosila se dosta široka stena pločastog izgleda koja je kao neka prirodna nastrešnica zaklanjala nekoliko kvadratnih metara od novog snega koji je s vremena na vreme vejavao.

Okrenuo se da Loku dovikne reči ohrabrenja i ugledao sivkastu siluetu jednog vuka kako se približava senatoru. Vuk nije zavijao ni režao, ali se nije ni prikrađao. Jednostavno je prilazio svojoj žrtvi kao da nema od čega da se plaši.

Ket je viknuo u mrak i počeo da maše rukama da bi ga oterao, ali je u tom trenutku video još sivkastih silueta koje su se približavale čoveku ispruženom na zemlji. Senator je s mukom digao glavu iz snega i pri slaboj mesečini koja je istog časa obasjala scenu, Ket je ugledao njegovo lice uokvireno bradom od snežnih kristala.

– Pazi leđa! – jedva je progovorio promuklim glasom. Glas mu je bio toliko slab da Ket verovatno ne bi ni čuo opomenu da je kojim slučajem vetar duvao senatoru u lice.

Ket se u magnovenju okrenuo, jedva na vreme da pred sobom ugleda iskežene, zapenušene vučje čeljusti... Skočivši sa vrha nastrešnice, vuk je već leteo prema Ketu. Rendžer je instinktivno digao revolver i pritisnuo okidač. Teški revolver je grmnuo kao da je cev eksplodirala i tresak metka je prigušio samrtni urlik zveri. Kosmato telo, polomljeno krupnom sačmom odletelo je nekoliko metara dalje, ostavljajući krvave mrlje po snegu. Izrešetano telo životinje jedva da je palo na tle a ostali vukovi su se ba-

cili na njega i za tren oka ga raskomadali, koljući se između sebe oko neočekivanog plena. Kratko vreme posle pucnja čulo se samo njihovo režanje, krckanje kostiju i škljocanje zuba.

Za to vreme Ket je namestio oroz na normalnu municiju i sa dva metka oborio još jednog vuka. Za nekoliko sekundi je čopor pred njegovim očima prožderao i drugu žrtvu i to ne samo da ga nije umirilo, već ga je još više razbesnelo. Miris krvi udario je u glavu zverima i kao što se jednom probijena brana sve više ruši pred navalom vode, tako je i prva žrtva u njima samo podjarila žeđ za ubijanjem. Vukovima više nije vladala glad već njihov vučji nagon.

Dok se to odigravalo, Ket je pritrčao Loku, dograbio ga sa zemlje i više noseći nego vukući ga, preneo u zaklon između stena.

Vukovi su završili svoj krvavi pir iza koga je na ugaženom snegu ostalo samo nekoliko velikih krvavih mrlja, a zatim, što je za njihovu vučju prirodu moglo izgledati neuobičajeno, nestali u tami noći. Još izvesno vreme dvojica begunaca su čuli njihovo režanje, a onda je fijuk vetra doneo sa vrha planine oblake snega i zaglušio svaki drugi šum. No, Ket je znao da su zveri tu, da ih nisu zaboravile i da će u nekom momentu ponovo doći.

– Možda... možda su čuli... pucnjave – jedva je izgovorio Lok.

– Tu nema pomoći. Morao sam da pucam. Prema tome, šta je tu je! – odgovorio mu je Ket osećajući kako mu krče creva. – Ali, ne verujem da su čuli. Gonioci su negde ispod nas, a vetar duva u drugom pravcu. Mislim da se odjek pucnjave nije čuo. U svakom slučaju, nije nam preostalo ništa drugo. Morao sam ili da pucam ili bismo bili večera vukovima. A ne verujem da biste to želeli.

– Ne, nikako. Ja volim dobre večere – nasmešio se Lok slabo – ali ne bih želeo da sam budem nečija večera. Pogotovu ne vukovima.

– Slažem se. Dakle, šta je učinjeno, učinjeno je. I... hvala na opomeni.

Džonas Lok se široko osmehnuo, ali u mraku se to nije videlo. – Džone, ne treba da mi zahvaljuješ... Ti si u svakom slučaju učinio mnogo više od onoga što ti je dužnost nalažala...

– Složiću se s tim kad vas vratim u Ostin, senatore... živog i zdravog – odgovorio je Ket, naprežući oči da prodre pogledom kroz tamu.

Ali napolju pred njihovim malim utočištem nije se primećivalo nikakvo kretanje. Samo kovitlanje snega. Možda je glad čopora za trenutak bilo utoljena.

Ipak, jedini izlaz je bio da što pre pobegnu sa ove gole vrleti. Trebalo je da se spuste niže do šume, tamo gde im je drveće moglo pružiti neki zaklon, ili, čak možda do reke Lavaka, ako bi mogli da je nađu. Možda bi na obali mogli da nađu neko deblo i da se njime spuste niz vodu, do strugare za koju su čuli da negde postoji. Ljudi koji tamo rade zaštitice ih od Duana i njegovih revolveraša, s obzirom da su već bili u zavadi s njim oko prava na korišćenje zemljišta.

Da, to je već bio prihvatljiv plan koji je, ako bi se ostvario, mogao da im spase glave. Najzad, bez obzira na ishod, bolje je imati bilo kakav cilj nego nikakav. Lutanje po nepoznatom terenu pružalo je najmanje nade za spas.

Kad je svanulo, Ket je odmah zapazio da se broj vukova povećao. Miris krvi privukao ih je sa udaljenih krajeva planine. Okupili su se kao da im je neko poslao samo njima razumljiv poziv i sada su čučali poređani u nepravilnom krugu, neki bliže, neki dalje u očekivanju da se dočepaju plena.

Čučali su uporno, bez pokreta, žutih gorućih očiju upravljenih ka kamenom zaklonu, kao da čekaju da ljudi koji su se tamo sklonili učine prvi korak.

– Vetar još uvek duva kao lud, ali sneg više ne zasipa kao sinoć i noćas – rekao je Ket senatoru. – Ali, zato imamo drugu brigu – dodao je pokazujući glavom na vukove.

Senator je klimnuo glavom. – Vidim već.

– Oni nas čekaju i neće otići. Ako ne izađemo, oni će nas napasti, pre ili posle. Ako, pak, izađemo, poći će za nama i pratiće nas dok se ne umorimo, a tada će nas napasti i dokrajčiti. Kao što vidite, nikako ne valja.

– Pa, šta da radimo? – zapitao je Lok.

– Ipak, ima neke nade. Ako učinimo krajnji napor, možda ćemo uspeti da se dočepamo šume, senatore. Moja je zamisao da se uputimo ka reci i da pokušamo da se spustimo niz nju do logora goroseča.

Lok je digao glavu i slab osmeh mu je otkrio zube. – Odlična ideja, Džone. Bilo kakva akcija je bolja nego čekanje.

– Onda krenimo! – rekao je Ket.

Oprezno su se udaljili od udubljenja u steni i čopor se pred njima razdvojio da ih propusti. Dok su se lagano udaljavali, vukovi su ostali tamo gde su čučali. Ali, po tome kako nisu skidali pogled sa svog plena, bilo je očigledno da čekaju priliku da se približe.

Prešli su oko stotinu metara pre nego što je prvi vuk napustio svoje mesto i učinio nekoliko koraka za beguncima. Jedan za drugim i ostali vukovi su pošli za njegovim primerom.

Ketu se to nije dopalo. Hladan i prodoran vetar koji je probijao do kostiju duvao je sa vrhova valjajući sa sobom oblake snežnog praha. Ako

vukovi navale i bude primoran da upotrebi oružje, vetar će odneti odjek pucnjave do Duanovih ljudi i dovesti ih tačno do mesta gde se nalaze begunci. Ako se budu nalazili bilo gde. Jer, istini za volju, Ket nije mnogo verovao da će preživeti opšti napad vukova. Moraće da puca brže i preciznije nego što je ikada pucao ako želi da ostanu u životu.

U svakom slučaju nije smeo nijednom da promaši, jer je u ovoj situaciji promašaj značio smrt.

Posle dvadesetak minuta naišli su na jednu prilično strmu ravnu padinu bez ijedne stene ili patiljka drveta. Iz glatkog zaleđenog snega nije izvirivala nikakva prepreka, a bela zaleđena kora pružila se do linije prvog retkog kržljavog drveća na udaljenosti od skoro pola milje. Zadihani begunci su zastali na početku snežnog polja i zagledali se u sjajan beli pokrivač.

– Neka me vrag odnese ako se na ovom snegu nije uhvatila debela kora leda – zadihano je rekao Ket. Dok je govorio, pogledao je na čopor vukova iza njih. – Senatore, čini mi se da ćemo se sankati. I to bez sanki!

Lok je imao samo toliko vremena da iznenađeno pogleda Keta, a onda zatim mali rendžer ga je čvrsto prigrlio i povukao sa mesta gde su stajali na klizavu, zaleđenu padinu. Počelo je klizanje na leđima. U prvim trenucima sve je išlo dobro i začas su begunci preleteli dvadeset metara. Ali, ledena kora nije bila svuda tako debela kao što je Ket očekivao i nije mogla da izdrži njihovu težinu. Meštimično je čak nije ni bilo i begunci su se posle prvih srećno pređenih metara zarili u sneg i počeli da kotrljaju niz brdo nemoćni da kontrolišu padanje, dižući pri tome oblake sitnog suvog snega.

U kotrljanju kroz sneg, Ket je odjednom naleteo na neku manju ste-

nu ili uzvišenje koje se pod snežnim pokrivačem nije videlo. Od udara osetio je oštar bol i kratko vreme ostao je bez daha, ali se kotrljanje i suljanje nastavilo. Pomislio je koliko je morao biti lud kada se usudio da zakorači na ledenu padinu. Mogli su pokrenuti snežnu lavinu koja bi ih zatrpala pre nego što stignu do šume.

U tome je doleteo do prvog kržljavog rastinja koje im je bilo cilj pre početka suljanja. Kroz oblake snega koje je dizao oko sebe, ugledao je u magnovenju zelene grane crnogorice i on je mahinalno ispružio ruku da se za njih uhvati. Prsti su mu se zakačili na nešto i on je svom snagom stisnuo šaku. Učinilo mu se da će mu trzaj iščupati ruku iz ramena, ali je uspeo da se zadrži.

Za njim se niz strminu sručila gomila snega i zatrpala ga. Za trenutak se našao u gluvoj tišini i on je očajnički zakopao rukama da se domogne vazduha. Srećom, nanos nije bio dubok i posle nekoliko zamaha rukom, udahnuo je vazduh punim plućima i pogledao oko sebe. Senator je ležao savijen pored jednog drveta.

Izvukavši se iz gomile snega, Ket je otpuzao do njega i šakom uklonio sneg sa mesta gde mu se nalazila glava. Očistio mu je lice ali senator se nije ni pomerio. Nije davao nikakav znak života.

Keta je počelo da hvata očajanje, ali je začuo slabo stenjanje i usne Džonasa Loka su se jedva primetno pomerile. Rendžer je očistio ostatak snega sa njega i naslonio ga leđima na drvo. Dotle je Lok otvorio oči i žmirkajući pogledao svog spasioca.

– Uspeli smo da se dočepamo šume, senatore – izustio je Ket.

Lok je pogledao negde iza njega i bez reči digao drhtavu ruku. Ket se okrenuo i ugledao čopor koji se približavao niz klizavu strminu, do

trbuha u snegu, iskeženih zuba, zakrvavljenih očiju. Bekstvo njih dvojice kao da im je dalo onaj čekani podstrek i oni su krenuli u napad.

Proklinjući zlu sudbinu, Ket je prineo revolver ustima i koliko je mogao oduvao sneg sa njega. Više nije bilo mesta dvoumljenju i kolebanju. Morao je da gađa vukove pre nego što priđu suviše blizu.

Revolver je planuo i vuk predvodnik je skiknuo, a njegovo telo je zaovalo sneg pred sobom pre nego što je kotrljajući se sve brže sletelo niz ostatak padine.

Ali, to nije zadržalo ostale. Zaslepljeni u svom jurišanju, vukovi nisu ni primetili smrt svog predvodnika i ništa ih nije moglo odvratiti od njihovog plena.

Ljut zbog neuspeha, Ket je besno stisnuo zube. Opalio je drugi hitac i još jedan vuk je kratko urliknuo pre nego što je pao mrtav. Teški „mentroper“ je prasnuo još dva puta i svaki put bi hitac oborio po jednog vuka zapenjenih čeljusti.

– Pazi levo! – doviknuo je Lok promuklim glasom.

Ket se okrenuo i ugledao dva vuka kako, prikradajući se, trbuha spuštene skoro do zemlje, prilaze sa leve strane. Hitro je pomerio iglu obarača na patron sa sačmom, i pritisnuo oroz. Od gromkog treska stresao se sneg sa igličastih grančica obližnjeg drveća i vukovi su zaurrali. Jedan je pao zalivajući krvlju sneg oko sebe a drugi je cvileći pobegao. Hramao je na prednju nogu i vukao je za sobom zadnji deo trupa koji je mlitavo visio na prelomljenoj kičmi.

Miris tople krvi kao da je izazvao ludilo kod ostatka čopora. Vuci su se bacili na mrtve životinje i začas ih poždrali, a zatim i na onog ranjenog čije je zavijanje odmah prestalo. Kravavu gozbu prekidao je samo lavež i

jezivo režanje zveri koje su se međusobno klale oko plena.

Ket je iskoristio predah da odrvelim prstima zameni ispaljene metke novim. Stavio je i poslednji metak sa sačmom.

Iz zakovitlane režeće gomile, iz koje se čulo krcanje kostiju i škljocanje zuba, iskočio je prvi vuk i okrvavljenih čeljusti ustremio se preko poslednjih metara padine ka dvojici begunaca. Nije pretrčao ni desetak metara, a ostali su pošli njegovim primerom nastavljajući tako napad na prvobitne žrtve. Ket je digao revolver, pažljivo nanišanio i opalio. Ranio je jednu zver, ali ostale nisu na to obratile pažnju. Pred očima im je bio samo njihov plen i sve drugo nisu videle.

Ketov revolver je sada praštao bez prekida, čas nalevo, čas desno, napred, malo gore, ili opet malo nalevo, brišući čistinom. Uvek u pravi čas da ubistveni metak pošalje u zver u skoku. Pogođeni mecima teškog kalibra, vukovi iskeženih zuba padali su nekoliko metara dalje od plena na koji su skakali. U borbi na život i smrt nije bilo milosti, i dok je čovek izbrojao do dvadeset, padina je bila pokrivena leševima vukova. Primetivši da mu se dve zveri približavaju s leđa, Ket je sa žaljenjem ispalio na njih poslednji metak sa sačmom.

Pucanj se kao grmljavina razlegao na sve strane. Kiša tanadi pocepala je telo vukova kao dve krvave krpe i raznela ih po izgaženom rumenom snegu. Preostala četiri vuka su zaurala i preteći razjapila čeljusti, ali su ipak zastala. Šćućureni između raznetih komada tela njihove sabraće, pratili su zakrvavljenim očima svoje žrtve.

Opreznim pokretima Ket je iz džepa izvadio nekoliko metaka i stavio

ih u cilindar, a zatim je prešao prstima preko rupa za metke u opasaču.

Kada je digao pogled ka senatoru, još uvek oslonjenom na drvo, izraz lica bio mu je ozbiljan.

– Koliko metaka je još ostalo? – upitao je Lok.

Ket ga je pogledao i zaključio da nema nikakvog smisla da ga laže. – Pošto napunim cilindar, sedam – odgovorio je kratko.

Džonas Lok je zagrizao crvene, injem pokrivenne usne i lagano digao pogled ka padini na kojoj su sumorno zavijali vukovi šćućureni između lešina svoje sabraće. Činilo se kao da prizivaju u pomoć ostatak čopora.

X

Volf Duan se ukočeno izdigao u sedlu sa krznanim okovratnikom dignutim do iza ušiju i oslušnuo glave nagnute na stranu. Konj jednog od njegovih pratilaca je frknuo i on se ljutito okrenuo i opsovao nedužnog vlasnika. Cela grupa je ponovo napeto oslušnula, ali ništa se više nije čulo.

– To su bili pucnji, siguran sam – izjavio je Duan. – I to dole niže u šumi kako mi se čini. Šta ti kažeš, Hog? Ti si planinski lovac.

Krupni čovek s uvijenom nogom je lagano klimnuo glavom.

– Meni se čini da je taj zvuk došao sa zapadne strane planinske padine.

Duan je digao obrve. – Išli su brže nego što smo računali. Pitam se samo na koga Ket puca?

– Vukovi?

– Da, to bi moglo biti. Zavijali su cele noći. Nadam se da neće previše rastrgnuti njega i senatora. Želim da uživam u zadovoljstvu da ih lično, svojom rukom dokrajčim!

Okrenuo je konja i zarivši mu mamuze u slabine pojahao planinskom padinom ka šumi koja se prostirala

nešto niže od mesta gde je njegova grupa logorovala. Nije više bilo razloga zašto bi se zadržavali na visini. Pucnji, koje mu se učinilo da je čuo, dopirali su odnekud odozdo, verovatno sa zapadne strane planinske padine kao što je Hog rekao. Ako budu imali bar malo sreće, naći će senatora i Keta u životu, a za ljubav mržnje i osvete bio je spreman da pođe protiv čopora vukova.

Neće štedeti truda da svoje žrtve spasava od gladnih vukova, makar morao da ih rukama izvlači ih njihovih čeljusti.

*

Sem jednog čoveka koji je u ograđenom prostoru hranio čopor gladnih pasa, Holideju i indijanskoj devojci, koji su motrili iz gustog žbunja nedaleko od dvorišta ranča, „Dijamond-D“ je izgledao sasvim pust. U dvorištu, stajama i drugim zgradama nije se videlo nikakvo kretanje. Ipak, iz dimnjaka kuhinje dizao se plavičast stub dima što je značilo da je pored jedinog kauboja, na ranču verovatno prisutan i kuvar.

Koral za konje zvrjao je skoro prazan, a vrata spavaonice stajala su otvorena, koliko su mogli da vide. Unutra nije bilo nikoga.

– Mislim da većina kauboja sa ranča traga za mojim drugarom – rekao je Holidej tiho.

Devojka nije ništa odgovorila, ali je prstom pokazala Holideju u pravcu staze koja je povezivala kuhinju i spavaonicu odakle je do njihovog skrovišta dopro kratak blesak. Holidej je procedio kletvu sebi u bradu jer je, povodeći se za njenim prstom, na vratima kuhinje ugledao čoveka sa keceljom napravljenom od praznog džaka, koji je na očima držao durbin. Teleskop je bio upravljen u pravcu

mesta gde su se nalazili Holidej i Sindi i odblesak sunca je ponovo zaigrao na objektivu.

– Primetio nas je! – ljutnuo se Holidej, a onda brzo doneo odluku. – Ti ostani ovde, a ja ću srediti onu dvojicu!

Ne čekajući ni trenutka, mamuznuo je konja, izvadio pušku iz futrole obešene ispod sedla i poterao konja niz padinu prema dvorištu, bez obzira na kuvareve povike upozorenja čoveku koji je hranio pse. Ovaj se na te povike okrenuo levo-desno i, odbacivši posudu s hranom za pse, potegao svoj „kolt“.

Holidej je prineo pušku ramenu i u trku opalio. Nije pogodio cilj, ali je tane odvalilo nekoliko iverki sa drvene ograde ispred koje je čuvar pasa stajao. Bio je to Mardok koji tek što se vratio sa planine. Videvši napadača koji se brzo približavao, bacio se glavačke na zemlju i ne nišaneći opalio dva metka. Istovremeno se otkotrljao ispod ograde u zaklon na drugoj strani. Psi su se skičeći okupili oko njega, ali ih je Mardok odgurnuo u stranu i kleknuo na kolena. Naslonivši cev pištolja na ogradu, ispalio je brzo tri hica na Holideja koji se približavao najvećim trkom.

Kockar je, međutim, jahao pognut nisko iznad konjskog vrata. Iz te nemoguće pozicije ispalio je na Mardoka nekoliko hitaca iz puške. Punio je cev brzo i vešto, ali su hici ispaljeni neprecizno i jedino su načinili nekoliko rupa na drvenoj ogradi. Prolazeći iza zaklona, iza koga se skrivao Mardok, ispalio je još jedan hitac i Mardok je nabio glavu do zemlje ne stigavši da odgovori na paljbu.

Holidej je projurio kraj njega u pravcu kuhinje.

U međuvremenu kuvar je utrčao u kuću i odmah izašao sa jednom starom ali opasnom dvocevkom u ruka-

ma. Tek što se promolio na vratima, primeo je pušku ramenu i delić sekunde pre nego što je puška pukla kao top, Holidej je trzajem uzde skrenuo konja u stranu. Trzaj je odbacio kuvara koji je posrnuo korak unazad, a Dok se malo sagnuo i opalio držeći pušku jednom rukom ispod konjskog vrata.

Kuvar tek što je bio povratio ravnotežu kad ga je udar taneta poneo nazad do zida kuhinje. Pridržavajući se rukom za vrata, pokušao je da dignu cev dvocevke i ispali drugi metak koji bi sigurno pogodio metu, jer je Holidej bio sasvim blizu, ali je Holidej jednim hicem osujetio njegovu nameru. Kuvar se trgao, okrenuo u krug i pao ničice pored vrata kuhinje. Holidej je u istom trenutku okrenuo konja, jer su mu hici iz Mardokovog pištolja zazujali pored glave. Pribravši se od Dokovog juriša, Mardok je ponovo otvorio vatru na njega.

Kockar je ubacio nov metak u cev i prebacivši desnu nogu preko konjskog vrata skočio iz sedla. Konj je nastavio trk kroz dvorište ali bez jahača. Holidej je svom težinom dodirnuo zemlju i otkotrljao se u zaklon iza staje.

Hitac iz Mardokovog „kolta“ otkinuo je iverku sa drvenog stuba na uglu zgrade. Holidej je potrčao pored zida staje dok nije naišao do mesta gde je nekoliko otkovanih dasaka visilo samo na jednom ekseru. Uklonio je daske u stranu i sagnuvši se ušao u prostranu građevinu. Prišao je duplim vratima pazeći da između njega i ograđenog prostora za pse uvek bude dovoljno bala sa senom.

Mardok je, međutim, još uvek pucao prema uglu staje, ali je primetio kockara u staji baš u trenutku kada je ovaj digao pušku i nanišanio. Iznenadeni Mardok je pao na leđa puca-

jući bez nišanjenja u pravcu mesta gde se nalazio njegov protivnik.

Holidejev metak probio je ogradu i Mardok je jauknuo. Spljošten od probijanja daske, metak mu se bolno zario u bedro. Skočivši sa zemlje gde je ležao, jednom rukom je pritisnuo široku ranu iz koje je mlazem pulsirala krv, a drugom je ponovo digao svoj „kolt“. Ali, uznemireni psi nisu mu dopustili da nišani i ne shvatajući da je u pitanju život njihovog čuvara kevtali su i skakali oko njega. Mardok je ipak ispalio nekoliko hitaca.

Mada nije želeo da proliva krv, Holidej je morao da učutka neprijatnog protivnika. Nanišanio je i prosvirao Mardoku metak kroz glavu.

Holidej je ostao na svom mestu nekoliko trenutaka pažljivo motreći nepomično telo, a onda je pogledom prešao po zgradama. Izgledalo je da na ranču nema više nikoga. Sve je bilo tiho i pusto, a tišinu dana prekidało je samo cviljenje pasa. Došavši do zaključka da nema opasnosti ustao je i lagano zakoračio u dvorište, držeći ipak pušku na gotovs.

Tek što je izašao iz staja, razlegao se pucanj i lomljenje stakla. Dok se u magnovenju okrenuo ka kući i tako stigao da vidi telo nekog čoveka kako mlitavo pada i ostaje da leži nepomično presamićeno preko prozora glavne zgrade. Puška je ispala iz ruku nesuđenog ubice.

Holidej se iznenađeno okrenuo na drugu stranu i ugledao Indijanku na konju. Laganim pokretom ona je spuštala pušku koja se još dimila. Odahnio je s olakšanjem i mahnuo joj rukom u znak zahvalnosti.

Čovek u ogradi za pse ležao je mrtav, a isto tako i onaj poslednji iz kuće koga je pogodila Indijanka. Ali, kuvar je, mada teško ranjen, još bio u životu. Holidej je kleknuo kraj njega, pridigao ga i naslonio na zid. Sindi je

lagano dojahala i ostala na konju, prateći pogledom Doka koji je pažljivo nameštao kuvara.

– Hej, amigo... razdrmaj se malo! – oslovio ga je Holidej.

Kuvar je nekontrolisano zanjihao glavom levo-desno nemajući dovoljno snage da je drži i zastenja. Holidej ga je još jednom kratko, pažljivo drmnuo za ramena.

– Hajde momče, trgni se! Potrebne su mi neke informacije od tebe.

Kuvar je otvorio jedno oko i hrpavo se zakašljao.

Pogledao je Holideja a onda i Indijanku koja je iza njega nepomično sedela na konju.

– Vi... vi ste Holidej? – jedva je prevaleo preko usana krkljajući.

– Da, ja sam Holidej. I nemam ni malo vremena za okolišenje. Gde su Duan i ostali?

Čovek je jedva digao ruku i nejasnim pokretom pokazao u pravcu planine.

– Gore? – upitao je Holidej. – Gde gore?

Ranjenik je opet odmahnuo glavom. – Ne znam. Časna reč. Znam samo da su gore... Duan je pomenuo logor goroseča... pretpostavljao je da će Ket tamo potražiti utočište...

Holidej je upitno pogledao Indijanku. Ona je nabrala obrve kao da razmišlja, a onda značajno klimnula glavom.

– Ako je imao sreće, možda je uspeo da se domogne reke i da stigne do logora. Goroseče bi ga u tom slučaju zaštitile od Duana. Ali, treba preći veliki i težak put da bi se stiglo do njihovog logora... Tako mi se čini.

– Ako je to uopšte moguće, onda je Ket čovek koji će to učiniti – rekao je Holidej. Razmišljajući o tome, okrenuo se kuvaru. – Šta se ovde događalo sa Ketom i senatorom?

– Ne mučite me mister! Ja umirem...

– Nećeš umreti. Uz malo nege preživećeš ovu ranu – rekao je Holidej nemarno. – Previću te pre nego što pođemo, ali samo pod uslovom da mi kažeš ono što želim da znam.

Kuvar se zagledao Holideju u oči i klimnuo glavom kao da se miri sa sudbinom. U nekoliko reči prekidano kašljem i bolovima od kojih mu se lice grčilo u bolne grimase, kuvar je ispričao Holideju sve što je znao o Duanovoj mržnji prema Džonasu Loku.

– Duan neće odustati – završio je kuvar isprekidano dišući. – Neće... ništa ga na ovom svetu neće sprečiti da se osveti.

– Ja ću ga sprečiti – rekao je Holidej ozbiljno. – U redu stari moj, doneću tople vode i platno da te previjem. Izdrži dotle da ne umreš – rekao je i ušao u kuću.

– Ko je ubio Hemonda, hotelskog službenika? – upitala je Indijanka iznenada kuvara.

Ranjenik je bolno zakolutao očima i digao pogled do Indijanke. Pokazao je rukom neodređeno u pravcu ograde za pse. – Mardok. Duan mu je naredio.

Sindi je pogledala u pravcu ograđenog prostora. Sjahala je i uputila se u tom pravcu.

Kada je Holidej izašao iz kolibe, devojka nije bila ne mestu gde ju je ostavio. Dok ju je potražio pogledom.

– Otišla je... kod ograde... za pse – proštenjao je kuvar i Holidej je pogledao u pravcu ograde odakle je dopirao lavež uznemirenih pasa.

Trgao se kada se Sindi naglo uspravila i pogledala ga. Kao da želi da mu nešto kaže, podigla je ruke uvis. U jednoj je držala indijanski nož sa kratkim sečivom, a iz druge je visilo nešto crno i mlatavo. Pri svetlosti sunca ostavljalo je utisak nečega kosmatog.

– Za ime božje – zavapio je kuvar skoro siv u licu. – Pa, ona ga je skalpirala!

XI

Ket i senator su sada bili u nešto boljem položaju, bez obzira na opasnost koja im je i dalje pretila. Nalazili su se u šumi, sneg nije bio tako dubok i, na nekim mestima, koračali su po čvrstoj zemlji. Ostatak čopora se nalazio negde iza njih, ali ih je pratilo na pristojnoj udaljenosti.

Ket još uvek nije bio siguran da pucnji njegovog „menstopera“ nisu upozorili Duana na njihov položaj. Činjenica da se Duan od toga momenta nije pojavio, nikako nije značila da nije čuo pucnjavu i da već ne jaše planinom u pravcu odakle su se pucnji čuli. Potera bez milosti možda je bila u toku.

Duan i njegovi ljudi su zaista i jahali u pravcu puta kojim su se kretali begunci, goneći oprezno konje planinskom padinom. Dubok sneg dopirao je konjima do grudi, i takav je ostao sve do krvavog razbojišta iznad granice šume. Gonioci su se okupili oko mrtvih vukova čiji su nepožderani ostaci ležali razbacani po okrvavljenom snegu i Duan je lagano klimnuo glavom.

– Za ovo je morao da utroši mnogo municije, vidite li? Onaj par vučjih lešina je potpuno izrešetani i pokidani olovom.

– To je mogla da napravi samo krupna sačma kakvu upotrebljava onaj kepec – primetio je Hog.

– Da. To znači da im je ostalo sasvim malo municije. Nisu imali vremena da zastanu i ulove za hranu, a neotopljen sneg ne može da utoli žeđ čoveku koji nije ništa pio ceo dan... Pogotovu ako taj ima oderana leđa od bičevanja.

– Eno njihovih tragova – pokazao je Hog prstom na prtinu u snegu.

– Izgleda da su se uputili u pravcu reke – primetio je Volf. Nasmejao se kratko iskezivši pri tome bele vučje zube. – Ako je tako, onda ih imamo u šakama. Do reke nema drugog puta sem preko onog prevoja, a onda pravo dole. Kad smo već tu, mogli bismo da im pomognemo da dođu tamo kuda su naumili.

Dodirnuo je vođicama konja po vratu i poterao ga kroz retku šumu. Hog i ostali su pošli za njim.

Ketov trag nije bilo teško pratiti jer ovaj nije imao vremena da ga prikrije. Pretpostavljao je da su gonioci sasvim sigurno čuli pucnjavu i želeo je samo da ih od Duana i njegove bande razdvaja što veće rastojanje. Ako nađu razbojište i mrtve vukove, a nije ni najmanje sumnjao da će ga naći, znaće kojem su se cilju uputili, pa je bilo malo, bolje reći nimalo, koristi od zametanja traga. Naprotiv, zadržavanje im je moglo naneti štete.

Duan je jahao malo ispred svojih ljudi, obuzet žudnjom da prvi ugleda begunce i uzme ih na nišan. Nije mario ako bi se desilo da Ket padne pogođen u bekstvu, ali je želeo da senatora dočepa živog. Hteo je da se čovek koji je usmrtio ili skrivio smrt njegove braće, a njega poslao u zatvor na mnogo godina, namuči, da pretrpi mnogo patnji i muka pre nego što ga na koncu likvidira.

– Eno ih! – uzviknuo je iznenada i zategao vođice. Prstom je pokazao kroz retku šumu.

Oko milju ispred njih, a možda četiri stotine metara niže niz padinu, videla su se dva čoveka koji su posrćući gacali kroz dubok sneg na koji su iznenada naišli. Posle vetra koji je cele noći duvao sa vrhova, sneg u udoljici bio je dubok do pojasa, i nedovoljno tvrd da izdrži težinu čove-

ka, zbog čega su begunci svaki čas propadali u meku prašinu belinu.

Čim je primetio na kakvu su prepreku naišli, Ketu se ona nije dopala. Izgubio je nekoliko minuta u razmišljanju šta da radi. Samo jedan pogled na padinu uverio ga je da nema izbora. Padina se spuštala suviše okomito da bi se mogao nadati da će silazeći niz nju, sa ranjenim čovekom obešenim o vrat, moći da ostane na nogama. Sam, dobro pripremljen i u dobroj kondiciji možda bi uspeo da prođe, uz pomoć svojih ruku, kolena i prstiju. Ali ovako ne.

Ne, morao je da se uputi preko snega i da Loka vuče za sobom.

Ali, drugog puta nije bilo!

Sem toga, iza snegom zasutog propusta videla se šuma prošarana žbunjem i sasvim malo snega, sve do ivice jednog prevoja iza koga se teren spuštao naniže. Nije mogao da vidi šta se iza prevoja nalazi i koliko je teren s one strane strm, ali je primetio belasanje reke koja je vijugala kroz tamnozeleno kompleks stoletne zimzelene šume. Pravac kojim su pošli, dakle, vodio je u pravcu Lavake, a kada se jednom dočepaju reke neće biti teško da nađu nešto što bi moglo da ih odnese niz vodu do strugare koja je bila cilj.

Doći do reke, međutim, neće biti lako.

Prasak puške prolomio je tišinu na padini i odjeknuo na strelastim planinskim vrhovima. Odjek je skoro zamro pre nego što je pušcano zrno sikući proseklo vazduh i zarilo se u sneg na nekoliko metara od Keta. U snegu do pojasa, mogao je samo da se zgrči i pogleda iza sebe uz padinu.

– Do đavola! – izletelo mu je sa usana. – Duanova banda!

Jedan visoki konjanik, očigledno Duan, držao je pušku u rukama i sada ju je primeo ramenu, nišanio neko-

liko trenutaka i ispalio drugi hitac. Tane nije palo ništa bliže nego prvo.

I ostali konjanici su ispalili plotun na begunce, ali očigledno bez naročite želje da u to ulože naročitu pažnju. Tanad su se zviždući razletela tamo-amo po udoljici i pala daleko od cilja.

– U nevolji smo, senatore, nema razloga da se zavaravamo i pričamo drugo! – konstatovao je Ket, naležući spremno na sneg ne bi li ubrzao probijanje.

– Ostavi me, Džone – rekao je Lok odupirući se Ketovom naporu da ga povuče za sobom.

Rendžer je samo pojačao zagrljaj i nastavio da ga vuče. – Ne rastavljamo se sada! Ukoliko duže ostanemo ovde na čistini, utoliko ćemo biti bolja meta!

Senator je uvideo mudrost Ketovog zaključka. Zakoračio je ukrućenim, utrnutim nogama i počeo da se probija kroz udoljicu, pomažući Ketov napor koliko je mogao. Ket je istovremeno krajičkom oka pratio Duana i njegove ljude kako cik-cak linijom silaze niz padinu do jednog mesta znatno ispod onog gde su bili nekoliko minuta. Stigavši do tog mesta, konjanici su zastali, uzeli puške u ruke i ispalili plotun, ovaj put znatno bliže nego prvi put. Od udara tanadi begunce je zasula sitna snežna magla.

Ali, Duan je bio nestrpljiv i nije se zadovoljavao time da begunce gađa iz daljine. Pojahao je konja i pozvao svoje ljude da ga prate. Nekoliko desetina metara sve je išlo fino i konji su meko gazili kroz sneg koji im je dopirao jedva do polovine nogu. Ali, iznenada, udoljica se naglo produbila i za tren oka iznenađeni konjanici su se razrogačenih očiju morali boriti da umire svoje konje koji su njištali, uzimali pred nesigurnim tlom i propadali u sneg do iznad prsa.

Ali, posle prvog iznenađenja konji

su se smirili i gonjoci su nastavili da napreduju polako i bez zastajanja, metar po metar. I tako lagano prelazili su za isto vreme ipak veće rastojanje nego begunci pešice. Rastojanje među njima je počelo da se smanjuje. Ket je upinjao svu snagu, vukao, probijao se. Lok mu je u tome pomagao koliko je mogao. Trudio se da plegne po snegu i klizi po površini, a ne da gaca prtinom koju je Ket napravio. Bilo je to lakše za Keta i njega, ali znatno opasnije, jer je ležeći na snegu poput saonica pružao Deanovim ljudima veću metu. No, ovi su bili suviše zauzeti svojim konjima i nastojanjem da pređu udoljicu, uvereni da će stići begunce pre nego što dođu do kraja snežnog pokrivača, da nisu ni pomišljali na pucanje.

Odjednom je uvala postala plića, i Ket je pod čizmama osetio čvrstu stenu. Posle par učinjenih koraka sneg im je dopirao jedva do iznad kolena. Pribojavao se da mesto na koje su naišli nije neka izolovana stena, ali ga je sledeći korak odveo još više u još plići sneg.

Duan je to video i lice mu se smračilo. Skinuo je pušku iz futrole i opalio, ali bio je to brzo ispaljeni hitac, bez nišanjenja i tane je proletelo daleko od cilja.

Ket je zastao, duboko udahnuo vazduh nekoliko puta nastojeći da se izduva, i uspostavi kontrolu nad ritmom disanja, a zatim je prislonio cev pištolja na izdignutu levu podlakticu. Sada su na snežnoj belini koritaste udoljice konjanici predstavljali veliku, pogodnu, laku metu.

Ketov revolver je planuo i jahač pored Duana je jauknuo i skotrljao se iz sedla, hvatajući se zgrčenim prstima za rame. Ket je još jednom opalio i Duanov konj je ustuknuo, ispravio se na zadnje noge i zbacio svog jahača, dok mu je iz čela liptala krv. Duan

je jedva uspeo da se otkotrlja u stranu i spase život, ali je zato ispustio pušku koja je ostala zatrpana negde u dubokom snegu. Umakavši srećno gaženju, rančer se teturao po snegu pokušavajući da dohvati vođice konja svog ranjenog pratioca. Ostali pratioci su se okrenuli i razbežali kud koji je mogao od dubokog snega koji ih je usporavao.

Našavši se nemoćni pred opasnim strelcem, ostali jahači su pripucali, ali na brzinu i bez nišanjenja ispaljeni hici proletali su daleko od Keta i senatora. Ket je, međutim, pre toga oborio još jednog konja, a onda prekinuo paljbu.

Dok je na snežnoj poljani vladala zabuna, Ket je uspravio Loka na noge i tako su se obojica posrćući uputila ka ivici prevoja nadajući se da sa druge strane prevoj neće biti previše strm. Sneg je na njihovom putu bio vrlo plitak, tek nešto iznad članaka i, mada su se u toku hodanja dva puta okliznuli i pali, odmicali su dosta brzo. Stigavši do prevoja pogledali su na drugu stranu i Ket se ohladio.

Iza prevoja spuštala se strma litica rečne doline. Litica je padala skoro vertikalno do prvog ravnog ispupčenja negde stotinu pedeset metara niže, a zatim još isto toliko do linije tamnozelenog visokog zimzelenog drveća koje je zaklanjalo reku. Zadihan, promrzao, drhteći od uzbuđenja, Ket je za trenutak u očajanju sklopio oči. Klečao je na ivici bezizlaznog ponora. Jedino ispupčenje koje je kao bradavica štrčalo iz okomite litice bio je jedan uzan ispust zaklonjen blagom krivinom litice nekih petnaestak metara niže, ali je bio uzan i kako se činilo nije nikuda vodio.

Iza njih Duan i njegovi ljudi su se u međuvremenu pribrali i ponovo krenuli u poteru.

– Izgleda da nam je ovo kraj, sena-

tore – rekao je Ket ozbiljno. – Povući ću za nama onoliko ovih nitkova koliko budem mogao, ali neću da od vas pravim budalu i da vam pričam da će svaki moj metak pogoditi. Ruka mi nije toliko sigurna.

Ket se osvrnuo. Duan je ponovo seдео u sedlu, a na namrgođenom licu mu se ogledala mržnja. Za njim je preko udoljice jahao ostatak njegove grupe. Za nekoliko minuta izaći će na tvrdo tle i prići će nadomak „menstopera“.

Ket se okrenuo licem ka dolazećim napadačima i nogama potražio u snegu solidan oslonac. Nije bilo nikakvog većeg kamena, ili stene ili čak i ulegnuća u zemlji iza koga se mogao zakloniti. Morao je da prihvati borbu tu gde se našao, na ivici ponora starog kao večnost i da pokuša da pošalje u smrt što više Duanovih ljudi.

Ako ne padne pogođen pre nego što mu nestane municije.

Odjednom, kao da se zemlja pod njim otvorila. Čizme su mu propale kroz sneg i ostale da vise u vazduhu. To se desilo tako brzo i neočekivano da Ket nije imao vremena da vrati ravnotežu. Ruke je instinktivno digao uvis kao da želi da se za nešto uhvati. Osetio je da ga je senator grčevito zgrabio, a zatim su obojica počeli da padaju kroz vazduh dok su se za njima od litice odbijali komadi snega.

XII

Reka Lavaka bila je zakrčena nagomilanim deblima. Iza nagomilanih brvana stvorilo se jezero dugačko pola milje i voda je lagano ali stalno rasla. Na nekim mestima voda se prelila preko obale i razlila u ravnicu, nadirući kroz šumu i podrivajući korenje visokih stabala.

Strugara je bila izrađena neposredno iza jedne široke okuke gde je

reka sporije tekla i gde su plitke peščane obale omogućavale lak prilaz vodenom toku. Iznad tog mesta rečna matica je bila jaka kao i gore, više, gde je reka tekla kroz planinu. Na putu od izvorišta pa do strugare reka je preskakala nekoliko manjih vodonosnica, jedan niz većih brzaka, a dva druga manja i sporija. Posle toga je rečno korito postajalo dublje, prolazilo je kroz već formiranu dolinu i voda je tekla između obale obraslih gustom šumom. Za goroseče je bilo sasvim jednostavno da na takvom mestu seku drvo, očiste debla od grana, izdvoje najzgodnije i najkorisnije delove drveta i otkotrljaju ih do reke. Malo muke i veštine sa splavarskom motkom i deblo bi se našlo u matici koja ga je nosila do strugare na okuci reke nekoliko milja dalje niz vodu.

Ali, desilo se nešto nepredviđeno kao što se desi u svakom poslu, a naročito kada je u pitanju voda. Ili je matica bila jača nego normalno, ili je vodostaj opao i učinio reku mestimično plićom nego što je trebalo. U svakom slučaju, matica je počela da zanosi stabla bliže prema obali i da ih izbacuje iz svog toka u plićak. U prvom momentu to je ostalo neprimećeno, a onda su se debla nasukana u plićak toliko proširila da su se za njih počela zakačinjati i ona koja su, inače, plovila uobičajenim putem niz rečnu maticu. To se nastavilo sve dok na kritičnom mestu nije došlo do zagušenja rečnog toka. Obaveštenje o tome stiglo je na mesto seče suviše kasno da spreči da stotine okresanih debala bude gurnuto niz obalu u vodu.

Debla puštena u reku plivajući niz maticu brzinom rakete naletala su na prepreku pred sobom i nadzornik strugare se izvesno vreme nadao da će od siline tih udara brana nagomilanih stabala popustiti i da će sve za-

jedno ipak otplivati do strugare na finalnu obradu. Ali, nasuprot očekivanju, udarci kao da su ojačavali već stvorenu prepreku i stotine debala su se naslagala u gomilu koja se za kratko vreme napravila kao hrpa izukršanih i bez reda nabacanih šibica. Oslobođenje pojedinih stabala iz te gomile postalo je opasno čak i za iskusne goroseče i splavare koji su mogli da hodaju po plivajućem deblu zavijajući cigaretu, a da pri tome ne prospu ni trunku duvana.

Verovatno da je celu zbrku držalo samo pola tuceta isprečenih stabala. Ako bi se ta debla mogla pokrenuti i pustiti niz reku, to bi oslobodilo i ostala, naslonjena na njih i dozvolila im da otplove dalje i završe svoj put do strugare. No, nevolja je bila što su ta debla obično bila negde odozdo i čovek je opasno rizikovao život ako je hteo da se zavuče ispod gomile i kukom izvuče uzročnika cele nevolje. No, ako bi ih srećom našao, mogao je da ih veže konopcem i uz pomoć konjskih zaprega takvi bi komadi bili povučeni posle čega je, ponekada, cela masa ponovo kretala niz vodu. Ako konjska snaga nije bila dovoljna i ako je strugara bila u blizini, za izvlačenje su korišćene parne mašine ili druge mašine na pogon.

Ako prepreka nije mogla da se ukloni na taj način, jedino preostalo sredstvo bilo je postavljanje dinamita i dizanje brane u vazduh.

Nijedan malo ponosan goroseča nije laka srca pribegavao tom postupku i pribegavao mu je samo kao krajnjem izlazu. Dizanje u vazduh nago-milanih debala značilo je uništavanje građe, lomljenje mnogih s mukom oborenih stabala, katkada skoro svih, ili većine stabala ako je čovek koji je postavljao dinamit bio suviše izdašan u odmeravanju postavljene količine. Posao goroseča bio je da obore i stru-

žu građu a ne da širom zemlje stvaraju gomile nekorisnih iverki i cepanica. Stoga je postavljanje dinamita bilo nešto drugo što pravi goroseča nije voleo da radi.

Ali Morgan Kol, nadzornik novoformirane Kolorado-Sijera drvene kompanije na reci Lavaka nije video drugi način kako da ukloni nastalu prepreku. No, pri miniranju u opasnost bi došla zgrada strugare i mašine u zgradi. Čvrstina kojom su debla ležala zakačena i izmešana i koja su se, što je još gore, zbog snage matice sve više i više utiskivala i gomilala u kompaktnu masu, iziskivala je veliku količinu dinamita da bi se breša stvorila. A niko živi nije mogao sigurno da kaže gde će se sručiti desetina tona drveta ako jednom polete u vazduh.

Taj problem zaokupljao je Kola u momentu kada su se iz pravca strugare pojavila dva jahača. Nadzornik je glasno opsovao. U ovom trenutku je najmanje želeo da ima neprilike sa ljudima sa ranča „Dijamond-D“. Ali, čekaj malo... jedan od tih jahača bila je žena. I što je još interesantnije ta žena je ličila na Indijanku.

Ispravio se i vešto namestio nogu u polučizmi na klizavo deblo i zakrili oči šakama da bi bolje osmotrio Holideja i Sindi koji su obalom jahali ka mestu gde ga je očekivala grupa radnika. Trebalo je da donese odluku šta da se radi.

Kol je prešao na jedno pokretno deblo i instinktivno raskrečio noge radi ravnoteže. Sa rukama na kukovima, posmatrao je grupu svojih ljudi koji su razgovarali sa pridošlicama. Ne mogavši da se uzdrži, nadzornik je opsovao i pošao deblom ka obali, dajući znak ljudima koji su sa njima stajali na gomili debala da pričekaju dok on vidi šta se događa na obali. Kol je majstorski skočio nekoliko puta sa debala na deblo i našao se na jed-

nom peščanom nanosu. Žurnim koraćima odmah se uputio pravo Holideju i Indijanki.

– Šta se ovde događa? – upitao je oporo.

Holidej je naslonio ruku na bedro i tvrdim pogledom sivoplavih očiju pogledao goroseću. – Tražimo Volfa Duana i njegove ljude – odgovorio mu je.

Kol se namrštitio. – Nisu ovde. Ko ste vi, uostalom?

– To je dugačka priča, ali u svakom slučaju nismo njegovi prijatelji – rekao je Holidej.

Nadzornik je pogledao Holideja. Na kraju se okrenuo devojci.

– Vi ste iz hotela?

– Da, ali trenutno pomaže meni – odgovorio je Dok umesto devojke. – Duanovi ljudi gone dvojicu mojih prijatelja. Jedan od njih je ranjen... a možda i obojica. Pobjegli su od Duana u Sieru, ali su kasnije verovatno došli na ideju da u vašem logoru potraže zaštitu.

Kol je stisnuo usne. – Čujte, mister. Sa Volfom Duanom imam već dosta sopstvenih neprilika i nemam nameru da sebi navlačim još veću.

– Šta to znači? Jeste li odbili da ih prihvatite ili ćete odbiti da im pomognete ako se pojave?

Kol je pocrveneo. – Ta dvojica se nisu ovde pojavila. Bar za sada. Sem toga, suviše sam zauzet da stojim ovde i čekam da nekoga nanese vetar. Treba da raščistimo zbrku na reci.

Holidej ga je ozbiljno pogledao. – Dobro. Ali, ako se pojavi neko po imenu Ket, a ja čujem da ste ga ostavili vuku u čeljusti, vratiću se da se obračunam s vama.

Kol je još više pocrveneo. – Nisam rekao da ću to učiniti – promrmljao je. – Rekao sam samo da imam dosta svojih sopstvenih briga. Nadam se da se vaš prijatelj neće pojaviti, mister.

Ali, ako se ipak pojavi, a Duan mu bude za repom... – Kol je slegnuo ramenima. – ...Mislim da ću za njega učiniti ono što budem mogao.

– Za vas bi bilo dobro da učinite – rekao je Holidej kratko. Zatim je širokim pokretom ruke pokazao na nagomilana debela koja su se pružala četvrt milja uzvodno. – Nameravate li da to dignete u vazduh?

– Izgleda da ćemo morati! – uzdahnuo je Kol. – Biće potrebna velika količina dinamita.

– Zašto ne upotrebite nekoliko manjih punjenja?

Kol je nabrao obrve kao da razmišlja. Pažljivo je gledao gomilu. – Suviše je gadno napakovana.

Holidej izgleda nije bio baš uveren u ono što je nadzornik rekao. – Video sam jednu još veću i goru gomilu. Nadzornik je hteo da se postavi velika količina eksploziva, ali se jedan stari Francuz iskrao i dok je nadzornik spremao eksploziv, postavio je šest malih mina. Aktivirao ih je i uklonio branu, a da nije uništeno skoro nijedno deblo.

– Znam, to uspeva. Ponekad. Ali, ovaj put ne bi pomoglo. Debla su od pritiska potonula u vodu. Eksploziv bi morao da se postavi vrlo duboko.

– Postoji jedan stari engleski način za podvodno miniranje. Oni su se dosetili da dinamit ili barut stave u bure i da fitilj omotaju u krug sa unutrašnje strane bureta. Onda su zapalili fitilj i zatvorili bure čepom ili voskom. U buretu je obično bilo dovoljno vazduha da fitilj dogori do kraja.

– Čujte, pa to mi zvuči mnogo pametno! – uzviknuo je Kol. – Ako bih mogao da postavim dinamit dovoljno duboko par malih eksplozija pokrenule bi branu!

– Morate da privežete burad da ne isplivaju – upozorio ga je Holidej. – Sem toga, potrebno je mnogo ekspe-

rimentisanja da bi se odmerila tačna dužina fitilja. Suviše kratak fitilj i... – Digao je pogled ka nebu, ne nalazeći da je potrebno davati neko detaljnije objašnjenje.

Kol je sa razumevanjem klimnuo glavom. – Mister, možda ste mi dali odgovor koji sam tražio. Ne treba da brinete ako se vaš prijatelj pojavi. Duan neće staviti svoje šape na njega, dajem vam reč.

Holidej je klimnuo glavom i počeo da okreće konja, ali je zastao kada je ugledao dvojicu konjanika koji su izjahali iz šume i punim trkom se uputili ka strugari. Mahali su rukama i Kol im je odgovorio mahanjem. No, namrštio se kada su konjanici u trku stigli do strugare i sjahali. Jedan od njih, krupan, bradat, širokih mišićavih ramena, prišao je Kolu i radoznalo se zagledao u Holideja i Indijanku.

– Šta se desilo Džede? – upitao je Kol.

– Bili smo gore uz reku i motrili da još negde ne dođe do zagušenja, kao što si rekao, kad odjednom začusmo pušcanu paljbu – ispričao je Džed bez zastajkivanja. – U prvi mah je izgledalo da pucnji dopiru odozgo iz doline, ali se ispostavilo da je to odjek pucnjeva negde pri vrhu. Dva begunca su se borila protiv jedne grupe za koju bih rekao da su Duan i njegovi ljudi. Nekako se desilo da su pali u provaliju.

Holidej se neprijatno trgao, a Kol je tiho zviznuo i pogledao iskosa kockara. – Žao mi je. Izgleda da je sa vašim prijateljima sve svršeno. Provalija je duboka više od tri stotine metara. To je velika visina.

– O, ne, nisu pali do dna, Morg – nastavio je Džed. – Nekim slučajem su se zakačili na jedan ispust – nekih petnaestak metara ispod mesta odakle su pali. Ali, izgleda da je na njih

pala čitava tona snega. Ispust je zakrčen i ne mogu nigde da maknu.

– A šta je sa Duanom i njegovim ljudima? – Kratko je zapitao Holidej.

Džed ga je pogledao i neodređeno slegao ramenima.

– Ostali su da stoje na vrhu i pilje niz liticu. Mi smo pobjegli pre nego što su nas приметили. Nalazili smo se na terenu koji Duan smatra da pripada njemu, a Kol nam je rekao da ne pravimo više gužve i neprilike nego što već imamo.

– Mislite li da su još uvek živi na tom ispustu u steni?

Džed je opet neodređeno slegnuo ramenima. – Tamo gde su pali ima mnogo snega koji je ublažio pad, kako bih rekao. Ali ako su živi, mora da im je vraški hladno.

– Ima li nekog načina da se iz doline dođe do tog ispusta?

Kol i Džed su se pogledali a onda obojica zavrteli glavom. – Ne znamo. To je Duanov teren i mi tamo nismo zalazili. Ako postoji neka staza sa vrha ili iz doline, onda to zna samo Duan. Mi ne znamo. Žao nam je.

Holidej je stisnuo usne. – Kako odavde mogu da dođem do tog mesta?

Kol je pokazao rukom uz reku. – Pođite samo sedam do osam milja uzvodno. Džede, pokaži im. Uputi ih na pravi put i onda se vrati nazad. Dići ćemo u vazduh ovo zagušenje.

Holidej je klimnuo glavom u znak zahvalnosti i Džed je ponovo uzjahao konja. Kockar i Indijanka su okrenuli svoje konje i pošli za snažnim gorosečom uz obalu planinske rečice.

XIII

– Hoću da znam da li su još živi! – prasnulo je Volf Duan i vetar je brišući poneo reči sa njegovih usana crvenih od ujedanja, ledeći istovremeno

suze jeda i besa koje su mu se slivale iz očiju.

Duan je stajao na ivici provalije i buljio u kameni ispust petnaestak metara niže u gomilu snega koja je po svemu sudeći pokrivala tela Keta i senatora Džonasa Loka. Gonioci nisu bili sigurni da su begunci pali na ispust, ali najverovatnije da se desilo baš tako. Zato su dugo stajali na vrhu provalije i čekali da pod snegom otkriju neki znak života, ali do tada se ništa nije pomaklo. Duan je postajao sve nestrpljiviji i sve ljući zbog pomisli da ga je puka slučajnost lišila zadovoljstva da svog starog neprijatelja umori laganom smrću.

Ljutitog pogleda okrenuo se svojim ćutljivim nespokojnim pratiocima.

– Hog, daj konopac. Spustićeš se niz liticu.

Hog se trgao. – Ne, ja Volfe. Do vraga, čoveče, pa znaš i sam da mi je noga povređena.

Duan je zažmirio očima kao tigar koji skače na plen. – Ti si doveo Keta na ranč. Da to nisi učinio senator bi i sada bio u kolibi. Zato ćeš ti sići dole i proveriti da li su još uvek živi ili nisu!

Hog je prebledeo. – Sto mu muka, Volfe, ja ne podnosim visinu. Hvata me vrtoglavica. Sem toga... smetaće mi ova noga. Boli me kao da se raspada. Ako budem morao da se njome oslanjam na liticu dok se spuštam, može se desiti da promašim oslonac i padnem.

Volf Duan je podigao cev puške i dodirnuo Hoga u bradu. Oči su mu ubistveno i nepomirljivo sijale.

– Uzmi konopac, Hog – rekao je tiho. – Odmah. Ili ću ti metkom prosvirati glavu.

Hog je progutao pljuvačku i prošarao pogledom po ostalima, ali svi su njegov pogled dočekali tupo, bez izraza, zadovoljni što na njih nije pao

izbor da se spuste u provaliju. Odmakao se od pušćane cevi i klimnuo glavom, u znak pristanka, a onda lagano odgegao do konja koji su spuštenih glava kunjali na vetru, zbijeni jedan do drugog. Uzeo je svoj laso, a onda sa najbližeg konja uzeo još jedan.

Zatim se vratio nazad do mesta gde je Duan nepomično stajao i napereonom puškom ga držao na oku.

– Trebaće mi više nego jedan konopac, čini mi se – promućao je Hog nameštajući krajeve konopca da bi ih privezao.

– Dobro pazi da čvrsto vežeš čvor – rekao je Duan cinično. – Visićeš na visini od tri stotine metara.

Hog ga je oštro pogledao. – Nije potrebno da me na to podsećaš.

Ruke su mu drhtale i on je progundao psovku. Privezao je krajeve konopca u čvrst čvor, a zatim je stao na jednu stranu konopca, a drugu potegao rukom da isproba čvrstinu čvora. Cimnuo je kratko nekoliko puta da bi ga bolje stegao, a onda, zadovoljan rezultatom, pogledao oko sebe da bi našao pogodno mesto gde bi mogao da ga veže.

Četiri metra od ivice provalije nalazila se jedna mala stena. Hog joj je prišao sa konopcem u ruci, ali je, pre nego što je počeo da ga vezuje, okrenuo i pogledao Duana. Zaustio je da nešto kaže, ali ga je jedan pogled na hladno, nepopustljivo lice njegovog gazde uverilo da bi bilo gubljenje vremena pokušavati da se on nagovori da promeni mišljenje. Uzdahnuvši, osećajući u stomaku mučninu pri pomisli da će se spustiti u provaliju, Hog je čvrsto vezao konopac za stenu. Nije se žurio. Nekoliko puta je isprobao čvrstinu konopca i čvora, jer je znao da mu od njega zavisi život.

– Imaš li revolver? – upitao je Duan.

Hog je klimnuo glavom, pljesnuo se

rukom po jakni ispod koje je visio opasač sa pištoljem.

– Nemoj da ga upotrebiš ukoliko ne budeš primoran – naredio mu je Duan. – Ako su živi, onda neka ostanu u životu, jer mi takvi i trebaju. Čak iako su povređeni i na smrti, postaraću se da im smrt usporim i otežam.

Hog je klimnuo glavom i pustio konopac niz leđa od ramena do ispod druge ruke, pošto ga je prethodno vezao sebi oko struka. Pogledao je ostale, ali su svi stajali i posmatrali ćutke šta radi. Na ranču „Dijamond-D“ nije bilo „prijatelja“. Hog je neodređeno klimnuo glavom, ali nikom posebno, i prišao ivici ponora. Bacivši kratak pogled u provaliju koja je zjapila pod njim, trenutno je sklopio oči, ali je odmah usredsredio pogled sa bezdana na mali ispust pokriven snegom koji mu je bio cilj.

Negde na tom ispustu, pod gomilom snega, nalazili su se Ket i senator Džonas Lok. Da je zavisilo od njega, oni bi ostali tamo gde su. Ako su još živi, smrznuće se. Ako nisu živi, mesto gde su ležali bilo je isto tako dobro za grob kao i svako drugo. Da li će neko počivati na jednom ili drugom mestu za onog ko je mrtav, a i za Hoga, bilo je sasvim svedjedno.

– Kreći! – dreknuo je iznenada Duan i Hog je duboko uzdahnuo vazduh i počeo lagano da popušta konopac. Oslonjen na užice koje je lagano klizilo niz leđa, odbijajući se nogama od litice, Hog je počeo spuštanje. Njegova povređena noga nije mogla da podnese mnogo tereta, i on je napravio bolnu grimasu, jer se bol od stopala prenelo do kuka.

Hog se lagano i oprezno spuštao niz provaliju, stisnutih zuba, želuca stisnutog od straha. Na ivici litice iznad njega stajao je Duan sa puškom u naručju, prateći bez reči kritičkim okom svaki njegov pokret. Ostali su

samo bacili kratak pogled za njim, a onda se povukli dalje od provalije. Niko nije voleo da bude suviše blizu ivice ponora: svojim očima su videli kako je tle propalo pod Ketovom i senatorovom težinom.

Znojeći se, dahćući i stenjući od umora, Hog je zastao na polovini puta. Pogledao je gore i odmah okrenuo glavu, jer je kretanje oblaka stvaralo utisak kao da se litica ljulja. Pogled nadole nije donosio nikakvo poboljšavanje, jer je konopac na kome je visio počeo da se vrti što je u njemu izazivalo osećaj nesigurnosti.

Zažmirio je kratko i opet pogledao u liticu udaljenu od njega nekoliko stopa. Pokušao je da nogama zaustavi okretanje, ali ga je bol u nozi, oštar kao ubod noža, naterao da jaukne.

– Spuštaj se, do vraga, šta si stao! – viknuo je Duan i Hog je klimnuo glavom popuštajući konopac koji je držao u rukama. Lagano, stopu po stopu, kliznuo je kroz vazduh ka snegom zatrpanom ispustu.

Na tom mestu litica se blago krivila i Hog se spustio ispod krivine dolazeći na taj način u položaj da ga bolje osmotri. Ispust je bio pokriven snegom, plićim na delu uz liticu i Hog je zaključio da je to sneg koji je napadao, a ne onaj koji je sa ivice litice pao pod Ketovom i senatorovom težinom. Taj sneg koji je pao, ležao je nagomilan na spoljnoj ivici ispusta i sa udaljenosti na kojoj se nalazio, video je jasno jednu nogu i jednu ruku koje su virile ispod gomile. Koliko je mogao da vidi, činilo mu se da u njima prepoznaje senatorovu nogu i ruku, ali nije bio siguran u to. U svakom slučaju, čovek kome su pripadale nije se micao.

Hog je zastao malo u vazduhu, okrenuo se tek koliko je pogledom obuhvatio ceo ispust, tražeći da vidi bilo kakav trag Ketu. Možda je ren-

džer ležao zatrpan snegom. No, odmah zatim ga je ugledao, ispruženog na ivici gomile, nogu pokrivenih naslagom snega, gornjeg dela malo izdignutog na gomili, glave opet skoro pokopane, jedne ruke mlitavo opuštene preko hladnog kamena, prstiju zgrčenih u šaku. Druga ruka mu se nije videla, jer je verovatno bila pokrivena snegom.

Hog je pogledao uvis i nekoliko grudvica snega ovlaženog trenjem užeta i toplotom sunca, palo mu je na lice.

– Izgleda da su mrtvi! – doviknuo je. – Upola su zatrpani i ne miču se. Nijedan od njih!

– Siđi dole i uveri se da se ne varaš! – naredio mu je Duan.

Hog je uzdahnio i popustio konopac. Lagano se spuštao niz krivinu na litici. Nije to bilo neka velika krivina, ali dovoljna da onima koji su stajali na vrhu litice onemogućiti potpuniji pogled na ispust. Ketov i senatorov pad na ispust, pri postojanju krivine bio je čista sreća. Po svim pravilima logike trebalo je da ih tone snega koje su se pod njima srušile ponesu u provaliju. Ali, nekom nepredvidivom srećom, masa snega ih je u padanju odbacila na jedino čvrsto uporište koje je sprečilo njihov pad.

Davolska sreća, bez sumnje, mislio je Hog. Ta njihova sreća zadala je njemu više posla i to vraški teškog i opasnog posla. A još mu je preostalo da se uz konopac vrati gore, što nije ni računao.

Skočio je na nagomilan sneg i odmah grčevito stisnuo rukama konopac, jer je osetio da sneg pod njim popušta. Nekoliko kubnih metara snega kliznulo je niz ivicu ispusta. Ostao je da visi u vazduhu prateći pogledom grudve snega koje su se nekoliko puta odbile od litice i najzad završile put u podnožju. Odhuknuvši duboko, Hog

se zaljuljao i stupio na čvrstu stenu. Zadržao se jednom rukom da visi sve dok se nije uverio da stoji na čvrstoj podlozi, a onda se lagano ispravio.

Budući bliži senatoru, kleknio je pored njega i rukama uklonio sneg sa Lokove glave i ramena. Morao je da proveriti da li je senator živ ili nije. Nekim čudom, Lokova glava nalazila su u nekoj vrsti vazdušnog džepa formiranog između ruku koje je ispružio ispred lice da bi se zaštitio i ramena, i njegovo lice pokrivao je sasvim tanak sloj snega. Hog se iznenadio kada je iz poplavelih nozdrva čuo slabo šištaćevo disanje i odmah je sa Loka očistio ostatak snega i okrenuo ga na leđa. Sa bledosivih usana otelo se slabo ječanje, ali sem toga, senator nije pokazao nikakav znak svesti. Hog se ispravio, sumnjičavo zviznuo i uzevši konopac čvrsto u ruke izvirio sa ispusta ka vrhu litice gde je stajao Duan.

– Lok je još živ ali ne verujem da će još za dugo – doviknuo je.

– Živeće dovoljno da ga dopremimo ovamo gore – odgovorio je Duan hladno.

Hog je kratko odmahnuo rukom i vratio se na sigurniji deo ispusta. Prišao je mestu gde je pod gomilom snega ležao Ket, ali sa daljine nije mogao da zaključi da li diše ili ne, jer mu je nakrivljeni šešir upola sakrivao lice. Hog je stajao pored Ketovog poluzatrpanog tela i usne su mu se mrsko stisnule.

Ranjena noga je zbolela. Zbog ovog patuljka od čoveka morao je da rizikuje život i da se spušta u ovaj pakleni ponor. Svemu je on kriv. Nije trebalo da ga dovodi na „Dijamond-D“. Pametnije bi bilo da ga je odmah likvidirao.

A onda mu se lice iskrivilo u zloban osmeh. Digao je nogu s namerom da zgazi potkovanom čizmom mlitave,

zgrčene prste koji su izvirivali iz snega.

– Odmah ću se uveriti da li si živ ili ne, mister! – progundao je sebi u bradu i spustio nogu.

Gomila snega se iznenada raspršila na sve strane i iz nje je iskočio Ket, a u njegovoj desnoj ruci do tada sakrivenoj snegom, crneo se zapet revolver „menstoper“, koji nije ispustio ni u momentu kada je pao s litice u ponor.

Hog je kriknuo, ustuknuo par koraka i zbunjen Ketovim manevrom, mašio se revolvera. „Menstoper“ je grmnuo i poskočio u Ketovoj smrznutoj ruci, ali je zrno ipak poletelo ka cilju i pogodilo Hoga u vrat ispod jabučice. Hog se zaneo unazad, a samrtnički krik mu je zamro u grlu. Udar metka ga je odbacio sa ispusta i on je okrećući se u vazduhu kao list pao u dubok ponor.

Ket se otkotrljao iz gomile snega i priljubio se uz liticu što je mogao više. Sa vrha je odjeknuo pucanj i tane se, okrznuvši liticu, zarilo u sneg. Od zvučnog i vazdušnog udara nekoliko desetina kilograma snega srušilo se sa vrha litice na ispust.

Sneg pod Duanovim nogama je počeo da se roni i on je prestao da puca. Proklinjao je glasno, ali nije smeo da oстане na ivici koja se rušila. Ustuknuo je u dobar čas da isprati pogledom nekoliko tona snega koje su se sa ivice sručile u ponor. Lavina je nagomilala na ispustu veliku količinu snega, a ostatak se srušio u razljapljeni ponor.

– Svršeno je s tobom, Kete! – doviknuo mu je Duan besno. Držeći pušku u naručju počeo je da puzi ka ivici. – Svršeno je s tobom! Odatle gde si, ne možeš da siđeš dole... A ako bude potrebno, ja ću da čekam ovde dok se ne smrzneš ili crkneš od gladi.

Ket nije hteo da se zamara da mu odgovori. Otpuzao je do mesta gde je ležao senator nogu ponovo zatrpanih

novom naslagom snega. Uzevši Loka ispod pazuha, povukao ga je i izvukao ispod gomile. Senator je bolno zastenjao. Na sreću, bio je živ.

Duan je okupio svoje ljude, njih petoricu. To je bilo sve što mu je preostalo uključujući dvojicu ranjenika, zahvaljujući Ketu. Po njihovim licima zaključio je da im je dosta ovog gonjenja, bede, hladnoće, gladi i opasnosti, ali on nije bio čovek koji je mario za to šta drugi ljudi misle. Jednostavno, tražio je samo da čine sve ono što im se kaže.

– Dočepaćemo se one dvojice dole. Moraju umreti sporo i mučno! – glasno je rekao Duan.

Prošetao je pogledom od jednog čoveka do drugog i, mada su se dvojica nelagodno premeštali s noge na nogu, niko nije ništa rekao.

– Stići ćemo dole do ispusta – rekao je kratko. – Ne znam da li se neko od vas seća, ali na kraju ove litice postoji jedan zaobilazni put. Staza je uzana i opasna, ali tim putem možemo da dođemo do Keta i senatora i mi ćemo to učiniti. Link, ti ostani ovde s puškom. Ostali neka pođu sa mnom.

XIV

Prateći goroseču po imenu Džed, Holidej i Indijanka su daleko u dolini reke čuli odjek puščane paljbe. Nisu, naravno, znali da je to hitac kojim je Ket počistio Hoga sa ispusta i Duanov plotun koji je on u nemoćnom besu ispalio niz liticu. Ali, mogli su da pretpostave da su to zdravice izmenjene između Keta sa jedne i Duana i njegovih ljudi sa druge strane.

Džed je usporio hod svog konja da bi sačekao Holideja i Sindi. Pokazao im je jednu uzanu klisuru obraslu visokim drvećem.

– Idite putem koji smo prosekli kroz šumu pa ćete naići na jednu či-

stinu pored koje protiču brzaci. Tu smo stajali kada su oni ljudi pali u provaliju. Sad se nalazimo na istoj strani reke, ali ako mene pitate, ja mislim da do gore nema puta.

– Hvala vam, Džede. Odavde ćemo dalje ići sami.

Džed je klimnuo glavom dajući na znanje da je primio znanju zahvalnost i okrenuo konja. – Treba da se vratim i pomognem Morgu oko one naslage. Sa srećom.

Holidej je digao ruku u znak pozdrava i Džed je odjahao putem kojim su došli. Sindi je zurila u zasečenu klisuru i Dok je znao da ona misli samo na Volfa Duana. Ako je hteo da pomogne Ketu i senatoru morao je da računa samo na sebe. Nju je zaokupljala samo jedna misao: osveta!

*

Na ispustu nije bilo ničega što je Ket mogao da upotrebi za loženje male ili bilo kakve vatre. Ispust je bio ogoljen bez drveća, žbunja pa čak i korenja drveta i na njemu je rasla jedino mahovina suviše mokra da gori.

Senator je ležao bez svesti i spontano drhtao, a i Ket je sam bio promrzao do kostiju. Ipak, uzeo je senatoreve ruke u svoju i protrljao ih pritiskajući koliko je mogao. Lok se pokrenuo i otvorio oči mada nije bio mnogo topliji.

– Džone, jesi li to ti? – zapitao je Lok cvokoćući zubima. – Posle svega, očekivao sma da ću se probuditi u paklu.

– Pa, nekako smo se izvukli iz njege, senatore, ali samo do ovog ispusta – odgovorio je Ket. – Još uvek se nalazimo tri stotine metara iznad reke.

Lok se začudio. – Kako ćemo sići dole?

Ket je slegnuo ramenima. – Ne znam. Bacio sam pogled na onu stra-

nu i video sam da se ispust pruža negde iza okuke litice. Nisam mogao da vidim da li se tu završava ili ne, ali, moguće je da se nastavlja u neku kozju stazu. U tom slučaju možda bismo mogli da siđemo odavde to jest, ako uopšte ima nekog puta. To bi bilo bolje nego sedeti ovde i čekati metak. Šta kažete na to, senatore?

Lok je uzdahnuo. – Pa, nisam baš oduševljen da pođem, ali, kao što ti reče, sve je bolje nego stajati i čekati.

Ket nije gubio vreme. Pomogao je Loku da ustane i onda su obojica preskočili gomilu snega i pošli držeći se za liticu.

Kada su izašli ispod krivine litice, Ket je pogledao gore i video jednog naoružanog čoveka kako sedi na kamenu na ivici provalije. U istom trenutku stražar je ugledao Keta i skočivši kao oparen mašio se puške. Nanišanio je i opalio u trenutku kad je Ket izvukao „menstopera“ iz futrole. Opalio je i vazdušni udar je oborio na njega nekoliko pregršti snega. Onako zaslepljen, dok je skidao sneg sa lica, začuo je tup udar i on je otvorio oči da bi video kako telo ranjenog stražara leti dalje u ponor, bez glasa, bez pokreta, raširenih ruku kao krila džinovskog orla.

– Jedan manje da puca na nas – rekao je Ket.

Stavivši revolver u unutrašnji džep debele vunene vinđakne, Ket je stopu po stopu išao ivicom staze do mesta gde je staza nestajala iza krivine. Oprezno, upijajući se oteklim prstima za kamen, protegao se i zavirio iza ugla.

Osetio je neku prijatnu klonulost kada je video da se iza okuke širi staza i kao zmija vijuga uz liticu, zavijajući naniže ka padini obrasloj gustom šumom. Bio je to dugačak put, ali ipak bio je to put za silazak u dolinu.

Tek što se okrenuo da senatora

pozove da pohita da mu se pridruži, kada mu je pogled privuklo neko kretanje. Okrenuo se i pogledao niz no-vootkriveni deo kozje staze.

Dva vuka su se lagano pela stazom ka mestu gde je on stajao.

XX

Revolverski pucnji ukazali su Holideju pravac kojim treba da pođe. Visoko drveće sklapalo je grane iznad njega i Indijanke dok su jahali uzanim putem koji su pokrili goroseče, tek toliko širokim da je njime mogao jahati samo po jedan konjanik. Sa njihove desne strane tekla je reka, grmeći dubokim koritom u svom brzom hodu kroz dolinu.

Holidej je skrenuo konja bliže obali i izronio iz šume na usku голу rečnu obalu. Zaklonivši rukom oči od sunca, pogledao je u vis. Na litici, odmah ispred vrha, razabrao je uzanu zmijoliku crtu koja se od podnožja litice pružala do vrha.

I ako je verovati očima, na toj crti je ugledao dva čoveka!

To su morali da budu Ket i senator, ali, na tolikoj daljini, Holidej i nije mogao da bude sasvim siguran. Njegova pretpostavka potvrđena je malo kasnije kad je iz bisaga na sedlu izvađi durbin i primeo ga očima.

– Ono su Ket i senator – rekao je. – Grom i pakao! Rekao bih... I čini mi se da su na stazi ispred njih dva vuka!

Dok je to govorio ugledao je da Ket diže revolver i odmah zatim blesak vatre iz cevi. Jedan vuk se strovalio u ponor, ali je drugi ostao da leži na stazi, ranjen, ali ne smrtonosno pogođen. Holideju je zastao dah kada je video da je Ket pošao napred udarajući vuka drškom revolvera, a zatim da trza ruku nastojeći da strese zver

koja mu je visila na ruci držeći se čvrsto zubima za rukav jakne.

Ket je ispustio revolver i potegao nož. Ne prezajući od oštarih zuba počeo je da udara zver nožem sve dok i drugi vuk nije pao na stazu. Zatim ga je gurnuo u provaliju i otresao krvave ruke.

Bio je to očajnički poduhvat i Holidej se namrštio, jer je znao šta to znači. Ket je morao imati vrlo malo municije kad se odlučio na tako veliki rizik.

Indijanka je lako povukla Holideja za rukav i on se nervozno okrenuo. Sindi mu je ćutke pokazala prstom u pravcu podnožja litice i on je primećio niz konjanika koji su izlazili iz šume, sa jasnom namerom da se upute u pravcu mesta gde je bio početak puteljka. Dok je pogledao kroz durbin i trgao se.

– Duan! – rekao je više za sebe nego da obavesti Indijanku o rezultatu njenog otkrića. – Duan sa trojicom. Nameravaju da pođu uzbrdo. Srešće Keta i senatora pre nego što stignu do podnožja.

Devojka je već bila prošla pored njega i dok je on stavljao durbin u bisage njen konj je odmicao obalom uz reku. Da ne bi zaostao, Holidej je mamuznuo svog konja.

*

Nizvodno kod strugare, Morgen Kol je organizovao postavljanje eksploziva pod vodom onako kako mu je Holidej savetovao. I sam se sada prisećao da je čuo o takvom načinu upotrebe eksploziva od strane Britanske mornarice za vreme rata 1812. godine. Tada su Britanci minirali i digli u vazduh lučka postrojenja u Karolini i oko Čarlstona.

Da bi obeležio mesta gde će postaviti dinamit, Kol je poneo sa sobom dugačke štapove kojima je namera-

vao da obeleži mesta za miniranje. Pre nego što se vratio na obalu, zabio je između trupaca četiri takva dugačka štapa koje je kasnije lako mogao da nađe.

Hodajući mokrim cipelama po deblima, Kol se dva puta okliznuo. Pomislio je da mu se to nikako ne bi smelo desiti kad bude nosio bure s upaljenim fitiljom. Moraće tada da po klizavim trupcima korača mnogo opreznije.

Pošto se zagrejao kod vatre, Kol je naredio da se pripreme četiri burenceta. Kako je on sam već bio postavio dinamit u burad, još je dodata i ekserima pričvršćena sa unutrašnje strane određena dužina fitilja. Kraj fitilja ostavljen je da viri kroz malu rupu. Kada fitilj bude zapaljen i gurnut u bure, rupa će se zatvoriti čepom od mekanog drveta. U buretu će biti dosta vazduha da fitilj dogori i aktivira dinamit pričvršćen za dno.

Sa malo sreće sve mine će eksplodirati u malim razmacima jedna za drugom i trupci isprečeni na dnu biće pomereni ili polomljeni. Na taj način bi cela gomila debala krenula preko rečne okuke do mesta prihvatanja kod strugare.

Sama reka oslobođena prepreke, grunula bi svom snagom napred, kao što biva kada neko otvori branu, pa se moglo desiti da u tom naletu poplavi deo strugare i stovarišta sa već isečenom građom, ali to je bio rizik sa kojim se moralo računati. Jedan od rizika ali u svakom slučaju najmanji i najpovoljniji.

XVI

Duan nije nameravao da se uzanom stazom penje uzbrdo. Znao je da Ket silazi puteljkom i da pri sebi ima nešto municije, pa stoga nije žurio da prvi naleti na malog rendžera. Na

uzanom ispustu taj čovečuljak bi se branio još žustrije nego inače.

Naredio je jednom od trojice preostalih ljudi da pođe napred.

Čovek koga je izabrao da pođe napred, zvao se Silvera i njemu se Volfova ideja nije dopala. Zastao je kao da se dvoumi, ali mu je Duan prislonio puščanu cev u leđa.

– Polazi ili ću te prosvirati kao rešet, Silvera! – Naredio je kratko glasom koji je nagoveštavao da se ne bi dvoumio da to zaista i učini.

Silvera je klimnuo glavom i zabrinutog izraza lica lagano pojahao napred. Došao je na pomisao da skoči s konjem niz padinu i pokuša da pobegne. Na svaki način trebalo je ratosiljati se ludog Duana.

Ostala dvojica koji su jahali iza Duana izmenjali su poglede koji su za njih izgleda nešto značili. I oni su, verovatno, smatrali da je Duan lud što se nepotrebno upušta u ovu avanturu.

Kada su stigli do žbunja i gustog rastinja, poslednji jahač u koloni je malo zastao, a onda skrenuo u šumu. Onaj drugi sada poslednji u koloni nije imao toliko sreće. Pokušao je da skrene sa staze i pobegne, ali je njegov konj stao na neku suhu grančicu koja je u tišini pukla kao prasak pištolja.

Duan se munjevito okrenuo u sedlu i oči su mu sevnule.

Shvatio je šta njegov čovek name-rava i u tren oka je izvukao pušku iz futrole. Nanišanio je i hladnokrvno pritisnuo obarač. Dezertjer je pokušao da se maši pištolja, ali ga je Duanov metak pogodio iza uha i on se skljkao iz sedla kao mltava, oklembesena vreća.

Računajući da je nastao pogodan trenutak za bekstvo, Silvera je naterao konja da skoči niz stepenastu padinu sa desne strane puteljka. Držeći

levom rukom uzde, desnom se mašio pištolja i bez nišanjenja ispalio preko ramena hitac na Duana. Duan se instinktivno sagnuo, a begunčev konj je nastavio da se sulja niz padinu dižući iza sebe oblake prašine. Besan što je izgubio dragocen trenutak, Duan je proklinjući naterao svog konja da skoči za Silverinim. Držeći pušku jednom rukom, ispalio je hitac i vrelo tane je pržeći okrznilo begunčevog konja po sapima. Životinja je uplašeno poskočila i skoro zbacila Silveru iz sedla, a onda jurnula u najbrži galop.

Videvši da mu begunac može uteći, Duana je uhvatio divljački bes. Zaboravljajući trenutno na Keta i senatora, zario je mamuze konju u slabine i naterao ga za Silverom. Niko mu neće pobeći i praviti budalu od njega. Ne, to neće dozvoliti ne zvao se Duan Volf.

Silvera se do tog trenutka već dopčepao šume i vrludajući između drveća gonio je svog konja kao mahnit. Videvši da begunac ima bržeg i spretnijeg konja, Duan je glasno opsovao, ali je psovka zamrla u šumljenju vetra i lišća. Da nije promašio i opekao begunačkog konja tanetom ispaljenim na jahača, možda životinja ne bi grabila tolikom brzinom. Ovako, jurila je kao vihor. Ljut na samog sebe i na ceo svet, Volf je odbacio pomisao na Keta i senatora i koncentrisao se na to kako da uhvati Silveru.

*

Nedaleko od reke, Holidej i Indijanka su pritegli vođice i njihovi konji su stali. Najpre su čuli pucnje, ali sada se sasvim jasno čuo topot kopita. Ka njima su dolazila dva konja u trku.

Jedan tamnoputi jahač, po izgledu nalik na meleza ili Meksikanca, izbio

je iz šume jašući glave priljubljene uz konjski vrat. U momentu kad je izbio iz šume, begunac se okrenuo i ne nišaneći ispalio dva hica iz revolvera preko ramena.

U tom trenutku pojavio se drugi konjanik. Opalio je i Silverin konj se srušio, ali je Holidej u tom kratkom deliću sekunde uspeo da u gonioču prepozna Volfa Duana.

Indijanka je podbola konja petama i poterala ga preko prema Duanu. Ne primećujući ništa oko sebe, Duan je u trku napunio pušku i ispalio još jedan hitac na Silveru koji se, ošamućen od pada s mukom dizao sa zemlje. Od udara olovnog taneta Silvera se trgao, skoro podskočio i u tom trenutku Duan je čuo topot kopita. Pogledao je ka Holideju i devojci i Holidej je na njegovom licu razabrao izraz iznenađenja.

Duan je besno opsovao i mamuzajući konja do krvi naterao ga na Silveru.

Pod nogama Duanovog konja Silvera je kratko kriknuo i ostao da leži zgromljen bez svesti. Duan je, preskočivši prepreke, poterao konja ka putu koji je vodio iz doline kao da ga gone svi đavoli iz pakla.

Holidej je trgnuo vođice svog mrkova i poterao ga kroz proređenu šumu nastojeći da prekim putem prestigne Duana i preseče mu mogućnost za bekstvo. Ali, Indijanka je sekla kroz šumu još kraćem prečicom ne birajući kuda će proći.

Sve vreme jahala je kao vetar držeći u jednoj ruci napunjenu pušku.

Indijanka Sindi u tom trenutku podsećala je na boginju lova.

Ali, Holidej nije imao vremena da razmišlja o Sindi. Jahao je brzo i sve više je sustizao Duana čiji je konj počeo da posustaje, umoran od trke i dugotrajnog napornog putovanja kroz planinu. Kada su izbili na oku-

ku reke iza koje se nalazila strugara zaklonjena brdom nagomilanih trupaca, Dok je skočio iz sedla na Volfa Duana i oborio ga s konja.

Oba čoveka su napravili kratak luk kroz vazduh i pljusnula u reku.

Od ledene vode Holideju je zastao dah. Voda se sklopila nad njim i dok se paralisao grčom trudio da se pribere, osetio je udar Duanovih kolena u trbuh i njegove ruke koje su se zgrčenih prstiju u kandže pružale da se dokopaju njegovih očiju i grla.

I u smrtnoj opasnosti, Duan Volf je ostao zver.

Jedan udarac pogodio je Holideja u glavu i bol je sevnio celim njegovim telom. Drugi udarac upola mu je zatvorio desno oko, a iz male posekotine na arkadi mlaz krvi se razlio po celom licu. Duan je još jednom zamahnuo nogom i štikla je pogodila Doka u rame.

Holidej je potonuo i Duan je pružio ruke ka njegovom grlu. Za to vreme Sindi je stajala na obali gde se nalazila sve vreme od početka obračuna. Videla je da je Holidej povređen i ošamućen i kada je Duan pružio ruke da ga dokrajči, ona je nanišaniła puškom i opalila hitac na njega.

Tane je pljusnulo u vodu pored Duanovog lica i raspaljeni rančer je iznenađeno digao glavu. Ludački razrogačenih očiju pogledao je oko sebe i ugledao Indijanku u čijoj ruci se još dimila puška.

Sindi je ispalila još jedan hitac i Duan se osvrnuo oko sebe kao zver u klopci. Dobro ciljani metak okrznuo ga je po glavi. Ugledao je nagomilane trupce i onog prokletog nadzornika Morgana Kola kako skače sa debela na deblo prema obali gde je čekala grupa goroseća. Činilo mu se da je Kol moker, ali je poverovao da mu se pričinjava, jer nije znao zbog čega bi se

Kol kupao u odelu i u ovo doba godine.

Ne razmišljajući dalje o Kolu, zaplivaio je ka nagomilanim trupcima da tamo potraži zaklon od kuršuma mahnite Indijanke. Krajičkom oka uhvatio je Kola kako maše rukama i nešto više, ali na tom rastojanju i uz pljuskanje vode nije mogao da čuje šta Kol hoće da kaže. Nastavio je da pliva i prišavši blizu gomili trupaca ugledao je burence namazano asfaltom koje je iz gomile isplivalo na površinu. Nije znao od kuda se to burence našlo među trupcima, a nije se ni trudio da sazna. Doplivaio je do gomile debala i sagnuo glavu jer mu je pored glave prozviždalo tane ispaljeno iz Indijankine puške.

Preko nagomilanih trupaca dočepaće se druge obale. Paziće da se između njega i Indijankine puške uvek nalazi neka prepreka, jer je Indijanka nišaniła vraški dobro.

Holidej se izvukao iz vode na obalu. Jedva je dopuzao do plićaka i opruživši se na leđa zastao je da vidi šta Sindi cilja. Indijanka je odmerenim hodom jahala pored obale, a onda se u jednom trenutku ispravila u sedlu i pažljivo nanišaniła. Čuo je da Kol nešto više, kao da nekoga upozorava i ugledao Duana kako verući se preko brda debala pokušava da se dočepa druge obale... Nekoliko metara dalje, u vodi, ugledao je asfaltom premazano burence kako pliva u vodi.

Mora biti da Kol nije dovoljno operetio bure i ono je sa mesta gde ga je postavio isplivalo na površinu.

Iznenada ja puška u Sindinoj ruci planula, a trenutak kasnije kao da je cela reka uzdrhtala od zaglušujuće eksplozije. Nagomilana debela poletela su na sve strane, dižući sa sobom u vazduh čitave vodoskoke hladne, bistre vode... i Volfa Duana.

Indijanka je digla glavu prateći po-

gledom raskomadano telo omrznutog čoveka kako u širokom luku leti uvis, a zatim pada u uskovitlanu, zamućenu reku. Tek što je telo pljusnulo u vodu, prekrila ga je masa stabala koja su se kao bučan, nezadrživ talas valjala niz reku.

Na njenom licu ogledao se izraz zadovoljstva.

Holidej je lagano ustao iz ledene vode. U ušima mu je bubnjalo, a pred očima su mu igrali svetlaci. Pridrživajući se rukama za obalu, izašao je do mesta gde je stajao njegov mrkov. Progovorio mu je nekoliko reči da ga umiri i potapšao ga nekoliko puta po

vratu. Uplašena eksplozijom, jedna životinja je drhtala, ali ju je Dokov umirujući glas ohrabrio.

Indijanka mu je dobacila pogled bez mnogo uvažavanja, stavila pušku u futrolu i pojahala putem ka izlazu iz doline.

Okrenuvši se, Holidej se dohvatio za sedlo u nameri da pojaše, ali je iznenađeno zastao kada je u daljini video da iz šume izlazi jedan konj sa dva jahača na sedlu. U čoveku koji je jahao napred, Holidej je prepoznao svog prijatelja Keta, a u onom iza njega senatora Džonasa Loka.

Na licu mu je zaigrao osmeh radošti što ga vidi živog i zdravog.

KRAJ

N·O·V·O!

vestern roman

koji će od januara

1991. godine izlaziti

svakog 5-og u mesecu,

zabaviće vas dragi čitaoci

kao i naši romani istog žanra:

DOK HOLIDEJ i ŠEJN

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

SVIM
ČITAOCIMA
ŽELIMO
SREĆNU
I USPEŠNU
NOVU
1991.
GODINU

1991